

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘ. 107 (6)
ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 10

ΚΑΛΗΜΑΝΙΑ

KYROPATWA (ΚΟΥΡΟΠΑΤΒΑ)

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

“Ακαπνος πυρίτις KYROPATWA εἰς φυλλίδια ζελατινοποιημένα τῶν μεγάλων κρατικῶν ἐργοστασίων τῆς ΠΟΛΩΝΙΑΣ PANSTWOWA - WITWORNIA - PROCHU, PIONKI - POLOGNE

Δὲν προσβάλλεται ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Δὲν ὑφίσταται ἐπιδράσεις θερμοκρασίας. Δίδει κανονικὰς πιέσεις CM² 359 καὶ ταχύτητας 303 μ. V 15

Συγκέντρωσις ἰδεώδης. Διεΐσδυσις ἐξαιρετική.

Ἀφήνει τὸ θήραμα ἐπὶ τόπου νεκρὸν

Κυνηγοί! Σὰς παρουσιάξομεν τὴν τελειοτέραν πυρίτιδα ὅχι μὲ πομπώδεις διαφημίσεις, ἀλλὰ δίδομεν ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας. Δοκιμάζοντες πείθεσθε εἰς τὴν πραγματικότητα διὰ τὰ ἐξαιρετικά ἀποτελέσματα τῆς πυρίτιδος KYROPATWA.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
Δ. ΜΑΡΟΥΝΤΑΣ καὶ Σ. ΑΓΟΡΑΣ - Ἑρμού 19 - ΠΑΤΡΑΙ

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰς Ἑπαρχίας ὡς κάτωθι.

Αἰγίνα, Γ. ΜΠΡΑΟΥΝ
Ἀλεξ)πολις, Ι. ΦΩΤΙΑΔΗΣ
Ἀλμυρὸς, ΤΡ. ΜΕΤΣΟΒΙΤΗΣ
Ἀμαλιάς, ΑΔΕΛΦΟΙ Σ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ
Ἀργαστόλιον, Ε. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΣ
Βαθύ, (Σάμου) ΝΙΚ. ΜΑΣΙΣΤΑΣ
Βέρροια, Ε. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Βόλος, ΣΑΒ. ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΔΗΣ
Γύθειον, ΒΑΣ. ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΤΗΣ
Διδυμότειχον, Δ. ΣΚΛΑΒΗΣ
Δράμα, ΘΩΜΑΣ ΠΕΤΡΟΥ
Ἐλασσών, ΒΑΣ. ΖΑΧΙΑΔΗΣ Δικηγόρος
Ἐλευθερούπολις, Β. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ Δικηγόρος
Ζάκυνθος, ΑΝΤ. ΣΚΟΥΡΤΑΣ Πρ. Ἐν. Κυν.
Ἡράκλειον, ΜΙΧ. ΜΑΚΡΑΚΗΣ
Θεσ)νίκη } ΕΝΩΣΙΣ ΚΥΝΗΓΩΝ ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ
 } Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ
 } ΜΕΓ. ΔΡΑΚΟΥΛΗ 68
Ἰωάννινα, ΓΕΩΡΓ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ Ὁδοντίατρος
Καβάλλα, ΣΤΕΡ. ΜΟΥΤΣΟΚΑΠΑΣ
Κατερίνη, ΑΡ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΠΕΤΗΣ
Κάρυστος, ΛΕΩΝ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ Συμβολ)φος
Κομοτινή, ΓΕΩΡΓ. ΚΕΜΠΑΠΤΣΗΣ

Κοζάνη, Ν. Α. ΜΠΑΛΙΟΥΡΑΣ
Κιλκίς, ΓΕΩΡ. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ
Κέρκυρα, ΚΩΝ. ΜΠΑΜΙΧΑΣ
Κόνιτσα, ΑΛ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ
Καρπενήσιον, Κ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ
Λάρισα, Ι. ΔΑΛΘΑΝΑΣΗΣ
Λήμνος, Ι. ΑΠΟΛΥΤΡΙΑΔΗΣ
Μεσολόγγιον, Β. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ Δικηγόρος
Μυτιλήνη, ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Πάτραι, ΕΛ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ Χ)κος Πρ. Κυν. Συλ.
Πρέβεζα, ΧΡ. ΧΑΣΑΝΗΣ Γ. Γρ. Κυν. Συλ.
Πύργος, (Ἡλείας). Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ
Σουφλίον, Σ. ΤΖΙΝΤΖΗΣ
Σπάρτη, Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Δικηγόρος,
Σύρος, Ν. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΣ Πρόεδρος Κυν. Συλ.
Χαλκίς, Π. ΠΙΤΣΙΑΔΗΣ Πρόεδρος Κυνηγ. Συλ.
Χανιά, Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ὁδός Ποττιέ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γιοχάνεσμπουργ, ΣΤΡ. ΦΩΤΑΚΗΣ
Κνὸξβιλ, Κ. ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ 103 W Vine Avenue
Κύπρος, ΣΩΤ. ΜΑΡΚΙΑΔΗΣ Δικηγόρος - Πάφος

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἐγγραφήν, ἀνανέωσιν κλπ. ἀποτανθῆτε εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους μας. Δεχόμεθα αἰτήσεις δι' ὅσας πόλεις δὲν ἀντιπροσωπευόμεθα.

ΓΡΑΦΕΙΑ

Μενάνδρου 52 - Ἀθῆναι
Ἑπλοίας 5 : Πειραιεύς
ΤΗΛΕΦ. 40-268

ΑΘΗΝΑΙ

1 Φεβρουαρίου 1936

Rue Menandrou 52
Athènes - Grèce

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδιοκτήτης ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ

Revue Mensuelle

“NOUVELLES de la CHASSE,”

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ...ΑΡ. 100

Κ. ΚΥΝΗΓ. ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΚΑΙ
ΤΑΜΕΙΩΝ ΘΗΡΑΣ ΑΡ. 300

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ...ΑΡ. ΑΓΓΛ. 0.10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ...ΔΟΛΛ. 3.

ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ...ΔΡΑΧ. 250

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τιμή φύλλου δραχ. 10

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» δὲν πολιτεύονται. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ πολιτικὴ μὲ τὰς στήλας των. Διὰ τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἐπιθυμητὴ εἶνε κάθε Κυβέρνησις ἡ ὁποία θὰ ἔλυε τὰ ἄπειρα κυνηγετικά ζητήματα, ἥτοι Κυβέρνησις ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν πλίνθων καὶ κεράμων καὶ τοῦ ἄλλου ἀτάκτως ἐρριμμένου ὕλικου τῶν διαφορῶν Νομοθετικ. Διαταγμάτων καὶ Νόμων περὶ θήρας, θὰ ἀνῆγειρεν ἐπὶ τέλους μίαν καλύβην, ἀλλὰ καλύβην καλῶς ἐκτισμένην καὶ ἐπὶ στερεῶν θεμελίων, ἡ ὁποία νὰ ἐκπροσωπήσῃ ἕνα ἰσχυρὸν Νομοθέτημα, σύμφωνον μὲ τὰς ἀξιώσεις τῆς ὁλότητος τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου.

Δι' αὐτὸ εἰς τὴν νέαν πολιτικὴν σύνθεσιν τὰ «Κυνηγετικά Νέα» δὲν εὐχονται παρά, νὰ ἔχουν οἱ κυνηγοὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερους ἐκπροσώπους, οἱ ὅποιοι—ἀδιακρίτως πολιτικῆς ἀποχρώσεως—πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ ἐπιληφθοῦν ἀμέσως τῆς τακτοποιήσεως τοῦ ζητήματος τῆς εἰς ὁρισμένους μόνον περιφερείας τῆς Ἑλλάδος παροχῆς ἀδείας διὰ τὸ κυνήγι τῶν τρυγόνων τοῦ Ἀπριλίου, ζήτημα διὰ τὸ ὁποῖον καὶ περίσου ἡσχολήθημεν, δυστυχῶς ἀνεπιτυχῶς.

Ὅταν ἡ Ἰταλία καταργεῖ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, μὲ τοιαῦτα μέσα καὶ μὲ τοιαύτην ἀστήρικτον δικαιολογίαν, τὰς ἀπαγορεύσεις δι' ὅλα τὰ πουλιά, θὰ ἦτο κωμικὸν νὰ γίνωμεν χωροφύλακες καὶ προστάται τῶν κυνηγίων αὐτῶν, διὰ νὰ τὰ στείλωμεν πολυπληθέστερα εἰς τοὺς Ἰταλοὺς κυνηγούς.

Καὶ ὅταν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ τὰς ἄλλας Ἰονίους ἐπιτρέπεται τὸ κυνήγι, δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατὶ νὰ στερηθοῦν τῆς εὐχαριστήσεως αὐτῆς δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη περιφέρειαι—καὶ μετ' αὐτῶν ἡ Ἀττικὴ—αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν κανένα

ἄλλο θήραμα ὅλον τὸν χρόνον καὶ ἰδίως δὲν ἔχουν ἐνδημικὸν θήραμα, τὸ ὁποῖον νὰ διατρέξῃ κίνδυνον καταστροφῆς.

Οἱ Κυνηγετικοὶ Σύλλογοι τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαρχιῶν, ἅς ἐνώσωσι τοὺς ἀγῶνας των, μὲ τὰς προσπάθειάς τοῦ περιοδικοῦ.

Ο ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Μαζὶ μὲ τὴν παγκόσμιον συμπάθειαν ἡ ὁποία στρέφεται πρὸς τ' Ἀνάτορα τῆς Ἀγγλίας, μαζὶ μὲ τὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι ἡσθάνθησαν παλμούς ἰσχυροτέρους διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς βασιλέως ὁ ὁποῖος ἤξευρε συγχρόνως νὰ εἶναι πάρα πολὺ ἄνθρωπος, ἐπόνεσαν καὶ αἱ καρδίαι τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς μεγάλου κυνηγοῦ, ἐνὸς ἀληθινοῦ κυνηγοῦ καὶ ἀγαθοῦ συγχρόνως κυνηγετικοῦ συντρόφου.

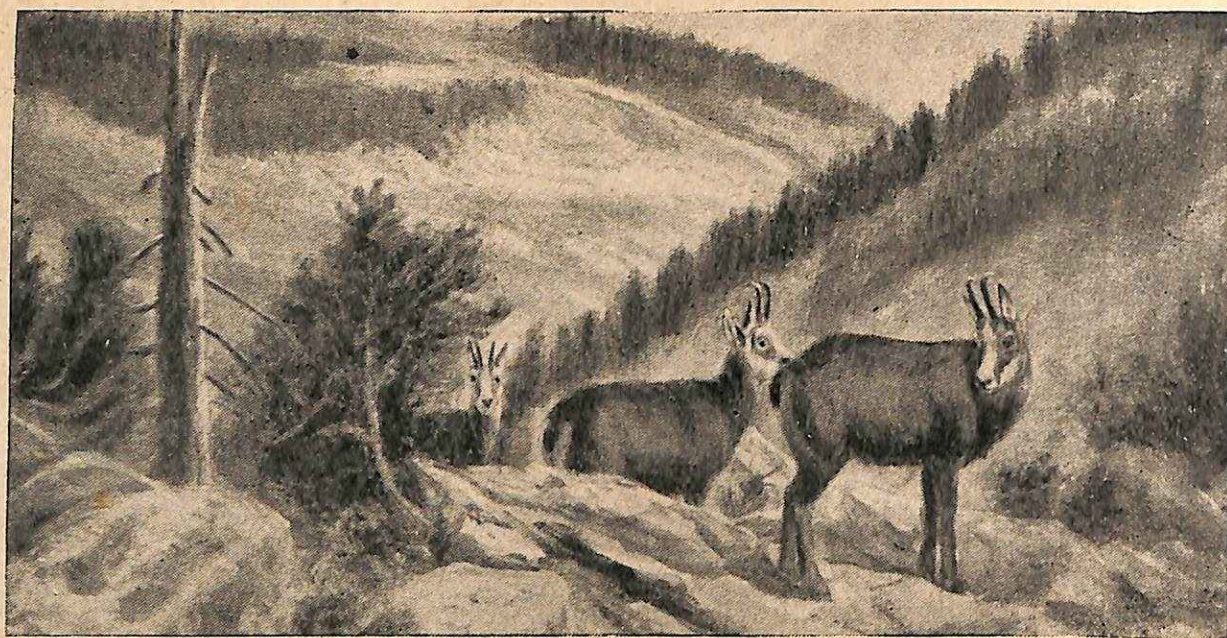
Ὅπως ὅμως εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τὸ ἀγγλικὸν πένθος εἶχε τὴν ἀμεσον παρηγορίαν ἀπὸ τὴν διαδοχὴν ἐνὸς ἀνταξίου τοῦ πατρὸς του διαδόχου, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ κυνηγετικὸς κόσμος αἰσθάνεται τὴν παρηγορίαν ὅτι ὁ νέος βασιλεὺς, ἐξ ἴσου κυνηγὸς μανιώδης, ἐξ ἴσου ἀγαθὸς σύντροφος, γεμίζει τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος ἤνοιξε διὰ τῆς ἀπώλειας τοῦ Γεωργίου τοῦ Ε'.

ΑΔΙΚΟΝ ΜΕΤΡΟΝ

Μεταξὺ τῶν ἀτόπων τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν αἱ τελευταῖαι πολιτικαὶ ἀνωμαλῖαι, εἶναι καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Κράτους ν' ἀρνήται τὴν παροχὴν ἀδείας θήρας εἰς τοὺς πολίτας καὶ ἀποταχθέντας στρατιωτικούς, οἱ ὅποιοι μετέσχον τοῦ κινήματος καὶ οἱ ὁποῖοι, καταδικασθέντες, ἡμνησεύθησαν ὁπωσδήποτε.

Τὸ πρᾶγμα μᾶς ἀπησχόλησε σοβαρῶς, συνεπεία ἐπιστολῶν ἀναγνώστων μας, δυστυχῶς ὅμως παραπεμπόμενον ἀπὸ τοῦ Ἄννα εἰς τὸν Κατάρφιν, ἐμεινεν ἄλυτον μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης.

Φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ἀδικον ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας νὰ στερήσῃ τῆς ἐλαχίστης αὐτῆς εὐχαριστήσεως ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι δὲν ὑπῆρξαν πρωτοπόροι τοῦ κινήματος, ὥστε νὰ κρίνωται ἤδη ἄξιοι τῶν μειοδικῶν τιμωριῶν καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ συναδέλφου του τῆς Δικαιοσύνης, πρέπει νὰ διατάξῃ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος.

ΣΠΑΝΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΥΝΗΓΙΑ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΙΓΑΓΡΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Κοινά αγριοκάτσικα υπάρχουν εις πλείστα ύψη λα και απόκρημνα μεγάλα όρεινά συγκροτήματα της Ευρώπης. Υπάρχουν επίσης περισσότεροι μιγάδες, προερχόμενοι από διασταυρώσεις, καθώς υπάρχουν και ήμερα γίδια ζώντα φυσικήν ζωήν και περιπεσόντα εις κατάστασιν άγρίων.

Πάντως όλα αυτά διακρίνονται εύκολως δια τόν ειδήμονα παρατηρητήν και πάντως, ό βέρος αίγαγρος, τό καθαροαιμότερον είδος της οικογενείας δια την Ευρώπην, έχει εξαφανισθή πλέον από παντού άλλου, μη διασωζόμενον παρά μόνον έν Ελλάδα.

Εις γαλλικήν κυνηγετικήν επιθεώρησιν του παρελθόντος μηνός, δημοσιεύεται μέ υπογραφήν Ε. J. L. και μέ τόν ανωτέρω τίτλον, τό εξής ένδιαφέρον άρθριδίον.

«Ένώ παρά την άπηνή καταδιώξιν ης έγένετο άντικείμενον ό άγριότραγος, εξακολουθεί νά υφίσταται άκόμη εις έν σημεϊον των Άλπεων, τό ιταλικόν συγκρότημα του «Μεγάλου Παραδείσου», από όπου δια της τεχνητής αναπαραγωγής διεσπάρη άνά τους τόπους ένθα άλλοτε έζη, έν Ευρώπην δέν υπάρχει πλέον άλλο μέρος έκτός νήσων τινών της ανατολικής Μεσογείου όπου νά συναντώνται αίγαγροι πραγματικοί, άληθινά άγριόγίδια.

Και πρέπει προσέτι νά διαστέλλη κανείς την σαφεστάτην διαφοράν που υπάρχει μεταξύ δηθεν αίγάγρων, οΐτινες έν τή πραγματικότητι δέν είνε παρά διασταυρώσεις αίγάγρων και κατοικιδίου αίγός, ως συμβαίνει μέ τά άγριόγίδια της Κρήτης, η δέν είνε παρά ήμερα γίδια επανελθόντα εις την ελευθέραν ζωήν, ως συμβαίνει εις πλείστας άλλας περιφερείας, ιδίως νησιωτικάς.

Η τελευταία περίπτωσις φαίνεται ισχύουσα δια τους αίγάγρους της νήσου Γκούρα. Όσον δια την Σαμοθράκην, έντελώς πρόσφατοι έρευναι απέδειξαν

ότι η νήσος αυτή είχεν άλλοτε αίγάγρους, σήμεραν πλέον δέν έχει.

Σήμεραν πλέον δέν απομένει εϊμή η Άντίμηλοσ, έρημόνησον του όποιου μόνον κάτοικοι είνε μερικά έκατοντάδες αίγάγρων, του τύπου που περιέγραψεν ό φυσιοδίφης Erhard τώ 1858, Αίγαγρος ό γραπτός, (*) δια νά τόν διαστείλη από τόν Αίγαγρον της Μικρασίας, του Καυκάσου και της Περσίας, και από τόν Κρητικόν αίγαγρον, (**) του όποιου τό άμφίβολον της καθαρότητος άνέφερα άνωτέρω.

Και οι αίγαγροι αυτοί της Άντιμήλου είνε οι μόνον επιζώντες έν Ευρώπην εκπρόσωποι της ράτσας αυτής. Ζούν εις την Άντίμηλον υπό την άπόλυτον προστασίαν της Έλληνικής Κυβερνήσεως, φαίνεται όμως ότι εκείνο που πράγματι τους προστάτευε είνε ό δεισιδαίμων φόβος που έμπνέει εις τους κατοίκους των γειτονικών νησιών, η άγριότης του κατοικητηρίου των.

Διότι η κρατική επίβλεψις και προστασία είνε προφανώς έντελώς πλατωνική δια τόν βασιλικόν αυτόν άπότομον βράχον, που ύψούται έρημος υπέρ τά ύδατα.

Ο Αίγαγρος της Άντιμήλου ένθυμίζει μέ τό λίαν βαθύχρωμον του τριχώματός του, τό τρίχωμα του κοινού άγριοκάτσικου. Τό μικρότερον η των ασιατικών όμοφύλων του άνάστημα, αι πλέον μακραι τρίχες, τά κέρατά του τά φθάνοντα από 80 έκατοστών μέχρως ένός μέτρου, μέ την άκρην κυρτουμένην ελαφρώς προς τά έξω, τόν κάμνουν νά διακρίνεται ως σαφώς ιδιαιτέρα ράτσα.»

*Ένθυμούμεθα μέ την εύκαιρίαν του γαλλικού

(*) Capra picta

(**) Capra cretensis

αυτού άρθριδίου, την συζήτησιν που είχε γίνη προ καιρού δια κάποια άγριόγίδια, που είχε κατορθώσει νά άποκτήσιν ό Κυνηγετικός Σύλλογος Χανίων και δια τάς διχογνωμίας ως προ τόν τόπον της εξαπολύσεώς των δι' αναπολλαπλασιασμόν.

Τι νά απέγινε τάχα αυτή η υπόθεσις; Άν δέν κάμνομεν λάθος, μία κάποια πρότασις του νά άφεθούν εις την έρημόνησον Δίαν του Ήρακλείου είχε προκαλέσει αντίδρασιν έν Χανίοις, διότι οι εκεί έπρωτίμουν νά τά έχουν εις την προ του λιμένος των νησίδια Θοδωρού. Άμφιβάλλομεν πολύ άν η νησις αυτή είνε κατάλληλος δια την φυσικήν αναπαραγωγήν αίγάγρων. Η Δία όμως, ως έξ ιδίας άντιλήψεως γνωρίζομεν, είνε καταλληλοτάτη. Ζούν δέ και τώρα εις τους άπροσίτους κρημνούς της άρκεται δεκάδες γίδια ήμιάγρια, άτινα εις μάτην άγωνίζονται νά συλλάβουν έκάστοτε οι βοσκοί, εις τους όποιους ένοικιάζει δια τά ποιμνιά των, την νομήν της νησίδος τό Κράτος.

Από τά αίγοποιμνία αυτά, μένοντα ελεύθερα σχεδόν δι' όλου του χειμώ-νος επί της Δίας, πολλά, πλείστα άτομα άγριεύουν, και όταν έλθη η ώρα της μεταφοράς των εις τάς θερινάς νομάς, εις την μεγαλόνησον, οι βοσκοί δοκιμάζουν όλου του κόσμου τους κόπους και τους άγώνας δια νά κατορθώσουν νά τά περιμαζεύσουν. Και πάντοτε θά απομείνουν μερικά, που τά θέληγτρα της ελευθέρας ζωής και η συμβίωσις μέ παλαιότερους βετεράνους των εκεί κρημνών, τά καθιστούν έντελώς άπρόσιτα.

Ο έννοικιαστής της νήσου κατά τά τελευταία έτη, άφθαστος κυβερνήτης όκτακοσίων γιδιών και άφθαστος συνοδός των άνά τά Δικταία και τά Ιδαία σχινοβατικά γκρεμοπατήματα, μέ είχε καλέσει δια τόν άκόλουθό του ένα Όκτώβριον προ διετίας η τριετίας, εις μίαν ήμιναιτικήν έκστρατείαν που οργανώσε μέ καίτι και μέ πολλούς βοηθούς εις την Δίαν, δια νά προσπαθήσιν νά επαναφέρη εις την ποιμνην τεσσαρακοντάδα όλόκληρον γιδιών, που, άγριεμένα έντελώς, και τρελλαινόμενα προφανώς δια τάς καλλονάς της Δίας, όχι μόνον δέν έδειξαν καμμίαν διάθεσιν νομιμόφρονος επανόδου, αλλά εξαφανίζοντο έντελώς από του προσώπου της γής εύθις μόλις έπешημαίνετο πλεούμενον προσεγγίζον την νησίδια η μόλις η θωπεύουσα πελαγία αυτα έννοθεύετο από άπόμακρον όσμήν άνθρωπίνου σώματος.

Η πρόσκλησις δέν ήτο ποιμενικού περιεχομένου, αλλά μάλλον κυνηγετικού, διότι ό έννοικιαστής, σπουδαίος κυνηγός ό ίδιος, ανακαλύπτων και φονεύων επί πέντε λαγών τους τρεις εις τά καθιστά, χωρίς σκυλί, προετίθετο νά συλλάβη δια του όπλου του όσα γίδια δέν θά κατάφερνε μέ τους βοηθούς νά επιβιβάζη του καϊκιού καθ' όμαλώτερον τρόπον. Με έκάλει λοιπόν δια νά μετάσχω μαζί του εις την πρώτην των περιπτώσεων.

Δέν μετέσχον και δέν έχω άμέσους άναμνήσεις από την ήμιναιτικήν εκείνην έκστρατείαν, ένθυμούμαι όμως καλώς τό απογοητευμένον ύφος άρχηγού και άγήματος κατά την επάνοδόν των. Ναύλω-

σις, ήμερομίσθια, σιτηρέσιον και όλαι αι παρομαρ-τούσαι δαπάναι, δέν είχαν άποφέρει παρά τά δέματα μόνον δύο τόν άριθμόν ταλαιπώρων αίγών, διότι και αυτών τό κρέας είχε καταναλωθή επί τόπου, λόγω της πάρατάσεως της έκστρατείας και λόγω της ως εκ της διηνεκούς κινήσεως ηύξημένης όρέξεως του άγήματος.

Εις μάτην έχρησιμοποιήθησαν επί τρία όλόκλη-ρα ήμερονύκτια όλων των ειδών τά μέσα. Βελάσματα, κριθή, άπάται, πειθώ και βία. Τά γίδια δέν έγέγοντο όρατά από άποστάσεως έγγυτέρας του χιλιομέτρου και η μόνη ίκανοποίησις του φίλου μου αίγοβοσκου ήτο τό κυνηγετικόν τρόπαιον των δύο έκείνων δερμάτων, επιτευχθέν μέ ένα ντουμπλέ επί άγέλης καταληφθείσης έξ άπροόπτου εις τινα άπότομον κάμψιν κρημνού, τόν όποιον μετά τά άγριόγίδια αυτός και μόνος ήτο δυνατόν νά πατήση.

Η Δία λοιπόν άποδεικνύεται έκ των πραγμάτων ότι είνε καταλληλοτάτη νά εκθρέψη αίγάγρους σήμεραν, όπως θά εξέτρεφε και εις την εποχήν του Μίνωνος. Τους όρους δέ που πληροί η Δία θά υπάρχουν ασφαλώς και άλλαι έρημόνησοι του εξαίσιου άρχιπελάγους μας που πληρούν, και θά ήτο εύχης έργον άν σύλλογοι και κράτος συνειργάζοντο σταθερώς προς μίαν τοιαύτην κατεύθυνσιν.

Ο καθαρόαιμος αίγαγρος έχει εξαφανισθή από την Ευρώπην, δέν υπάρχει παρά μόνον εις την Άντίμηλον μας, την Έρημόμηλον. Δέν θά ήτο καθόλου δύσκολον νά συλλη-

φθούν άρκετά ζεύγη μικρών αίγάγρων εκεί, όπως έγινε μέ τους άγριότραγους των Άλπεων, και νά άφεθούν εις τάς εκλεγεσόμενας άλλας έρημόνησους. Κατά τόν τρόπον αυτόν όχι μόνον θά διεσώζετο και θά διεδίδετο τό αίξαισιον αυτό και μοναδικόν είδος αίγάγρου, αλλά συντομώτατα θά ήτο δυνατόν νά επιτρέπεται εκεί επί τι κατ' έτος διάστημα και τό κυνήγιόν του, ένα κυνήγιον ελκυστικώτατον και εξαίρετικόν, που ασφαλώς και ξένους εκδρομείς, και ξένους κυνηγούς, άναζητητάς σπανίων τροπαίων θά έφερνε μέχρι των νήσων μας.

Ο Κυνηγετικός Σύλλογος Ήρακλείου, μέ την Δίαν άπέναντί του, έχει όλα τά πλεονεκτήματα νά θέση, συντρεχόμενος βεβαίως από την κρατικήν ύπηρεσίαν, εις πρώτην εφαρμογήν τό όραϊόν αυτό σχέδιον. Τά ελάχιστα χιλιόδραχμα που εισπράττει έτησίως τό Κράτος έκ της έννοικιασεως της νομής δέν είνε τρομερόν πράγμα νά θυσιασθούν, διότι, βεβαίως, όταν θά εισαχθούν οι αίγαγροι, δέν πρέπει νά εισέρχονται και ήμερα. Διότι ταχύτατα θά έχωμεν μιγάδας και πάλιν νόθευσιν της ράτσας.

Όπωσδήποτε νομίζω ότι ως κράτος και ως κυνηγοί έχομεν υποχρέωσιν νά φροντίσωμεν δια την διάσωσιν και την διάδοσιν ενός σπανίου όσον και όραϊου είδους της ευρωπαϊκής πανίδος, που από όλην την άπέραντον Ευρώπην κατόρθωσε μέχρι των ήμερών μας νά διατηρηθή μόνον επί του άπροσίτου βράχου της ιδιικής μας Έρημομήλου.

Β. Α.

Ο Κρητικός Αίγαγρος

ΚΥΝΗΓΕΤ. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Η ΚΛΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΝΤΑΚΙΟΥ

Του κ. Φ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Τὸ κοντάκιον εἶναι πολὺ παλαιὰ ἐπινόησις, συν-
νυφασμένη μὲ αὐτὴν τὴν ἐφεύρεσιν σχεδὸν τοῦ ὀ-
πλου. Ἦτο ἄλλως τε φυσικὸν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐ-
φεύρε τὸ πρῶτον φορητὸν ὄπλον, νὰ σκεφθῇ κατὰ
τίνα πρακτικὸν τρόπον θὰ κατορθοῦτο ἡ στήριξις
αὐτοῦ εἰς τὸν ὦμον, ἵνα δύναται νὰ πυροβολῇ ἐπι-
τυχῶς.

Ἀλλὰ μέχρις ὅτου ἐξελιχθῇ τοῦτο εἰς τὸ σημε-
ρινὸν σχῆμα, ἐδέχθη νὰ διέλθῃ ἐπὶ σειρὰν αἰώνων,
δι' ὧν τῶν μεταμορφώσεων.

Τὸ πρῶτον κοντάκιον, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ εἰ-
κάζωμεν ἀπὸ τὰ λείψανα, τὰ περισωθέντα εἰς διά-
φορα μουσεῖα τῆς ὀπλοθηκῆς, ἦτο ἄτεχνον βαναυ-
σοῦργημα, ὀγκῶδες, ὑποβαστάζον τὴν κἀννην καὶ
ἀπακουμβοῦν ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ βάλλοντος διὰ μι-
κρᾶς σχετικῶς ἐπιφανείας. Κατὰ συνέπειαν ἡ μετα-
δομένη εἰς τὸν ὦμον ἀνάγκη (κλώτσημα) ἦτο

Τὸ κοντάκι τοῦ ὄπλου, ὅπως
κάθε κουστοῦμι, πρέπει νὰ
προσαρμόζεται στὸ κυνηγὸ

τόσον μεγάλη, ὥστε
ὁ βάλλον, κατ' εὐ-
φημισμὸν μόνον βα-
σιζόμενος ἐπὶ τοῦ
κοντακίου, προέβλε-
πε νὰ στηριχθῇ ἀ-
σφαλέςτερον ἐπὶ ἄλ-
λου τινὸς μέρους, ἐκ
φόβου μὴ τυχὸν κα-
ταπέση ὑπτίως, λό-
γω τοῦ εἰς τὸν ὦμον
του μεταδιδόμενου ἰ-
σχυροτάτου λακτι-
σμοῦ.

Ἡ κλίσις τοῦ
κοντακίου, τὸ ὁποῖον
κατ' ἀρχὰς ἦτο σχε-
δὸν εὐθύ κατῶθεν
τῆς κἀννης καὶ κατέ-
ληγεν εἰς διόγκωμά

τι, ἵνα μὴ διατρέσῃ, λόγῳ τῆς ἰσχυρᾶς ἀνακρούσεως,
τὸν ὦμον τοῦ βάλλοντος, ἤρξατο κατόπιν πολλῶν
δεκαετηρίδων νὰ ἐφαρμόζεται, ἕως ὅτου ἡ ἐμβρυ-
ώδης σκέψις τοῦ ἀνθρώπου ἤχη εἰς τὸ συμπέρα-
σμα τοῦτο, ἵνα ἐυκολώτερον στηρίξῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὤ-
μου, πρὸς δὲ καὶ ταχύτερον.

Τὰ πρῶτα κοντάκια ἔχουσι τοξοειδῶς κεκαμμένον
σχῆμα: Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ διάφοροι ἐπινοηταὶ πολὺ
ἐνωρὶς ἀντελήφθησαν, ὅτι, σὺν τῇ κλίσει τοῦ κον-
τακίου, ἤρξατο καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ στομίου τῆς κἀν-
νης κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πυροβολισμοῦ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ἐννοοῦν, ὅτι ἡ
πλατεῖα ἐπιφάνεια τοῦ κοντακίου, ἣτις ἐπακουμβᾷ
ἐπὶ τοῦ ὦμου, εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα, καθ' ὅ-
σον ἀντελήφθησαν, ὅτι ὅσον πλατυτέρα κατασκευά-
ζετο αὕτη, τόσον ἡ ἀνάγκη, καταγεωμένη ἐπὶ
μεγαλύτερας ἐπιφανείας, ἐγένετο ὀλιγώτερον αἰ-
σθητή.

Οὕτως ἐτέθησαν πλέον αἱ δύο κυριώτεραι βᾶ-
σεις, ἐφ' ὧν στηρίζονται, ἤρχισαν νὰ βελτιοῦν ὁ-

λονὲν τὰ κοντάκια τῶν ὄπλων. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ κλί-
σις τοῦ κοντακίου, ἡ δευτέρα ἡ ἐπιπλάτυνσις τοῦ
ἐπὶ τοῦ ὦμου ἐπακουμβῶντος τμήματος αὐτοῦ. Ἀμ-
φότεροι εἶχον ὡς βάσιν τὴν μείωσιν τῆς ἀνακρού-
σεως, ἐνῷ ἐπὶ πλέον, ἡ πρώτη προὔκαλει, ὅσον ἡ-
ξανε, καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ στομίου τῆς κἀννης.

Βαθμωδὸν τὸ κοντάκιον ἤρχισε πλέον νὰ διαμορ-
φοῦται. Καὶ πρῶτον ὁ κόπανος ἐγένετο ἰσχυρότερος,
ἀποκτῆσας σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἡβικὴν αὐτοῦ προεξο-
χήν, ἣτις ἀποτρέπει εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ χειρι-
ζομένου τὸ ὄπλον μεταβατικὰς κινήσεις πέραν ὁρίου
τινός.

Ἀργότερον πολὺ, ἰδίᾳ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀντελήφθη-
σαν, ὅτι δράττεται τις ἀκοπώτερον καὶ εὐχερέστερον
τῆς λαβῆς. ὅταν α) αὕτη εἶνε κεκαμμένη κατῶθεν,
ὡς εἰς τὰ πιστόλια καὶ β) φέρει δεύτερον ἥβον, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὑπερκείμενον αὐτοῦ ἄνωθεν τοι-
οῦτον.

Οὕτως ἐσηματίσθησαν τὰ κοντάκια τὰ φέροντα
δύο προεξοχὰς, ἄνωθεν καὶ κατῶθεν τῆς κεκαμμέ-
νης λαβῆς. Τινὲς ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ κατῶθεν προ-
εξοχή, προήλθε βαθμωδὸν ἐκ τῆς τάσεως, ἣν εἶχον
οἱ διάφοροι καλλιτέχναι—κατασκευασταί, νὰ κατα-
σκευάζουν κεφαλὰς ἐλάφου καὶ ἄλλων ζώων κατῶ-
θεν τοῦ κοντακίου. Εἰς αὐτοὺς οἱ κυνηγοὶ ἔλεγον,
ὅτι δρᾶνται εὐκολώτερον καὶ μετὰ μεγαλύτερας
ἐπιτυχίας τῆς λαβῆς ἰδίᾳ δὲ τὸ σύστημα τοῦτο ἐπε-
κράτησεν ἐν Γαλλίᾳ (κοντάκιον γαλλικόν).

Τὰ κοντάκια τῶν πολεμικῶν ὄπλων οὐδεμίαν
σχεδὸν ἄλλην βελτίωσιν ὑπέστησαν, πλην τῆς ἐνι-
σχύσεως τοῦ πέλματος αὐτῶν διὰ σιδηρᾶς τινος
πλακῆς, φερούσης πτέρναν, ἵνα, μὴ αὕτη θραύεται
ὅταν οἱ στρατιῶται ἐκτελῶσι τοὺς χειρισμοὺς (παρὰ
πόδα ἄρμ), ἰδίᾳ δὲ τὸ ράμφος τοῦ κοντακίου (προ-
σθία ἀκραία προεξοχή) ὅπερ εἶνε λίαν εὐαίσθητον,
ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς φορᾶς τῶν ἰνῶν τοῦ ξύλου καὶ
ἀφ' ἑτέρου ὡς ἐκ τοῦ ὀξυληγοῦς αὐτοῦ σχήματος.

Ἐπὶ πλέον τινὲς εἶχον προτείνει τὴν λοξότησιν
τοῦ κοντακίου κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ πτέρνη
αὐτοῦ νὰ ἦ βραχυτέρα τοῦ ράμφους, πρὸς τὸν αὐτὸν
ὡς ἄνω σκοπὸν καὶ ἵνα, ὡς ἐνόμιζον, εὐκολώτερόν
τις ἐπωμίζει. Ἀργότερον ὅμως ἀντελήφθησαν ὅτι
τὸ τοιοῦτον ἦτο σφαλερὸν καὶ σήμερον κατασκευά-
ζουσι τὰ κοντάκια, τῶν κυνηγετικῶν ἰδίᾳ ὄπλων,
κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὅταν τις κρατῇ τὸ
ὄπλον κατακόρυφον, ἡ πτέρνη ἢ μᾶλλον τὸ πέ-
δηλον τοῦ κοντακίου, νὰ ἐφάπτεται εἰς τὰ δύο ἄ-
κρα, ἥτοι νὰ εἶναι κάθετον σχηματίζον ὀρθὴν γω-
νίαν μετὰ τοῦ ὄπλου.

Βαθμωδὸν οἱ σκοπευταὶ ἤρχισαν νὰ ἀπαιτοῦν
κοντάκια ὅλως παραδόξων σχημάτων. Οὕτω κατε-
σκευάσθησαν τοιαῦτα μετὰ κεκαμμένου πεδηλοῦ,
σχήματος μηννοειδοῦς περιβάλλοντος τὸν ὦμον τοῦ
σκοπευτοῦ, μὲ προεξέχοντα ὑπερβαλλόντως ἥβους,
ὧν σκοπὸς εἶνε ἡ συγκράτησις εἰς ὁρισμένον ση-
μεῖον τῆς δεξιᾶς χειρός, ὡσανῶς σιδηροῦν τι ἀρα-
βούργημα κατῶθεν χρησιμεύει πρὸς στήριξιν τῶν

δακτύλων. Ἐτέρα προεξοχή ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς
τοῦ κοντακίου, σχήματος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον
μηννοειδοῦς, χρησιμεύει πρὸς ἐπακούμβησιν τῆς πα-
ρειᾶς, ὅταν κλίνη τις ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἵνα
σκοπεύσῃ.

Ἐτέρα διάταξις κλίσεως τοῦ κοντακίου (avanta-
ge) ἐλαφρῶς πρὸς δεξιὰ, σκοπεῖ, ἀφ' ἑνὸς ἵνα ἐξου-
δερώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν τάσιν αὐτοῦ ἀσυμμέτρου
βολῆς, ἀφ' ἑτέρου ἵνα ἐπιταχύνῃ τὴν ἐπώμισιν.

Διὰ τοὺς σκοπεύοντας διὰ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ,
πλην ἐπωμίζοντας ἀριστερὰ καὶ ἀντιστρόφως, ἐδέχ-
θη νὰ κατασκευασθῶσιν ἰδικὰ κακομόρφως συνε-
στραμμένα κοντάκια, ὧν ἡ κατασκευὴ εἶνε ἀπανη-
ρά, ἡ δὲ ἀντοχὴ μικρά, λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ ὑπερβο-
λικῶς κεκαμμένου αὐτῶν σχήματος, τοῦ ἐξασθενούν-
τος τὴν λαβὴν ταύτην.

Αὐτὰ τὰ σχετικῶς ὀλίγα εἶχομεν νὰ εἰπώμεν σή-
μερον περὶ τοῦ κοντακίου τῶν ὄπλων, ἵνα δώσωμεν
μίαν ἰδέαν τῆς ἐξελίξεως αὐτῶν διὰ μέσου τῶν αἰώ-
νων, τῆς χρησιμότητος καὶ τοῦ προσορισμοῦ των.

ΠΑΧΟΣ ΚΑΝΝΗΣ

Ἡ κἀννη ἐνὸς οἰουδήποτε ὄπλου πρέπει α) νὰ
ἔχῃ ὁρισμένον πάχος, ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ποιότη-
τος αὐτοῦ, ἣτις εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογος, πρὸς
τὸ ἐν λόγῳ πάχος καὶ τὴν τιμὴν, β) νὰ ἔχῃ τὸ κα-
τάλληλον σχῆμα, τοιοῦτον δὲ ὥστε, εἰ δυνατόν, νὰ
συμβαδίσῃ τοῦτο μετὰ τῆς καμπύλης τῶν πιέσεων.
Ἐπειδὴ ὁμως ἡ καμπύλη αὕτη ἔχει σχῆμα ὑπερβο-
λικῶς κυρτόν, ἐνῷ ἡ κἀννη, ἐὰν κατασκευάζετο οὕτω
θὰ ἦτο ὄχι μόνον δύσμορφος ἀλλὰ καὶ βαρεῖα,
κατασκευάζουσιν αὐτὴν εἰς σχῆμα ἐλαφρῶς κολου-
ροκωνικόν.

Εἶναι ὅθεν εὐνόητον, ὅτι οὕτως ἡ κἀννη, τὴν
μεγαλύτεραν αὐτῆς ἀντοχὴν δὲν παρουσιάζει, ὡς θὰ
ἐνόμιζέ τις, εἰς τὸ ὀπίσθιον τμήμα, ἐνθα σχηματί-
ζονται αἱ ὑψηλότεραι καὶ ἐπικινδυνωδέστεραι πιέ-
σεις, ἀλλὰ εἰς τὸ στόμιον, ὅπου αὕτη εἶνε πολὺ με-
γαλύτερα τῆς ἀπαιτουμένης.

Τὸ τοιοῦτον παρουσιάζει μὲν τὸ μειονέκτημα
τῆς αὐξήσεως τοῦ πάχους, ἀλλ' εἶνε ἀπαραίτητον,
διότι, ἂν ἡ κἀννη κατασκευάζετο λεπτοτέρα, θὰ ἦτο
ἐπιρρεπὴς εἰς κάμψεις, λυγισμοὺς καὶ εὐκόλον
φθοράν.

Διὰ τὸν κυνηγὸν εἰδικῶς τὸ τοιοῦτον ἔχει σημα-
σίαν, διότι, ἅπαντα σχεδὸν τὰ κυνηγετικὰ ὄπλα
παρουσιάζουν μικροτέραν τῆς προεπούσης ἀντο-
χὴν, ἀκριβῶς παρὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς κἀν-
νης, παρὰ τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ ἔχῃσι ἐπαρκὴ ἀσ-
φαλείας τοιαύτην. Καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦτο σημεῖον
εὐρίσκειται περίπου εἰς ἑκατοστῶν τινῶν ἀπόστασιν
ἀπὸ τῆς θαλάμης, διήκει δὲ πλέον τῶν 10—15 ἑκα-
τοστῶν.

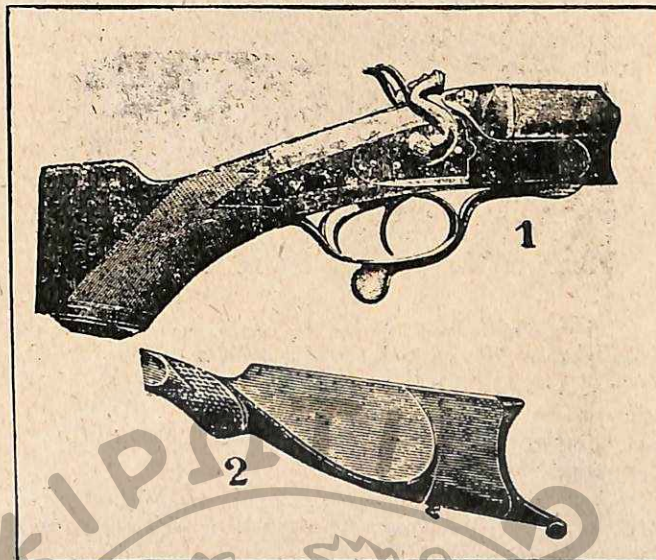
Καὶ ἐν τούτοις, οὐδεὶς κατὰ τὸν Journee ἐσκέ-
φθη ποτὲ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ τμήμα τοῦτο τῆς κἀννης
(ἄγνωστον διατί), ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὸν βάλλοντα κυ-
νηγὸν ἀπὸ παντὸς ἀπενεκτέου.

Τώρα θὰ μοῦ εἰπῇτε, διατί δὲν σπάζουν ὅλα τὰ
ὄπλα εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἡ ἀπάντησις ἔρχεται
ἀφ' ἑαυτῆς. Δὲν ἐπεταί δὲ ὅτι ἐπειδὴ δὲν σπάζει
καὶ φθάνει εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον τῆς ἀντοχῆς,
πρέπει καὶ νὰ μείνῃ ὡς ἔχει. Ἄλλως τε εἶνε γνω-

στόν, ὅτι ὅλα τὰ ὄπλα (ἐννοῶ τὰ πολεμικὰ) καὶ τὰ
πυροβόλα, ἔχουν μεγάλα περιθώρια ἀντοχῆς, χάριν
αὐτῆς ταύτης τῆς ἀσφαλείας τῶν βαλλόντων καὶ μὴ
διαταράξεως τῆς ἰσορροπίας τοῦ μεταλλοῦ αὐτῶν.

Ἡ κἀπως μεγαλυτέρα περίσσεια τοῦ μεταλλοῦ,
εὐεργετικῶς ἄλλως τε ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῶν κραδα-
σμῶν, τῆς εὐσταθείας, καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς βολῆς,
πρὸς δὲ καὶ ἐξασφαλίζουσα τὸν βάλλοντα ἀπὸ κάθε
ἀπροόπτου ὑψώσεως τῶν πιέσεων, εἶνε καθ' ἡμᾶς
ἀπαραίτητος.

Ταῦτα πάντα ἠναγκάσθη νὰ γράψω, διὰ τοὺς
κυνηγοὺς ἰδίᾳ ἐκείνους, οἵτινες, ἐπιδιώκοντες πάν-
τοτε τὴν ἐλαφρότητα τοῦ ὄπλου, δὲν σκέπτονται,
ὅτι αὕτη ἐξαγοράζεται διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν κιν-
δύνων, οἵτινες κάθε στιγμὴν ἐπικρέμονται. Ὅταν
ἀπὸ ἑνα κατασκευαστὴν ζητηθῇ ἐλαφρὸν ὄπλον,

Κοντάκια τύπου πιστολίων (1)
καὶ μηννοειδοῦς προεξοχῆς (2)

ποῦ θέλετε οὗτος νὰ καταφύγῃ πρὸς ἐλάφρυν-
σίν του;

Ἐξαιρουμένου τοῦ κοντακίου καὶ τῶν μερῶν
τοῦ μηχανισμοῦ, αἵτινα δὲν ἐπιδέχονται ἐλάφρυνσιν,
ἄνευ διακυβεύσεως τῶν, ἀναγκαστικῶς πλέον κατα-
φεύγει εἰς τὰς κἀννας, αἵτινες ἐλαφρύνει, ἀφαιρῶν
τὰς σκοπευτικὰς ταινίας, εἴτε ἐμβυθίζων αὐτὰς με-
ταξὺ τῶν καννῶν καὶ λεπτύνων τὰς τελευταίας εἰς
τρόπον ὥστε μεθ' ἐκάστην βολὴν τὸ ὅριον θραύσε-
ως αὐτῶν ἐλάχιστον νὰ ἀπέχῃ τοῦ ὁρίου τῆς ἀσφα-
λείας.

Ἐπὶ πλέον δὲ τὰ ὄπλα αὐτὰ κλωτσοῦν ὑπερβο-
λικά, λόγῳ τῆς ρηθείσης ἐλαφρότητός των, ὄχι
μόνον δὲ οὕτως ἐκνευρίζουν τὸν βάλλοντα, ἀλλὰ
καὶ ἐπηρεάζουν ἐπὶ τὰ χεῖρα τὴν σκόπευσιν αὐτοῦ.

Φ. Α. Φ.

Πού να ιδούμε εφέτος καλημάνια, οί κυνηγοί τών νοτίων επαρχιών τής χώρας μας; Έτσι πού πάει ο καιρός, τέλη Γενάρη χωρίς νάχουμε ιδή ούτε μια μέρα κρύο, ο χειμώνας έχει μεταβληθή σε υβριδίου φθινοπώρου και άνοιξεως, σε νοθογέννημα δηλαδή.

Και λοιπόν τὰ καλημάνια, ή οί καλημάνες άν θέλετε, δέν κατεβαίνουν ως τις νότιες παραλίες μας δίχως να τὸ τσοῦξη γιὰ καλὰ ο χιονιάς ψηλότερα.

Εἶνε κι' οὐτὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὅσο και σωστὰ μετεωρολογικὰ προγνωστικά τῶν κυνηγῶν και τῶν χωρικών, κι' ἅμα κάμουν τὴν ἐμφάνισή τους γύρω στὰ βαλτοτόπια μας ή στις χαιηλές μας παραλίες, εἶνε σίγουρο πῶς, ὅπου και νάνε, πλακώνει χειμῶνας τρικούβετος.

Γιατὶ πραγματικά, τὸ καλημάνι, άν και φωλιάζει σὲ πολὺ ἐκτεταμένη ζώνη, ἀπὸ τὸ βόρειο πολικὸ κύκλο μέχρι και τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου ἀραῖα (Ίσπανία ὅπως και Β. Α. ἑλληνικά παραλία, ὅπου ὁ ἴδιος τὸ διεπίστωσα στις ἐκβολές τοῦ Ἀλ-ἰάκμονα) δέν κατεβαίνει ποτὲ στὴν Ἀφρική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πολλὰ ἄλλα συγγενικά του εἶδη, και γενικώτερα δέν μετατοπίζεται πρὸς τὰ νοτιώτατα τῆς Εὐρώπης, παρὰ μόνο άν τὸ σφίξη δυνατό κρύο.

Πολλὰ ἄλλως τε, ἴσως τὰ γεννημένα στὰ βορειότατα, διαχειμάζουν ὁλότελα στὴν Ἀγγλία, στὴ Γερμανία ἐπίσης, και ἄλλου, και με τοὺς γεροὺς ἀκόμη χειμῶνες. Ἀκόμη διαχειμάζουν και στὴ Γροιλανδία.

Ἡ σκούρα κι' ἄσπρη στολή του, με τις πρασινωπές μεταλλικές ἀνταύγειες και τὸ βαθυπράσινο στὴ ράχη, και ἰδίως τὸ ἰδιότροπὸ του λοφίον—πεντέξη λεπτὰ μακρουλά πούπουλα πρὸς τὰ πίσω στὸ κεφάλι, ἄλλα ἀναστρεφόμενα ψηλά—τὸ κάνουν νὰ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΗΜΑΝΙΑ

διακρίνεται εὐκολώτατα. Δέν εἶνε και τόσο περιζήτητο ὡς κυνήγι, στὴ Μακεδονία δὲ και στὴ Θράκη—πὺ ἀφθονοῦν ἄλλα κυνήγια καλλίτερα—ἀμφιβάλλω άν εἶνε και ἐλάχιστοι σχετικῶς οἱ ντόπιοι κυνηγοί πὺ καταδέχονται νὰ τὸ προσέξουν.

Ἀλλὰ στις νότιες ἐπαρχίες, στὴν Ἀττική μάλιστα, ἓνα καλημάνι ἀποτελεῖ τέτια σπανιότητα, πὺ κάθε Ἀθηναῖος κυνηγὸς μοῦ φαίνεται πῶς μπορεῖ πρόθυμα νὰ ξεθεωθῇ ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ, γιὰ νὰ βάλῃ στὴν τσάντα του κάνα δυὸ ἅπ' αὐτὰ τὰ λοφοφόρα, άν τοῦ τύχῃ στὸ δρόμο κανένα κοπαδάκι τους.

Τὸ ἐπιστημονικὸ του ὄνομα εἶνε *Vanellus vanellus* (Linné). Οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές μας δέν ξέρω πῶς τὸ λέγανε, τὰ κείμενα δέν μᾶς μιλοῦν γι' αὐτό. Στὰ διάφορα ἐπιστημονικά βιβλία μας και λεξικά εἶνε περασμένο με τὸ ἀρχαῖο ὄνομα *σχοίνικλος*, ἄλλὰ αὐτὸ εἶνε παρανόηση και λάθος.

Ὁ σχοίνικλος ή σχοινίλος, πὺ γράφει ὁ Ἀριστοτέλης, εἶνε μᾶλλον καμιά σουσουράδα, γιατί ρητὰ ἐπεξηγεῖται ὅτι εἶνε μικρὸ πουλί, μικρότερο ἀπὸ τσίχλα, πὺ κουνάει τὴν οὐρά του και συχναίει σὲ ποταμιές και λιμναῖα. Ὅλοι ξέρονμε πῶς τὸ καλημάνι εἶνε μεγαλειότερο ἀπὸ τὴν τσίχλα, μιὰμιση φορὰ και περισσότερο. Στὴ Θεσσαλία τὸ λέν και γκαλιμάνι, στὴν Ἑπτάνησο δὲ καθὼς και σὲ μέρη τῶν Κυκλάδων, *παγωνταῖνι*.

Ἀγαπάει ἀνοιχτὰ χωράφια και λιβάδια, κοντὰ σὲ βαλτερά και σὲ παραλίες. Τρῶει κάθε λογῆς σκουλήκια, σαλιγκαράκια και τέτια, εἶνε κοινωνικὸ πουλί και ὄχι καχύποπτο, με τὸ φθινόπωρο δὲ μαζεύεται σὲ μεγάλα σχετικῶς κοπάδια.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΣΤΑ "ΚΥΝΗΓΕΤ. ΝΕΑ."

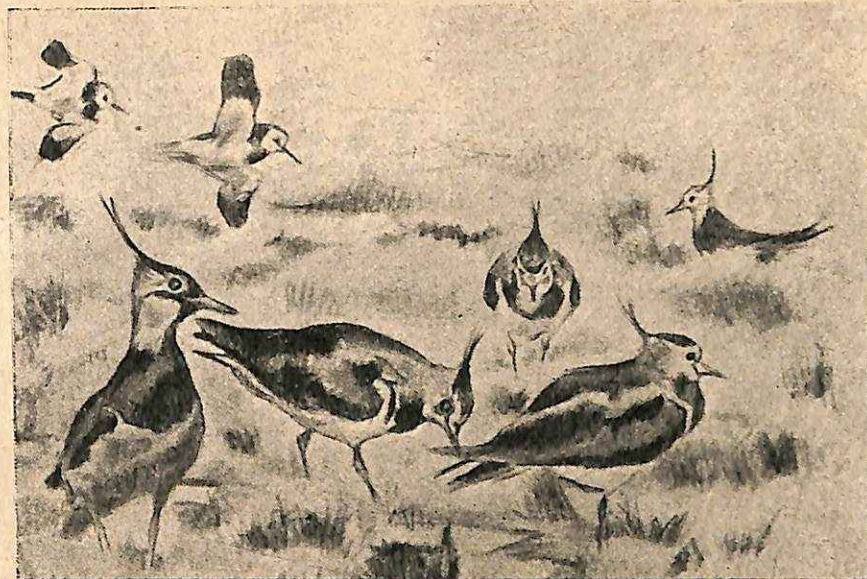
Ἔνα ἀριστοῦργημα τοῦ Πατρινοῦ
συγγραφέως κ. **ΜΑΚ-ΑΘΑΝ**

ΚΟΜΑΙΘΩ

Εἰδυλλιακὴ τραγικὴ ἱστορία

μιᾶς ἱέρειας τῆς Ἀρτέμιδος

Εἰκονογράφησις τοῦ ἔργου, παρὰ τοῦ
καλλιτέχνη *Ἀκαδημαϊκοῦ*
κ. **ΕΠ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ**

Τὸ παρουσίασμα τῆς καλημάνας

στὴ Νότια Ἑλλάδα, εἶναι δη-

λωτικὸ ἀγρίου χιονιά

Τὸ πέταμά του εἶνε ἀλαφρὸ και γοργό, καθὼς δὲ σηκώνεται ἀφήνει τὸ χαρακτηριστικὸ του κελάδημα, κι οὐτ, κι-βίτ, τί οὐτ, γνώριμο ἀπὸ μακρὺ.

Χαριτωμένα και παροιμιώδη εἶνε τὰ ὅσα κάνει ἅμα ἀντιληφθῇ ἄνθρωπο νὰ σιμῶνῃ πρὸς τὴ φωλιά του, τὴν ὁποία χτίζει χάμω, σὲ μέρη βαλτερά. Εἶχα βρῇ δυὸ ζευγάρια φωλιασμένα στις ἐκβολές τοῦ Ἀλιάκμονα και κάθε φορὰ πὺ περνοῦσα ἀπὸ ἐκεῖ, τις 5—6 μέρες πὺ ἔμεινα, Μᾶς καιρός, τῶ-κανα δουλειὰ και περνοῦσα σιμὰ ἀπὸ τις φωλιές, γιὰ ν' ἀπολαύσω τὰ χαριτωμένα παιγνίδια, πὺ κά-νανε φτεροκοπόντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ με τρομάζουν.

Και μακρὺα πουθενὰ νὰ ἦταν γιὰ βοσκή, φτά-

νανε βιαστικά βιαστικά μόλις ἔκανα ὅτι σιμῶνω, σκούζανε και φτεροκοποῦσαν ἀποπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, με λούπιγκ, με ρουκετίσματα, με ἀναποδογυρίσματα και λογῆς λογῆς τοῦμπες, σάν βέροι ἄσσοι τῆς ἀεροπορίας.

Ἦτανε συγκινητικὸ ἀληθινὰ νὰ βλέπῃς τὰ ἀδύναμα αὐτὰ πουλιά νὰ ὁρκοῦν με τόση ἀπόφαση σιὸν κίνδυνο, νὰ θέλουν νὰ σὲ διώξουν με φτεροκοπήματα και φωνές, γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὰ μικρά τους.

Τὰ χαϊρόμουν λίγο στὰ ὥραῖα τους ἐκεῖνα πετάγματα κι' ἔπειτα βιαζόμουν ν' ἀποτραβηχτῶ γιὰ νὰ πάῃ στὸν τόπο τῆς ἡ καρδιά τους.

ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΚΥΝΗΓΕΤ. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ

Νουνὸ τὸν λέγαμε τὸν μπάρμπα-Γιαννάκο γιατί εἶχε βαπτισμένη τὴν ἀδελφή μου τὴν Κατερίνη, τὸν λέγαμε ὅμως και παπποῦ.

Σὰν παιδιὰ του μᾶς εἶχε κι' αὐτός, κι' ἡ γυναῖκα του ἡ Ἀσημίνα. Χαροκαμένοι ἄνθρωποι, ἑφτὰ παιδιὰ τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ Θεός, δόξα νάῃ τὸ ὄνομά του, και τὰ ἑφτὰ τοὺς τὰ πῆρε πίσω, κι' ὅμως ποτὲ κακὸς λόγος δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τους, καμμιὰ βαρυσκόμια και ἡ καντήλα ἔκαιγε ἀκοίμητη εὐλαβικά μπρὸς στις ἅγιες εἰκόνες, πὺ ἦσαν κρεμασμένες στὸ τοῖχο τοῦ δωματίου τους, πὺ ἔβλεπε κατὰ τὴν Ἀνατολή.

Σὰν παιδιὰ τους μᾶς εἶχαν, ὅλη τους τὴν ἀγάπη ἐπάνω μας τὴν εἶχαν ρίξει και καθὼς τὰ περιβόλια μας στὴ Κολοκυθοῦ ἦσαν ἀντικρὺ τὸ ἓνα στ' ἄλλο, κάθε μέρα βγαίνανε οἱ γέροι στὴν ἀδλόπορτα και μᾶς φώναζαν νὰ πάμε κοντὰ τους, ἐγὼ κι' ἡ ἀδελφή μου.

Τὸ σπιτάκι τους μικρὸ μὰ ὡμορφο και παστρικό, τὸ κουκούλωναν δυὸ πελώριες μουριές και ὅλο τὸ περιβόλι ἦταν καταπράσινο, γιατί ὁ νουνὸς μ' ὅλα του τὰ γεράματα, πολὺ τὸ πρόσεχε και τὸ περιποιότανε. Κρόδνα, λαχανικά και λουλούδια γεμάτο. Τὴ στέφνα, τὸ μαγναποπήγαδο και τις πεζούλες τοῦ σπιτιοῦ, τις ἔπνιγαν οἱ μπαξάνες, τὰ δειλινὰ και τὰ γεράνια.

Μὰ ἔμένα, περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς ὄρμους καρπούς και τὰ λουλούδια, τραβοῦσαν τὴν προσοχή μου, τὰ κρεμασμένα στὴν κάμαρα τοῦ παπποῦ ὅρματα. Δεκάχρονο ἐγὼ παιδί τότε, ἔμένα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρὸς σ' ἓνα καριοφίλι, δυὸ πιστόλες, ἓνα κιντὸ γιγατάνι και δυὸ δίκαννα.

Ἀτέλειωτες ἱστορίες μοῦ διηγόταν ὁ Παπποῦς γιὰ δαῦτα, πῶς ὁ πατέρας του ἀρματωμένος με τις πιστόλες και τὸ γιγατάνι πολεμοῦσε τοὺς Τούρκους με τὸ Γκούρα και τὸ Μακρουγιάννη στὸ Κάστρο,

στη Καμαρόπορτα, στο Σερεντζέ και στο Χαϊντάρι και έσκότωναν χιλιάδες «άντικριστους» και το αίμα έτρεχε σαν το νερό στην άμπολη.

Και για τα δίκαννα μου διηγόταν ο παππούς πως κυνηγούσε στα νεαία του τα πουλιά και τ' αγρίμια, τους λύκους, τις άλεπες και τα τσακάλια στην Όζα και στην Πεντέλη και πως μια νύχτα σκοτεινή και χιονισμένη είδε δυο μύτια ενός αγριμιού που πετούσαν φωτιές μέσα στο σκοτάδι, και πως, με μια τουφεκιά που έριξε κατά πάνω του, βρήκε σαν ξημέρωσε μέσα σ' ένα χαντάκι σκοτωμένο ένα λύκο πιο μεγάλο από ένα γαϊδούρι. Νά! ίσαμε τον Ντορή που ζέβαμε στο μαγγάνι!

Και ή ιστορίες του παππού δεν είχαν τελειωμό. Νά γιατί, ώρες ολόκληρες έμενα μ' ανοιχτό το στόμα μπρός στα κρεμασμένα άρματα.

Μια μέρα ο παππούς θέλοντας να ικανοποιήσει τον άσβεστο πόθο μου, ξεκρέμασε το δίκαννο και μου είπε:

— Θα σου δώσω και σένα να σκοτώσης ένα πουλί.

Η καρδιά μου φλετούρισε στο στήθος μου κι' άσπου να γεμίση ο Νουνός το όπλο, το σάλιο έπηξε στο στόμα μου. Σαν τέλειωσε το γέμισμα, με πήρε από το χέρι, ένω με το άλλο κρατούσε το τουφέκι, βγήκαμε έξω και κάναμε ένα γύρω στο περιβόλι, ψάχνοντας να βρούμε το πουλί που θα έριχννα την πρώτη μου τουφεκιά—Ποιός κυνηγός που στα παραύτια του έχει λευκές τούφες, δεν τη θυμάται με γλυκόπικρη θλίψη;

Σε μια στιγμή «νά» μου δείχνει ο παππούς την

κορφή μιας δάφνης ένα πουλί, ένω συγχρόνως μου δωσε το όπλο.

— Ρίχτου... σημάδεψε καλά.. πρόσεχε...

Πριν όμως να τελειώση ο παππούς τις οδηγίες του, ένω είχα τραβήξει.

Άνάμεσα στα ξερά φύλλα που ήταν σωριασμένα στη ρίζα της δάφνης, βρήκα το σκοτωμένο πουλί, το πήρα από κάτω και έβανα τις φωνές, φωνές χαράς και θριάμβου, που άκούστηκαν στον άλλο κόσμο.

Μα ή χαρά μου αυτή, ή πρώτη μεγάλη χαρά της ζωής μου, δεν βάστηξε πολύ. Η άδελφή μου, παιδί κι' αυτή, δεν μπόρεσε να κρατήσει το μυστικό, έσκασε στα γέλια και μου αποκάλυψε την αλήθεια, ότι άλλος πριν από μένα είχε σκοτώσει το πουλί και το έριξε εκεί με τρόπο ο παππούς για να με ξεγελάσει.

Ξεράθηκα, το πουλί έπεσε από τα χέρια μου κι' ένα φίδι ανέβηκε σιγά-σιγά από το στήθος μου και δέθηκε κόμπο στο λαιμό μου και δεν μ' άφινε να πάρω την ανάσα μου, άσπου ξέσπασα σ' ένα ατέλειωτο κλάμα με λυγμούς. Η μάνα μου με πήρε στην άγκυλιά της και με χάδια προσπαθούσε να με ησυχάσει, λέγωντάς μου:

— Παιδί μου, παιδί μου, να μη πιάθης άλλο κακό στη ζωή σου και να μην νοιώσης άλλη απ' αυτή την απογοήτευση.

Τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε κι' ή 'Αθήνα έγινε θεριό άνημερο, τεντώθηκε, καβάλλησε το Κολωνό, μάκρυνε τα πλοκάμια του και γκρέμισε τους άνθισμένους φράχτες των περιβολιών, με τις γραφικές ξύλινες αυλόπορτες που τις στόλιζε το λουλουδένιο χαμόγελο της γαζίας, ίσοπέδωσε τις χλοερές νεροσυρμές και τις άμπολες με τα γλυφονάκια και τα πολυτρίχια, γκρέμισε το σπίτι του παππού με το σκεβρωμένο ξύλινο χαγιάτι που το έπνιγε τ' ολόδροσο άγκάλιασμα μιας γρηάς κληματαριάς. Κι' ή στέρνα που στα καθάρια της νερά καθρεφτιζόμαστε σαν είμαστε παιδιά, μαζί με τις τριανταφυλλίες, τα δειλινά και τα γεράνια, ένω από πάνω μας στους κρεμαστούς κλώνους της μουριάς τ' αηδόνια κελαδούσαν, και κείνη δεν υπάρχει πια.

Έργοστάσια τώρα και οικόπεδα κονισαλέα άπλώνονται ολόγυρα. Σ' ένα απ' αυτά ξαναβρίσκω ξερή κι' άκρωτηριασμένη τη δάφνη που στη κορφή της γνώρισα μια από τις πρώτες μεγάλες χαρές της ζωής μου και στη ρίζα της, αλλοίμονο, τη πρώτη απογοήτευση.

Στ' αντίκρουμά της—ήταν πολύ βαρεία ή ψυχή μου το συννεφιασμένο εκείνο δειλινό—μου δάκρυσαν τα μάτια.

Σ...

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Το περιοδικόν προτιμήσατε να
το αγοράζετε από τα Γραφεία μας
Μενάνδρου 52

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΒΑΣΑΜΩΜΑ ΠΟΥΛΙΩΝ

Του ιατρού κ. Τ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΟΥ

Ο ΣΥΡΜΑΤΙΝΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

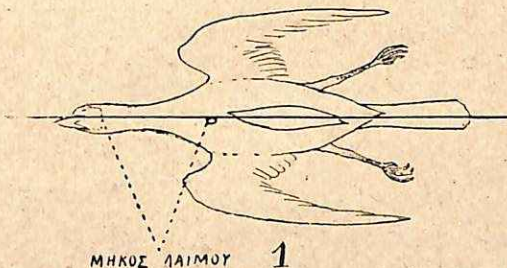
Ο συρματινός σκελετός είναι απαραίτητος για να δώσετε στο πουλί τη στάσι που επιθυμείτε και για να γίνει το έργο σας στερεό.

Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτόν σύρμα κοινό σιδερένιο ψευδαργυρωμένο ή και γυμνό. Αυτό το τελευταίο είναι μάλιστα προτιμώτερο γιατί με τον καιρό σκουριάζει και δίνει περισσότερη στερεότητα στο βασαμωμένο πουλί.

Η διάμετρος του σύρματος διαφέρει φυσικά ανάλογως του μεγέθους του πουλιού. Για την περδικά ή τον κόρακα που πήραμε ως παράδειγμα, ή διάμετρος του 1—1 1/2 χιλιοστομ. είναι ή κατάλληλη.

Τέσσαρα σύρματα χρειάζονται για τον σκελετό, ένα για τα φτερά, ένα κεντρικό από το κρανίο ως την ουρά και δύο για τα πόδια.

Αρχίζετε από τα φτερά: λυγίζετε ένα κομμάτι σύρμα καταλλήλου μήκους και σχηματίζετε ένα Μ. Η δύο επάνω γωνίες αυτού του Μ πρέπει ν' απέ-

χουν άναμεταξύ των τόσο, όση είναι ή απόσταση μεταξύ των δύο άμων. Αυτή την απόσταση την έχετε σημειώσει στην ειδική ετικέτα που συνοδεύει το πουλί, όπως είπαμε προηγουμένως.

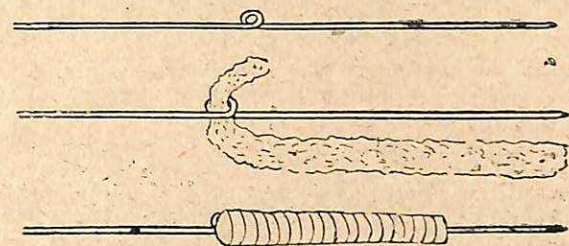
Τα δύο πλάγια σκέλη του Μ έχουν περίπου το μήκος του κόκκαλου του βραχιόνος. Τρυπάτε το ελεύθερο άκρο των δύο βραχιόνων μ' ένα οποιοδήποτε μυτερό εργαλείο και περνάτε τα δύο σκέλη του Μ μέσα στα δύο κόκκαλα.

Αυτός είναι ο καλλίτερος τρόπος στηρίγματος των φτερών με έσωτερικό σύρμα, επινόησις του κ. Philipon. Όμολογώ, με κίνδυνο να στιγματισθώ από τους ορθοδόξους ταριχευτάς, ότι από πολλού έπανσα να μεταχειρίζομαι το στήριγμα των φτερών από μέσα.

Αφίνω τα κόκκαλα των βραχιόνων ελεύθερα, χωρίς κανένα σύρμα, και στερεώνω τα φτερά με τα έξωτερικά σύρματα, όπως θα πούμε στην κατάλληλη στιγμή. Έτσι μπορώ κατά το στήριγμα του πουλιού να τοποθετήσω το κάθε φτερό χωριστά στην πραγματική του θέση, χωρίς να δυσκολεύομαι στους χειρισμούς μου από το έσωτερικό σύρμα του.

Παραμελήστε λοιπόν αυτό το πρώτο σύρμα και άσχοληθήτε άμέσως με το κεντρικό σύρμα που θ' αντικαταστήσει το λαιμό και τη σπονδυλική στή-

λη. Κόβετε ένα κομμάτι σύρμα του οποίου το μήκος θα είναι 15—20 εκατοστ. περίπου μεγαλείτερο από το όλο μήκος του πουλιού, και το ισιάζετε καλά με την πένσα. Τη μία του άκρη την λιμάρετε με μια μικρή σιδηρόλιμα και την κάνετε μυτερή

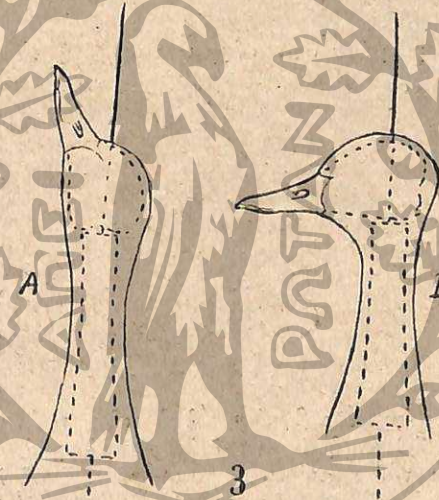
2

γιατί είναι προωρισμένη να τρυπήση τα κόκκαλα του κρανίου.

Ξαπλώνετε το πουλί ανάσκελα με το λαιμό τεντωμένο εις ευθεία γραμμή με το σώμα. Τοποθετείτε το σύρμα επάνω στο πουλί, ούτως ώστε το μυτερό του άκρο να ξεπερνά το κεφάλι κατά 10 περίπου εκατοστά.

Κρατώντας το σύρμα σ' αυτή τη θέση μετράτε επάνω σ' αυτό το μήκος του λαιμού άρχίζοντας από τη βάση του κρανίου. Σημειώνετε επάνω στο σύρμα το θεωρητικό σημείο όπου ένώνεται ο λαιμός με το στήθος και κάνετε σ' αυτό το σημείο ένα δαχτυλίδι, λυγώντας μια φορά το σύρμα. (Σχ. 1).

Επάνω σ' αυτό το σύρμα πρόκειται να κατασκευάσετε τον τεχνητό λαιμό. Γι' αυτό πέρνετε μια λωρίδα βαμβάκι κοινό αλλά καθαρισμένο και

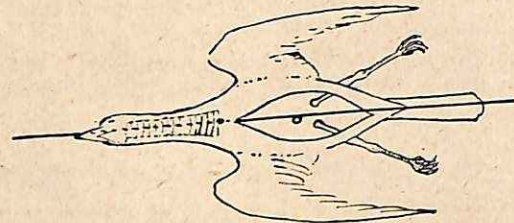

3

πατημένο (βάτα των παπλωματάδων) αν δεν λυπάστε τα έξοδα, μπορείτε να μεταχειρισθώτε και το βαμβάκι του φαρμακείου.

Περνάτε τη μιά άκρη της λωρίδας αυτής στο δαχτυλίδι του σύρματος, τη σφίγγετε στρίβοντάς την μιά δύο φορές, και τυλίγετε το βαμβάκι στο σύρμα προχωρώντας προς το μυτερό άκρο του.

Μ' αυτό τον τρόπο προσπαθείτε ν' αναπαράσχησει οσο το δυνατόν πιστότερα το φυσικό λαιμό του πουλιού, του οποίου τα μέτρα έχετε σημειώ-

4

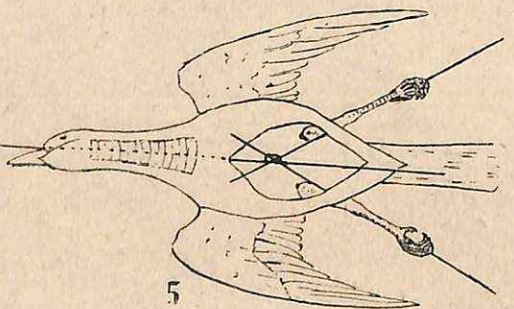
σει, ή τον όποιον έχετε πάνω στο τραπέζι σας, αν δεν πετάξατε ακόμη το σώμα του πουλιού. Αν ή μία λωρίδα βαμβάκι δεν έφθάσε, προσθέσατε και δεύτερη ή και περισσότερες. Το τυλίγμα θα είναι αρκετά σφικτό.

Στο τέλος, για να διωρθώσετε τις άνωμαλίες που αναγκαστικά παρουσιάζονται με το τυλίγμα του βαμβακιού, τυλίγετε από πάνω και μιά κλωστή και σφίγγετε μ' αυτήν όλα τα έξέχοντα μέρη, για να δώσετε στο λαιμό σχήμα έντελώς κυλινδρικό και κανονικό. (Σχ. 2).

Τοποθετείτε το πουλί ανάσκελα και περνάτε το μυτερό άκρο του σύρματος μέσα στο λαιμό· σπρώχνοντάς το προσεκτικά για να μη τρυπήσετε το δέρμα, φθάνετε στη βάση του κρανίου, και μπαίνετε στο ίνιακό τμήμα δηλ. στην τρύπα από την όποια βγάλατε το μυαλό.

Άμέσως συναντάτε την αντίστασι του καύκαλου που πρέπει να τρυπήσετε με το μυτερό σύρμα. Γι' αυτό σηκώνετε το σύρμα καθέτως και στηρίζοντας το κεφάλι επάνω στο τραπέζι, προσπαθείτε σιγά σιγά, με μικρές περιστροφικές κινήσεις να τρυπήσετε τα κόκκαλα και το δέρμα του κρανίου, περίπου ανάμεσα στα δύο μάτια.

Όταν το επιτύχετε, σπρώχνετε σιγά σιγά τον τεχνητό λαιμό μέσα στο δέρμα του, ενώ το γυμνό

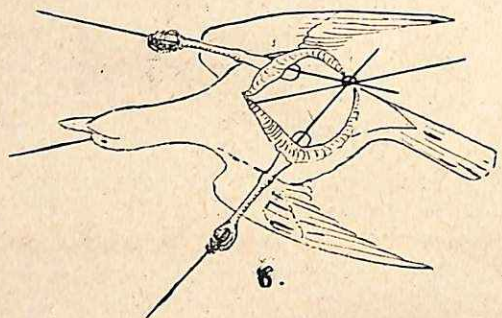
5

μέρος του σύρματος βγαίνει από την τρύπα του καύκαλου. Όταν ή άκρη του λαιμού έλθη εις επαφή με τη βάση του κρανίου, ή τοποθέτησις του λαιμού τελείωσε.

Ένα σημείο πρέπει να προσέξετε κατ' αυτή την τοποθέτησι. Η τρύπα που θα κάνει το μυτερό άκρο του σύρματος στο καύκαλο πρέπει να είναι μάλλον κοντά στη ρίζα του ράμφους και όχι προς την κο-

ρυφή του κρανίου. Έτσι ο λαιμός και ή μεγάλη διάμετρος του κεφαλιού θα βρίσκονται σ' ευθεία γραμμή ή θα σχηματίζουν πολύ ανοικτή γωνία. (Σχ. 3 Α.)

Αν ή γωνία αυτή είναι όρθη (Σχ. 3 Β), θα σάς είναι αδύνατο να δώσετε τη φυσική και άρμονι-

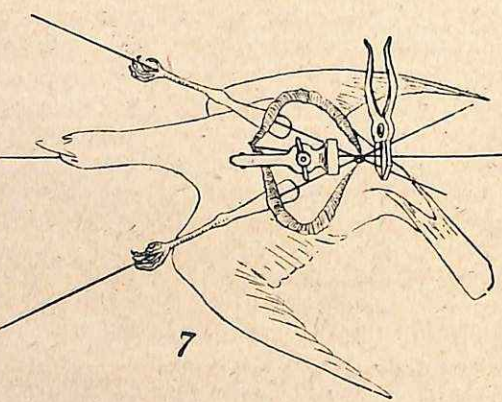
6

κή του θέσι στο κεφάλι, κατά το στήσιμο.

Για τα πόδια πέρνετε δύο κομμάτια από το ίδιο σύρμα κατά πολύ μακρύτερα του μήκους των ποδιών. Τα σύρματα αυτά πρέπει να περισσεύουν πολύ κάτω από τα πόδια, γιατί θα περαστούν στη βάση που θα στηρίζετε το πουλί. Λιμάρετε τη μιά τους άκρη για να γίνουν μυτερά όπως το κεντρικό σύρμα.

Πριν τα περάσετε στα πόδια πρέπει να κάνετε στο κεντρικό σύρμα, που είναι ήδη τοποθετημένο, ένα δαχτυλίδι. Το σημείο που θα γίνει αυτό το δαχτυλίδι έχει μεγάλη σημασία γιατί απ' αυτό εξαρτάται ή όρθη θέσις των ποδιών. Θα το κάνετε ακριβώς 2—3 εκατοστά πιο εμπρός από το σημείο που φθάνει το ελεύθερο άκρο του κόκκαλου της κνήμης, όταν έχετε το πουλί τοποθετημένο ανάσκελα με τα πόδια προς τα πίσω (Σχ. 4).

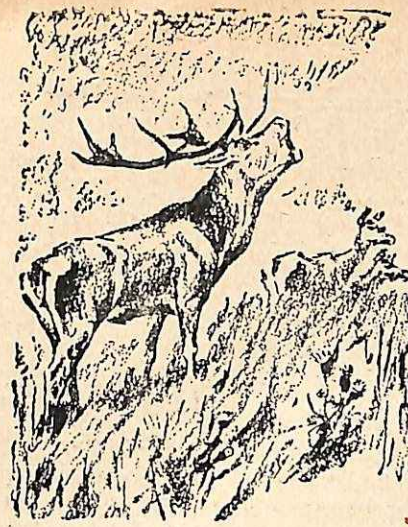
Πρέπει επίσης ν' ανασκευάσετε το σχήμα της κνήμης, πράγμα που γίνεται με μιά λωρίδα βαμβάκι την όποια τυλίγετε στο κόκκαλο, αφού το τραβήξετε έξω από το δέρμα του. Προσπαθείτε να δώσετε σ' αυτό το μέλος το φυσιολογικό του σχήμα, δηλ. σχήμα απιδίου μακρουλιού με το λεπτό άκρο προς τα κάτω. Τυλίγετε επάνω από το βαμβάκι και μιά

7

κλωστή για να διωρθώσετε τας άνωμαλίας και ξαναβάξετε την κνήμη μέσα στο δέρμα της.

Πέρνετε το σύρμα του ποδιού και με το μυτερό άκρο πρώτα το γλυστράτε ανάμεσα στην κνήμη και στο δέρμα της, σπρώχνοντάς μάλλον προς την κνήμη για να μη τρυπήσετε το δέρμα. Την πρώτη

ΠΡΩΤΗΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΑ ΛΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΑΣΣΑΝΤΡΑΣ

Κινήσαμε πολύ νωρίς... Είχαμε δυο ώρες δρόμο μέχρι τη Σταβρονικήτα. Ένα παλιό μετόχι του 'Α-

γίου Όρους, πλούσιο σε καλλιεργούμενες εκτάσεις και πιο πλούσιο από πυχτά δάση πεύκων, που βριστάνε ώρες ολόκληρες και σβύνουν σε μαγευτικά ακρογιάλια.

Η Κασσάντρα ανήκει στη Χαλκιδική και ή Χαλκιδική είναι μιά άκρη της Μακεδονίας. Μά ή Κασσάντρα διαφέρει πολύ από τη Μακεδονία. Στη Μακεδονία, στην ακριβή κι' ασύγκριτη Μακεδονία μας, υπερισχύει το πρινάρι και το πλατύφυλλο φυλλοβόλο. Στην Κασσάντρα, το πεύκο, σε μιά όργιστική βλάστησι.

Πεύκα μεγάλα αγκαλιασμένα από σκοίνα και ύψηλές λαδανιές, από κουμαριές και σμύρτα, από ρείκια κι' αρκουδόβατους, που όλα μαζί βγάζουν τόσο γερό άρωμα.

Δεν έπηγαίναμε για κυνήγι. Ο σκοπός μας ήταν άλλος. Μά σαν μάς μυριστήκανε τα σκυλιά, άρχισαν τις φωνές. Και πρό πάντος ό άρχιφωνακλάς ό Γκράφ, που πήδαγε σαν δαιμονισμένος να σπάση την άλυσίδα. Έκοίταξα το Γιώργη μ' ένα έρωτηματικό βλέμμα. Κατάλαβα πως είχε αντιρρήσεις. Μά γώ επέμενα.

αντίστασι την συναντάτε στην άρθρωση κνήμης—ταρσοῦ.

Με μερικές περιστροφικές κινήσεις το σύρμα τρυπά το πίσω μέρος αυτής της άρθρωσεως και προχωρεί χωρίς αντίστασι στο πίσω μέρος του ταρσοῦ. Φθάνετε στο πέλμα, το τρυπάτε κι' αυτό και τραβάτε το σύρμα από το κάτω μέρος ως πού ή άλλη άκρη να φθάση στο ύψος του δαχτυλιδίου του κεντρικού σύρματος.

Τό ίδιο κάνετε και για το άλλο πόδι και περνάτε τα δύο άκρα των συρμάτων των ποδιών στο δαχτυλίδι του κεντρικού σύρματος (Σχ. 5).

Πιάνετε τα δύο πόδια και τα γυρνάτε προς το κεφάλι οὔτως ώστε να έλθη το καθ' ένα στα πλάγια του λαιμού. Έτσι έχετε τα τρία άκρα των συρμάτων ελεύθερα προς το μέρος της οὔρας (Σχ. 6).

Σφίγγετε δυνατά με μιά πένσα ή καλλίτερα με τόν μέγικε τα τρία σύρματα άμέσως εμπρός από το δαχτυλίδι και σύρριζα μ' αυτό, και με μιά άλλη πένσα στρίβετε τα τρία άκρα που είναι προς την οὔρα, οὔτως ώστε ν' αποτελέσουν ένα σώμα (Σχ. 7).

Λυγίζετε τα δύο σύρματα των ποδιών προς τα πλάγια για να σχηματίσουν γωνία 45 μοιρών περίπου με το κεντρικό σύρμα. Επάνω σ' αυτά τα δύο

—Θα πιαστοῦμε με το κυνήγι, μου λέει και δέ θα προλάβουμε να κάνουμε τίποτα. Τη δουλειά θα δοῦμε ή το ντουφέκι; Κι' αν πιαστούν τα σκυλιά με κάνα τσάκαλο, ας τα. Μ' αφού επιμένεις...

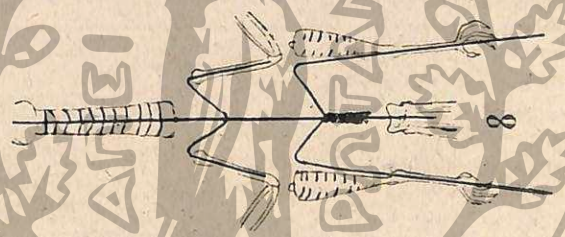
Ανέβηκε ξεκρέμασε τα ντουφέκια και βγήκε με τα τρία ζαγάρια δεμένα στις άλυσίδες τους. Τρία ζουλαπόσκυλα, πατέρας, μάνα και γιός. Λείπει το τέταρτο, ή κόρη. Τους έρριξα μιά ματιά άχόρταγη μέσα στο σκοτάδι. Σαν να είχα χρόνια να τα δώ. Και πάντα έτσι τα βλέπω. Ποτέ δέ θα τα χορτάσω. Άλλο κι' αυτό: Να έχεις δυο τρία σκυλιά του κυνηγιού και να πιστεύεις πως κατάχτησες τόν κόσμο ολόκληρο, πως έκέρδισες στο παιχνίδι της ζωής.

Ο Γιώργης πάει μπρός κρατώντας πάντα από τις άλυσίδες τη μάνα και το γιό. Το γιό! ένα αξιόλογο παλληκαράκι που γώ το ξέρω τι καμάρι του'χω όσο το βλέπω να φορμάρεται σιγά σιγά σ' ένα ώριμο κοπόι. Έγώ κρατάω τόν Γκράφ, τόν άρχηγό... της γενιάς μου. Ρουθουνίζει πάνω στη γή; απ' όπου περνάμε. Μά δέν καταδέχεται να μου γίνη ένοχλητικός. Κανόνίζει το βήμα του, τις κινήσεις του. Βαδίζω χωρίς να καταλαβαίνω πως κρατώ ένα πεισματάριο γκέγκικο.

Περνάμε βαδίζοντας σιγά ανάμεσα από δάση και πυκνούς θάμνους. Αρχίζει να ρίχνει δροσιά και μυρίζουν γερά τα τσάμια κι' ή λαδανιές. Και κάθε τόσο γυρίζω και βλέπω στο σκοτάδι τα ζαγάρια μου. Μπρός με το Γιώργη ή μάνα κι' ό γιόκας. Μαζύ μου ό Γκράφ ρουθουνίζοντας πότε πότε στο χῶμα, μά ήσυχος και αξιοπρεπής με μετρομένα βήματα. Κι' όλο μιλάω με τόν έαυτό μου. Τι θα πη φίλε μου, να έχης δυο τρία σκυλιά διώξεως που να

σύρματα μετράτε το μήκος του μηρού, που έχετε σημειωμένο, άρχίζοντας από το σημείο που ενώνονται τα τρία σύρματα.

Στο θεωρητικό σημείο που ενώνεται ό μηρός με την κνήμη λυγίζετε τα σύρματα των ποδιών προς

τα πίσω. Έτσι τα πόδια πέρνουν τη φυσιολογική τους θέσι.

Τέλος κόβετε το πίσω άκρο του κεντρικού σύρματος για να έξέχ από τα κόκκαλα κατά 2—3 εκατοστά. Λυγίζοντάς το προς τη ράχη, το περνάτε μέσα στα κόκκαλα της οὔρας και μετά το ισιάζετε.

Ο συρμάτινος σκελετός τελείωσε και έχει το σχήμα που φαίνεται στην εικόνα 8.

(Έπεται συνέχεια)

είνε τέλος πάντων καθαρόαιμα.

Θυμάμαι τὰ παιδικά μου χρόνια. Πέφτανε τὰ σάλια μου βλέποντας τὰ γκέγκικα που εἶχανε οἱ γνωστοί μου κυνηγοὶ τῶν Μεσογείων. Ἐνῶ ἐγὼ μὲ κόπο κατάφερα νὰ βρῶ κανένα τῆς φέμας νόθο. Μὰ τώρα; Πού νὰ εἶνε ἀπὸ 'να μέρος νὰ δῇ ὁ Ἀποστολ'φτωχειάδας, πού ἔτρωγε στὴν περατὴ τρία ζευγάρια τσαρούγια κάθε χειμῶνα, ὥς νὰ κἀνῃ νὰ κινήσῃ τὸ... ἄς τὸ εἰποῦμε τέλος πάντων... τὸ γκέγκικο του.

Πού νὰ εἶνε ὁ Σταυρογιαννάκης μὲ τὸ Σπυροδράκο πού μάζευαν ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη νόθους, καὶ ποτὲ δὲν καταφέρνανε νὰ σταυρώσουν ἕνα λαγόσκυλο λίγο τῆς προκοπῆς. Καὶ στὸ τέλος... ντουμάνι. Ὁ... Κίς... κουλῆς μὲ τὸ... Ρ... κο τὸ Τζέκ. Ὡς τόσο ὁ Γιώρ Μπούνης ἀναγνώριζε πῶς δὲν ἄξιζε νὰ ταῖζῃ κοπρίτες. Καὶ στὰ Λεγραινὰ πού πήγαμε μαζὺ δυο-τρεῖς χρονιές, δὲν ἔσερνε σκυλὶ μαζί του.

—Ὁ, τι κάνουνε τὰ πόδια μας, μοῦ ἔλεγε καὶ τὸ λιανόσκυλό σου.

—Καὶ τὸ χειμῶνα πῶς θὰ κυνηγάμε; τοῦ ἔλεγα μὲ λύπη.

—Ἀς ἔρθῃ ὁ χειμῶνας πρῶτα ὁ Θεὸς, μοῦ ἀπαντοῦσε, καὶ θὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ κυνηγήσουμε.

—Δὲν ἔχουμε γκέγκικο, τοῦ ἔλεγα.

—Προτιμῶ νὰ ρίξω δύο κάρρα πέτρες, μοῦ ἀπαντοῦσε, γιὰ ἕνα λαγό, παρὰ νὰ ταῖζω ὠραῖα παληόσκυλα καὶ στὸ τέλος νὰ τὰ ντουφεκῶ.

Αὐτὰ τὰ ἄσχημα χρόνια πᾶνε τώρα πιά γιὰ μένα, μονολογοῦσα. Τώρα ἔχω σωστό κοπαδάκι ἀπὸ καθαρόαιμα διώξεως. Γερνάει ὁ Γκράφ μὲ τὴ Φαίδρα. Μὰ στὸ πόδι τους μπαίνουνε γοργὰ ὁ Λιονταρῆς μὲ τὴν Γκλόρη. Σκιρτάει ἡ καρδιά μου στὶς σκέψεις αὐτές.

—Τὶ ἔπαθες σήμερα καὶ δὲ μιλᾷς διόλου; μοῦ λέει ὁ Γιώργης. Φτάσαμε στοῦ Παπαστάθη. Στάσου νὰ γεμίσω τὰ παγούρια.

Στὸ χάραμα βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ πυκτοῦ δάσους.

—Βάλε, ρε Γιώργη, λίγη φωτιά νὰ ζεσταθοῦμε ὥς πού νὰ φέξῃ καλά.

Ξαπλώνουμε μπρὸς στὴ φωτιά καὶ μασάμε κᾶτι. Βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τρία θεόρατα τσάμια.

—Λές, τοῦ λέω, ρε Γιώργη νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη αὐτὸ τὸ κηφερό δάσος; Λές ἡ Κασσάντρα νὰ εἶνε καιρὸ ἀκόμη τὸ πράσινο στολίδι πού βλέπουμε σήμερα; Πού εἶνε τὸ Κρεμμύδι, πού τὸ Παζαρακιώτικο, πού τόσα ἄλλα κομμάτια πού ἦταν ἄλλοτε.

—Ἐχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ τοὺς μελισσάδες, μοῦ λέει. Τὸ τσάμι ξαναγίνεται στὸ φτερό. Δὲ βλέπεις τὴν καψάλα;

Καὶ πράγματι φαίνεται πῶς ἔχει δίκιο ὁ Γιώργης. Θαναμάζω τὴν καψάλα πού εἶνε μπροστὰ μας. Σὺν νὰ τὴν ἔχουνε φυτέψῃ κηπουροὶ πυκνὰ πυκνὰ μὲ βασιλικά.

—Μὰ δὲν εἶνε ἔτσι, ρε καψο Γιώργη. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια πού ρετσιναιρέοι; Μερικοὶ καλόγεροι τῶν Μετοχιῶν καὶ οἱ κολλήγοι. Σήμερα βλέπεις μεγάλα χωριά στὴν Κασσάντρα καὶ τὸ ντὲ τοῦ ζευγαῖ, νὰ δουλεύῃ μέρα νύχτα ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη.

—Ἐχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ τοὺς μελισσάδες. Ἐχει ἀκόμη δάσος πολὺ καὶ τὸ τσάμι ξαναφυτρώνει εὐκολα, μοῦ ἀπαντᾷ στερεότυπα.

Μὲ πιάνουνε τὰ νεῦρα. Γιατί ἐπιμένει νὰ μὴ μνημονεύει καὶ τοὺς κυνηγούς.

—Μὰ ἔχινᾷς ρε κακομοίρη τοὺς δοκανάδες πού κυνηγᾶνε μὲ τὸ κουπούρι ὅλα τὰ χοντρά τσάμια; Δὲ βλέπεις τοὺς ρετσιναιρέους πού πελεκᾶνε ἀκόμη καὶ μιᾷς πιθαμῆς τσάμια καὶ ρημάζουνε γιὰ τὴ φωτιά ἀνάμεσά τους τόσα ἄλλα. Δὲ βλέπεις πόσα καΐκια φορτώνουν ξύλα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη μέρα νύχτα;

—Κουμπάρε μου, ἔχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ τοὺς μελισσάδες, τὸ πεύκο γίνεται γλήγορα.

—Τὸ βιολί του. Μὰ τὸ ἴδιο λένε καὶ οἱ ζευγάδες, τὸ ἴδιο κ' οἱ ρετσιναιρέοι, τὸ ἴδιο οἱ Σαρακατσάνοι πού λιγοστεύουν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὰ κοπάδια τους, ἀπὸ τὸ ἀνοιγ. μα τῆς γῆς, τὸ ἴδιο αὐτοὶ πού φκιάνουνε τίς δοκάνες, καὶ αὐτοὶ πού μὲ ἕνα δυὸ φορτώματα ξύλα βγάζουν τὸ μεροκάματο. Τὸ ἴδιο λένε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ξωμάχοι καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὅλοι ξημεροβραδυάζονται καὶ γεννοβολᾶνε ἀράδα. Ἐχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ μᾶς. Καὶ ὕστερα τὰ βάζει μὲ τοὺς δασικούς ὁ κόσμος!

Τρεῖς φάσες σηκώνονται στὸ πρῶτο φῶτισμα. Κάνουνε κατὰ πάνω μας. Ἦταν καιρὸς νὰ σταματήσουν αὐτὲς ἡ σκέψεις πού φέρνουν τόση μελαγχολία. Σηκώνουμε τὰ ὄπλα μὲ τὸ Γιώργη. Μὲ τὸ μπάμ, μᾶς ξε-

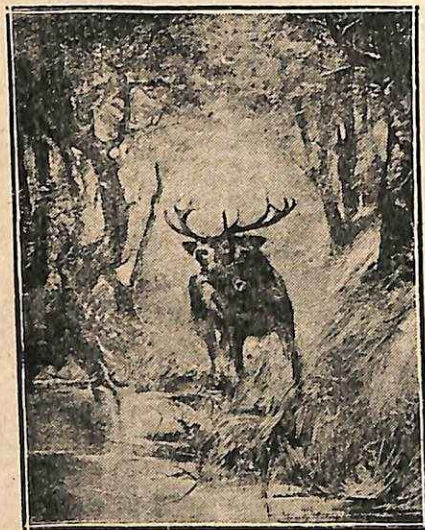
φεύγει ὁ Γκράφ καὶ γὼ δαιμονίζομαι. Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ φουκαρᾶς σέρνοντας τὴν ἀλυσίδα, μὲ μιὰ φάσα στὸ στόμα. Τὴν πέρνω καὶ τὸν χαϊδεύω.

—Μπράβο ρε Γκράφ. Μπράβο ἀσύγκριτέ μου.

Καὶ πού νὰ σὲ δῇ, λέω μέσα μου, κανένας ἀστὸς κυνηγὸς ἀπ' αὐτοὺς πού λένε ἀράδα θεωρίες γιὰ σκυλιά. Καὶ κατεβάζουνε τοὺς νόμους τοῦ Μέντελ... Καὶ πού νὰ σὲ δοῦνε νὰ φερμάρῃς καμμιὰ πέρδικα καὶ νὰ σηκώνῃς δογῦκια ἀράδα στὰ Λεγραινὰ, καὶ χωρὶς νὰ λαχανιάζῃς σὺν τὰ Πόιντερ, σὺν τὰ Λάβρακα καὶ ἄλλα σκυλιὰ ἐνέδρας.

Καὶ πού νὰ δοῦνε καὶ τὴν ἀδερφή σου, τὴ Φαίδρα μας νὰ κάθεται, δέκα, εἴκοσι, τριάντα δευτερόλεπτα μπροστὰ στὸ λαγὸ ἢ στὴν πέρδικα, μὲ σηκωμένο τὸ μπροστινὸ λαφίσο ποδαράκι της, ἀτενίζοντας πότε τὸ κυνῆγι καὶ πότε μένα, πού ξέρεις δὲ πόσο σᾶς λατρεύω ὁ κακομοίρης, καὶ μὲ πόση λαχτάρα σᾶς βλέπω πάντα στὸ πλευρό μου. Φουκαρᾶ μου Γκράφ. Θὰ σοῦ βρίζανε ὁλόκληρο τὸ σόι καὶ στὸ τέλος θὰ σὲ λέγανε... μπάσταρδο.

Καὶ θὰ μὲ ρωτοῦσαν νὰ τοὺς εἰπῶ νὰ μάθουν πού κρατᾷ ἡ σκούφια σου. Θὰ ζητούσανε ὁλόκληρο τὸ οἰκογενειακό σου δέντρο, γιὰ νὰ σὲ ἀναγνωρίσουνε γιὰ καθαρόαιμο. Καὶ τί νὰ τοὺς εἰπῶ καὶ

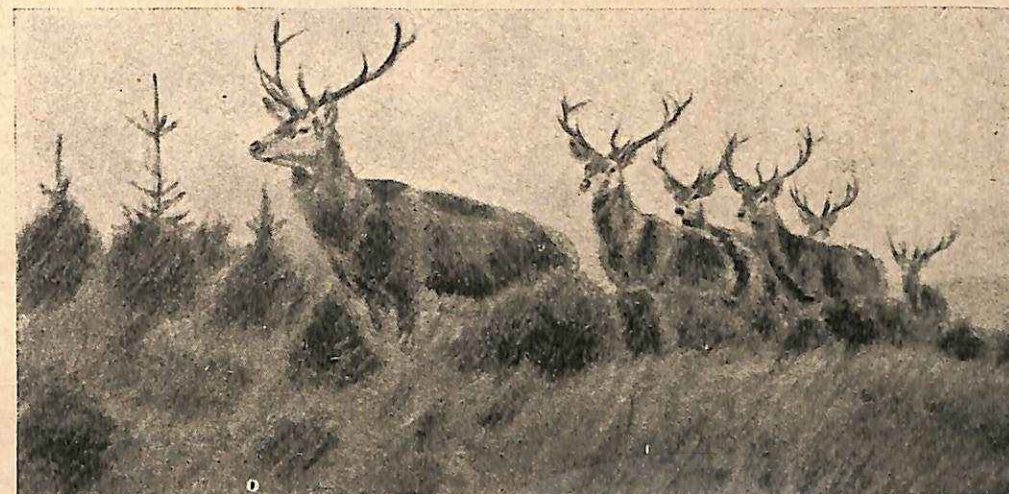

γὰ ὁ κακομοίρης; Ἐγὼ χαριτωμένε μου κολμπατζῆ ξέρω λίγα πράματα, πού μοῦ φτάνουνε νὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ σένα.

Ξέρω πῶς ἔνα πρωὶ Γενναριάτικο, μὲ στίβες τὰ χιόνια στοὺς Μακεδονικούς κάμπους, σὲ ἐνυλίζανε μέσα σ' ἕνα καλάθι μὲ λινάτσες, γιὰ νὰ μὴν τινίξῃς τὰ πέταλα ἀπὸ τὸ κρύο, μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφή σου τὴ Φαίδρα καὶ σὲ στείλανε σὲ μένα. Μόλις εἶχατε ἀνοίξει τὰ ματάκια σας. Ἐ καὶ νὰ ἤξερες τὰ χάρδια πού σᾶς ἔκανα μόλις σᾶς ἔπιασα στὰ χέρια μου. Ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα στριφογυρίσματά σου καὶ ἀπὸ τὸ ἀεικίνητο βλέμμα σου, ἐμάντεψα πῶς θὰ γινόντουνα ἕνας ἀξιόπρεπτης φαγᾶς, ἕνας ἀνυπόφορος φωνακλᾶς, ἕνας ἀφθυστος τσαχπίνης καὶ σπουδαῖος πόντος, ἕνας μεγάλος πεισματάρης στὸ ζουλάπι,

πυκτοὺς ἐκείνους λόγγους, τὰ χνάρια τοῦ μονιᾶ, καὶ σὲ λίγο ν' ἀκοῦς μισὴ ὥρα δρόμο μπρὸς, μέσα στὴ ρεματιά κατὰ τὸ σύρμα του, τὸν τρανὸ κρότο τῆς μαντζακάσας. Καὶ πίσω του νὰ ξεχύνονται τὰ τσουράκια, ἄλλο μὲ ψιλὴ κι' ἄλλο μὲ χοντρή φωνή. Κοντεύω ρε Γκράφ νὰ πιστέψω πῶς βρισκόμαστε πάνω στὰ Πιέρια, κεῖ μέσα στὶς δυνές, πῶς βγάζεις μὲ τὴ Φαίδρα, μιὰ πονηρομαριά, καὶ ριχνόσαστε πίσω της, κάτω κατὰ τίς γυριστὲς ὄχθες τοῦ μαγευτικοῦ ἐκείνου ποταμοῦ πού ἐγνώρισες, ἀχόρταγε, μολόγα το λοιπόν, ὅταν εἶχαμε πάει στὸ Χάντοβο νὰ κυνηγήσουμε;... τοῦ Ἀλιάκμονα διάβολε.

Αὐτὰ μόνο ξέρω καὶ μερικὰ ἄλλα σὺν κι' αὐτά, γιὰ παληούς κυνηγούς καὶ γιὰ παλὴά κυνήγια, ἱστορίες γιὰ σπουδαῖα γλέντια καὶ γιὰ παγάνες κάθε εἴ-

Ἦσαν τὰ ἐλάφια τῆς Κασσάντρας πού περνοῦσαν μπροστὰ μας σὺν ἀστραπέδες, σπάζοντας κλαδιά καὶ θάμνους...

ὅπου δὲ θὰ ἡσύχαζες, παρὰ μόνο βλέποντάς το κάτω νὰ πλῆι στὸ αἷμα.

Θυμάμαι πῶς ὕστερα ἀπὸ χίλια βάσανα κατάφερα τὸν ἀφεντικὸ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας σου, ἕναν ἐπαγγελματία κυνηγὸ ἀπὸ πατέρα καὶ παππού, νὰ σὲ ἐμπιστευθῇ μὲ τὴ λατρευτὴ σου Φαίδρα σὲ μένα. Καὶ πόσους ὄρκους δὲν τοῦ ἔκανα, πῶς δὲ θὰ μοιράζω τὰ παιδιὰ σου σὲ κυνηγούς, πῶς θὰ τὰ ρίχνω στὸ ρέμμα μόλις γεννιοῦνται, ὅπως θὰ σὲ ἔριχνε καὶ σένα κακομοιριασμένε μου, ἂν δὲν ἔβαζα ὅλα τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ καταφέρω νὰ σὲ βάλω στὰ χέρια μου.

Ξέρω πῶς τὰ προγόγια σου ὅλα εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐκεῖ πάνω στοὺς ἀσύγκριτους λόγγους τῶν βουνῶν τῆς Κατερίνης. Ἐκεῖ ἀναστήθηκαν, ἐκεῖ μάθανε νὰ πέρνουν κατὰ πίσω τὸ ζαρκαδι ἢ τὸ γουροῦνι, τὸ λαγὸ ἢ τὴν ἀλεπού. Στοχάζομαι καλὰ τοὺς παππούδες τ' ἀφεντικοῦ τοῦ πατέρα σου. Πόσα τομάρια ἀπὸ ἀλουπὲς καὶ ἄλλα ζουλαπικά θὰ κρέμαγαν κάθε χρόνο ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη μέχρι τὸ Φλεβάρη, καὶ θὰ ἀράδιαζαν μέσα στὶς τσάνες τους, γύρω στοὺς ἄσπρους τοίχους τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ τὸ κατεβάσουν ἀργότερα ὅταν θὰ κοβότανε ἡ τιμή τους, στὰ γειτονικά παζάρια.

Καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ γκόνια τους θὰ παίζανε τὸ χειμῶνα κίνοντας τοῦμπες πάνω σὲ ζαρκαδοτόμαρα καὶ λυκοτόμαρα στρωμένα κάτω γύρω ἀπὸ τὴν πυροστιά. Στοχάσου καὶ σὺ ρε μαυρο-Γκράφ. Ἐνα παληοκαρabanά προπάππο σου νὰ πέρνῃ μέσα στοὺς

δους κυνηγιῶ, πού ἐξήσανε οἱ προπάπποι σου, καὶ γαλουχηθήκανε σ' αὐτά, ὅσο νὰ βγῇς καὶ σὺ στὴ ζωὴ, καὶ νὰ ἔχω καὶ γὼ τὴ χαρὰ τῆς συντροφιάς σου στὸ κυνῆγι.

Δὲν ἦταν, ρε Γκράφ, νὰ γεννιοῦμαστε μαζὺ σὲ κείνους τὰς τόπους, ἐγὼ ἕνας χωριάτης ἐπαγγελματίας κυνηγός, καὶ σὺ ἕνα πεισματάρικο ἀτσάλειο κοπῶι, μὲ συντροφιά ἀπὸ παιδιὰ κι' ἐγγόνια σου. Ἐλα όμως καὶ μὴν ἀρχίζεις νὰ φουσκώνῃς. Δὲν κάνει νὰ τὸ πέρνῃς καὶ πολὺ ἐπάνω σου. Ὑστερα, γιὰ νὰ τὰ λέμε, ἔχουμε καὶ μεῖς τὰ δικούλια μας. Ἐ; Ἐλα μὴ σκιάζεσαι... αὐτὰ μεταξὺ μας μόνο.

Φώτισε καλὰ καὶ μπήκαμε στὸ δάσος.

—Ἐκεῖ τὸν ἐπεράσανε προχτές, λέει ὁ Γιώργης. Ἐπιάσαμε ἕνα μικρὸ ἀνοιγία, ποῦβγαίνε σὲ μονοπάτι. Ἐλύσαμε τὰ σκυλιὰ. Πέσανε μὲ μανία στοὺς πρωϊνοὺς τορούς. Ἐπεριμέναμε. Σὲ λίγο μὲς στὴν ἡσυχία, ἀρχισαν νὰ ἀκούγονται ἡ μέλισσες πού καθόντουσαν στὰ πεῦκα γιὰ μέλι. Ἐπέρασε ὥς μιὰ ὥρα. Οὔτε τὰ σκυλιὰ βλέπαμε, οὔτε κι' ἀκούγαμε τίποτε. Ἐβαρεθήκαμε νὰ περιμένουμε καὶ σμίξαμε γιὰ παρέα μὲ τὸ Γιώργη.

—Αὐτὸ εἶνε περίεργο, μοῦ λέει. Ἐδῶ εἶνε κυνῆγι. Ἐχει λαγούς, ἀλεπὲς καὶ τσακάλια. Πῶς ἀργοῦν ἔτσι νὰ βγάλουνε κυνῆγι.

Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσαμε τίς πρῶτες φωνὲς τοῦ Γκράφ καὶ ὕστερα καὶ τῶν ἄλλων. Εἶχανε πέσει πολὺ μακριὰ, κατὰ τὸ βορεινὸ μέρος τοῦ δάσους,

και μόλις ακούγαμε τα κλαφουνητά τους. Σίμωναν και γογγύρα.

—Κάνας τσάκαλος, λέει ο Γιώργης ή καμιά αλούπα.

Μα άμέσως ακούσαμε τσακίσματα κλαριών και ένα ποδοβολητό.

—Πρόσεξε μὴν τουφεκίσσεις, μου κρένει ο Γιώργης, θάνε τὰ λάφια.

Είδα με ὅλη τὴ δύναμι τῆς προσοχῆς μου και ἐθαύμασα. Μὰ λίγες στιγμές. Ἐπέρασαν μπροστά μας, ὡς σαράντα μέτρα, σὰν ἀστραπές. Σὲ λίγο τὰ βλέπαμε στὸ βάθος συγκεχυμένα μέσα στὰ χοντρά τσάμια, σὰν αὔρες σκιῆς νὰ τρυπάνε τὸ δάσος και νὰ χάνονται.

Ἦταν ὀχτὼ κομμάτια μόνο. Ὅλοι στὴν Κασάντρα μολογᾶνε πῶς εἶνε εἴκοσι πέντε, πᾶνω—κάτω. Ἰσως νὰ μὴν ἦταν ὅλο τὸ κοπάδι. Ἰσως ὅμως... ἀλλὰ ἂς μὴ λέμε δυσάρεστα. Προσπαθήσαμε νὰ κόψουμε τὸ δρόμο τῶν σκυλιῶν, νὰ μὴν τ' ἀνησυχίσουνε περισσότερο, μὰ δὲν τὸ καταφέραμε. Ἐπήρανε τὰ χνάρια τους κλαφουνώντας, ὡς πού δὲν τ' ακούγαμε πιά.

Τὸ βράδυ ἀργὰ κινήσαμε γιὰ τὸ χωριὸ με δεμένα τὰ ζαγάρια. Περιπατούσαμε ἀργὰ μετὰ τὸ Γιώργη ἀμίλητοι. Κ' ἐγὼ ἤμουν σκεφτικός. Ὡς πότε θὰ εἶνε ἀκόμη τὸ δάσος κι' αὐτὰ τὰ λάφια ἐδῶ. Θάρθη

κι' αὐτῶν ἡ σειρά κι' ἴσως τὸ τέλος τους νὰ εἶνε πὶο κοντὰ ἀπ' ὅ,τι τὸ νομίζει κανεὶς. Ποιὸς ξέρει πόσα τρώει τὸ φεγγάρι κάθε χρόνον. Πόσα ξεκάνανε οἱ τοσπαναρέοι και πόσα οἱ κυνηγοί.

—Ἐχει ὁ Θεός, κουμπάρε μου, λέει ὁ Γιώργης. Τὰ τσάμια εὐκολα ξεαναγίνονται. Τὰ λάφια τὰ φοβούνται γιατί' εἶνε αὐστηρὸς ὁ νόμος. Ἀπὸ τὰ δέκα τέσσαρα πού εἶν' ἐδῶ, ὅπως μολογᾶνε οἱ Κασσαντρινοί, ζήτημα ἂν βαρέσανε δυὸ τρία. Ἐνα σερινικό μεγάλο στὸ «Συνὸ Νερό», πᾶνε κάμποσα χρόνια τώρα. Καὶ μιὰ γελάδα, πού τυχαία πέρασε μετὰ τὸ μωσκάρι τῆς, μπρὸς σ' ἕνα κυνηγὸ πού φύλαγε γιὰ λαγὸ, κατὰ τὸ δάσος τῆς Λεκάνης. Ποιὸς ξέρει πῶς ξέκοψε ἀπὸ τὸ κοπάδι. Δὲν πιστεύω νάχουνε χτυπημένα κι' ἄλλα.

Μὰ ἐγὼ εἶχα ἀμφιβολίες πού μου φέρνανε βαθεῖα μελαγχολία. Βάδιζα ἀργὰ γιὰ τὸ χωριὸ χωρὶς κέφι. Καὶ μπροστὰ στὸ δρόμο, μέσα στὸ σκοτάδι, ἔβλεπα τὰ πεισματάρικα ζαγάρια μου νὰ κυνηγᾶνε τὰ λάφια, κι' αὐτὰ νὰ ρίχνουν πίσω τὸ κεφάλι, νὰ σαλτάρουν με τεράστιες δρασκελιές, νὰ φεύγουν σὰν ἀστραπές, και νὰ χάνονται σὰν αὔρες σκιῆς συγκεχυμένες βαθεῖα μέσα στὸ πυκτὸ δάσος.

Ἀθῆναι Ἰανουάριος 1936

Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ
Γεωπόνος Ὑπουργείου Γεωργίας

Κυνηγετικὲς Ἱστορίες

Μιὰ ἐπιτυχία τοῦ Κυρ-Δημητροῦ

λη ἡ παρέα ἀποφάσισε νὰ πᾶρ στὸ Μεσοχωριὸ κείνη τὴ Κυριακή. Κι' ἀποβραδὺς οἱ κυνηγοὶ πῆγανε στοῦ Νικολάκη τὴν ταβέρνα νὰ συνανηθοῦνε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ. Μαζὺ τους ἦτανε κι' ὁ κύρ-Δημητρός, ἕνας τύπος ἡσυχου και λιγομίλητου ἀνθρώπου, πού κυνηγοῦσε κάμποσα χρόνια, χωρὶς νὰ κατορθῶνῃ σχεδὸν ποτὲ νάχη ἕνα σεβαστὸ ἀριθμὸ κυνηγιῶν στὸ ἐνεργητικὸ

Κοντός, χοντρός, ἴδρωνε και ξίδρωνε κι' ἔμενε πάντα δοντάς τὴν ἀτυχία του στὸ βάρος του, πού αὐξάνει κάθε χρόνον κι' ἀπὸ πέντε κιλά. Ἐλαβε κι' αὐτὸς τὸ λόγο θὰ τοὺς ἔδειχνε τί θὰ πῇ κυνηγός.

—Καὶ μὴ νομίζετε πῶς φταίω ἐγὼ κάθε φορὰ πού γυρίζω ἀπραχτός ἀνακάλυψα τὸ αἶτιον. Ἡ γόμοσή μου εἶναι σφαλερὴ.

—Πές μας Δημητρώ, τί γόμοση ἔχαμες γι' αὐτοῦ; —Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πᾶ αὐτοῦ βράδυ.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε χαράματα ἀπὸ τὸ Κάστρο και με ἀστεία και κουβεντολοῖ, ὅπως γίνεται πάντα στίς κυνηγετικὲς ἐκδρομές, φτάσανε σχεδὸν στὰ πανήγυα χιλιόμετρα. Ὁ Ἀναποδάρης, δὲν εἶχε πολὺ νερό, γιατί δὲν εἶχε κοίτη τοῦ ποταμοῦ και μπῆκε στὸ πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν Χωρίστηκαν οἱ παρέες. Ὁ Δημητρός πῆγε με καμμιὰ δακαριά κυνηγούς πρὸς τ' ἀνατολικὰ βουνά. Τὸ βράδυ, στὴ δύση τοῦ ἡλίου θὰ γυρίζανε και θὰ συναντιόντουσαν

στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὰ τραπέζια με τίς «σοῦμες» θάκαναν τὸν ἀπολογισμό τῆς ἡμέρας.

Ὁ Δημητρός, ἔβαζε τὰ δυνατὰ του νὰ μὴν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν παρέα του. Δὲν εἶχε και σκυλί. Ἐνα βῆμα οἱ διπλανοὶ του, τρία αὐτὸς γιὰ νὰ τοὺς φτάνῃ και στὸ τέλος κατάφερε νὰ βοεθῇ μοναχὸς σ' ἕνα «σόπατο» μέρος. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃ ἀνάσα.

—Πού νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ πῆγανε, θαρεῖς και σκίστηκε ἡ γῆς και τοὺς κατάπιε.

Βάζει τὰ δάχτυλα στὸ στόμα και σφυρίζει, μὰ ψυχὴ δὲ φαίνότανε.

Ἄς εἶμαι και μόνος, σκέφτηκε αὐτοθαρρευόμενος, και ἄρχισε νὰ περιπατῇ μετὰ τὸ τουφέκι στὸ χέρι, ἑτοιμος γιὰ σκοποβολή.

Πέρασαν οἱ πρωινὲς ὥρες χωρὶς νὰ φανῇ λαγός.

—Μὰς γελάσανε οἱ ἀκαρυνταίσιδες, σκέφτηκε, πῶς τοῦτος ὁ τόπος ἔχει πολλοὺς λαγούς.

Ψάχνει ἀκόμα κάμποση ὥρα και σταματᾷ.

Ὁ ἥλιος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ μέση τ' οὐρανοῦ. Κάθισε σὲ μιὰ πέτρα ἀφοῦ ἔβαλε τὸ τουφέκι του στὴν ἀσφάλεια, κι' ἔλυσε τὸ βουργί του. Ἡ γυναῖκα του—γιατί εἶναι παντρεμένος ὁ κύρ-Δημητρός—τοῦχε βράσει μιὰ ἀρνήσια κεφαλή. Τὴν κατάφερε σιγά, σιγά, γλύφοντας τὰ χεῖλια του πού λαδωνόντουσαν.

Σκέφτεται: Ἄν δὲν πιάσω ὅμως και σήμερα κυνήγι, δὲν πρέπει νὰ ξεαναπιάσω τουφέκι στὰ χεῖρια μου. Ἐ, μὰ! δουλειὰ νὰι τοῦτη; Νᾶτανε λέει και νὰ ρχόντανε τώρα δὲ ἕνας λαγὸς και νὰ καθότανε σὲ κείνο τὸ θαμνουλάκι πού θωρῶ, πῶς θὰ σοῦ τὸν περιποιούμουν... Καὶ θὰ τὸν ἔβαζε στὸ δίχτυ τῆς βούργιας, νὰ τοὺς πᾶ ἐγὼ πῶς πιάνουνε τοὺς λαγούς. Μὰ τί νὰ κάνω ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὁ τόπος κυνήγι; Φταίω ἐγὼ τώρα; Νάχω φτιάσει και τίς γόμοσές μου...

Μὲ αὐτὲς τίς σκέψεις ξεκοκκάλισε τὴ βραστή ἀρνήσια κεφαλή, και βαρὺς, βαρὺς, χορτασμένος, τοίμασε πάλι τὸ ὅπλο του και προχώρησε. Δὲν εἶχε περάσει πολὺ ὥρα, και βγαίνει ἕνας λαγὸς ἀπὸ ἕνα κλαδερό μέρος. Ὁ κύρ-Δημητρός τοιμάστηκε.

—Πάρτην κρατᾷ, φώναξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἐνα σύννεφο ἀπὸ χῶματα ἔκρυψε τὸ λαγὸ. Ὁ Δημητρός ρίχνει δευτέρη σ' ἄλλη κατεύθυνση, μὰ ὁ λαγὸς ἔφυγε «ὀλοταχῶς» και πῆγαινε πιά νὰ τὸν καταγγεῖλη, ὅπως συνηθίζουν νὰ λένε οἱ κυνηγοὶ σὰν τοὺς φύγει ἕνας λαγός. Ὅλο φουρκα τώρα ὁ Δημητρός προχωρεῖ λαχανιάζοντας πρὸς τὸ μέρος πού ἔφυγε ὁ λαγός. Πότε πᾶχνει τὰ θυμάκια μετὰ τὴ «μπούκα» τοῦ τουφεκιοῦ του, πότε πετᾷ πέτρες.

Μάταια ὅμως, κι' ἔχανε περάσει οἱ πρώτες ἀπογευματινὲς ὥρες. Κάποτε σταματᾷ μουρμουρίζοντας και βλαστημώντας τὸ λαγὸ και τὸ σόϊ του, νὰ πῇ νερό, κι' ὡς ἀκούμπισε τὸ παγούρι του στὰ χεῖλη του νὰ και περνᾷ ἄλλος λαγός. Πετᾷ τὸ παγούρι και σημαδεύει ξεφωνίζοντας ἀγριώτερα τοῦτη τὴ φορὰ.

Μπάμ! Μπάμ! μὰ ὄχι και κάτω... Ὁ λαγὸς προχωρεῖ με δυσκολία και ὁ Δημητρός παρατηρεῖ πῶς τὰ πεινὰ του πόδια εἶναι κορμμένα. Τρέχει ὁ λαγός, τρέχει κι' ὁ Δημητρός. Πετᾷ τοὺς καμμένους κάλυκες, βάζει καινούργιους, βλαστημᾷ, ρίχνει, ἀδιάζει, γιομίζει. Ἐξὴ τουφεκιὲς ἔρριξε χωρὶς ἐπιτυχία κι' ὁ λαγὸς πάντα τρέχει ἴσια μπροστὰ του.

Ὁ Δημητρός πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ. Μεγαλύτερο ρεζιλί μετὰ τοῦτο νὰ φαντασθῇ. Ρίχνει στὴ γῆς τὸ τουφέκι του και τρέχει ἀγχομαχώντας ἔοπισα τοῦ λαγοῦ, ξεγλωσσιμένος, ὀλοδρωτός. Τὸν φτάνει στὰ ἑκατὸ περίπου μέτρα και πέφτει ἀπάνω του. Ὁ λαγὸς σκλήριξε παράξενα και τίναξε τὰ ποδαράκια του προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ βουνὸ πού τὸν πλάκωσε, μὰ δὲν τὴν γλύτωσε αὐτὴ τὴ φορὰ.

Σὰν μπόρεσε ὁ Δημητρός νὰ σηκωθῇ μετὰ τὸ λαγὸ ἐπὶ τέλους στὸ χέρι, ὁ λαγὸς παρῆδινε... τὸ πνεῦμα κι' ὁ Δημητρός χαιρέκακα, ἐνθουσιασμένος τὸν ἀποτελείωσε με τίς γροδιές.

Τὸν κρατᾷ ἀπὸ τὰ μπροστινὰ ποδάρια και τὸν καμαρώνει. Λαγὸς μιὰ φορὰ! Ἀπὸ τὰ πεινὰ του πόδια τρέχανε αἷματα.

—Στὰ ἔφαγα τὰ πόδια φουκαρά μου, μουρμουρίζει, ὅσο κι' ἂν ἔτρεξα.

Τὸν ἔβαλε στὴ βούργια και γύρισε νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ἕνας ἄλλος κυνηγὸς ἀπὸ τὴ συντροφιά του και βλέποντάς τον νὰ πέρνῃ ἀπὸ χάμω τὸ τουφέκι του τοῦ λέει:

—Ἰντα λῶις εἶναι τοῦτο νά! τὸ κυνήγι Δημητρώ! Ἀλλοῦ ὁ κυνηγὸς κι' ἄλλοῦ τὸ τουφέκι. Στ' ἀγλάκιο* ἔπιασες τὸ λαγὸ;

—Καλῶς τὸν Μανώλη. Ἐρριξά ντου ἡλὼ δὲ ἔξῃ τουφεκιὲς κι' ἐκὸς πληγμένος ἔτρεξε παράτησα κι' ἐγὼ τὸ τουφέκι και τὸν πῆρα τὸ κατόπι, κοντὸ και νὰ μούφενε.

Ὁ ἄλλος κυνηγὸς ἔφυγε πρὸς τὸ χωριὸ. Κρατοῦσε δυὸ λαγούς και μιὰ πέδουκα στὴ βούργια του κι' ὁ Δημητρός μιὰ πού τοῦ γέλασε ἡ τύχη ἐκείνη τὴ μέρα, ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνῃ. Πέρασαν δυὸ πέρδικες, ἔρριξε στὸ φτερό ἀπὸ δυὸ τῆς κάθε μιᾶς χωρὶς νὰ πέσῃ καμμιὰ, κι' ἀργὰ, κουρασμένος, με ἀνοιγμένο τὸ γιᾶκὰ τοῦ πουκαμίσου του και με ἰδρωμένες τίς μασκάλες, γύρισε στὸ χωριὸ.

Οἱ σύντροφοι καθόντουσαν κι' ὅλας στὸ καφενεῖο και μόλις εἶδαν τὸ Δημητρώ, τὸν ἀρχίσαν:

—Ἐ Δημητρώ, στ' ἀγλάκιο* λέει ἔπιασες τὸ λαγὸ; Ὁ Μανώλης τοὺς εἶχε διηγηθῇ ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ τὸ ἀπόγεμα.

—Κιαμέ, νὰ τὸν ἀφίσω ἔδελε νὰ μοῦ φύγῃ; Στὸν εἰς γύρισα γὼ, μόνο κᾶντε τὴ δουλειὰ σας. Καὶ τὸν ἔβγαλε ἐπιδεικτικῶς ἀπὸ τὴ βούργια γιὰ νὰ τοὺς τὸν δείξῃ.

—Καλοθερμμένος, ἔ; Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ἡμέρας ἦτανε 19 λαγοὶ και 6 πέρδικες, μὰ ὁ λαγὸς τοῦ Δημητρου ἦτανε ὁ καλύτερος και ἂς τοῦλειπαν και τὰ μιὰ πεινὰ πόδια του.

Ἐνας χωρικός πού καθότανε σ' ἄλλο τραπέζι στὸ καφενεῖο μετὰ τοὺς ἀλλοὺς συγχωριανούς του, σηκώνεται μιὰ στιγμὴ, πλησιάζει στὴν παρέα τοῦ Δημητρου, κυτᾷ τὸ λαγὸ πού κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χεῖρια του και λέει:

* Ἀγλάκιο—στὸ τρέξιμο.

—Τὸ λαγὸ τοῦτο νά, τὸν ἐπλήγωσα ἐγὼ τὴν περασμένη βδομάδα και τοῦκοψα τὰ πόδια του...

Ὁ Δημητρός γέλασε.

—Τὶ λὲς χριστιανέ, ἀφοῦ τὸν σκότωσα ἐγὼ σήμερα. Πούντα τὰ πόδια του;

—Ἐχω και μάρτυρες ἂν δὲν πιστεύεις.

Κι' ἀπὸ τὸ καφενεῖο μαρτύρησαν δυὸ ἄλλοι χωρικοί, πῶς ὁ Μαθίος, λέει τὴν ἀλήθεια.

Τὴν περασμένη βδομάδα τᾶχανε ἰδεῖ κι' ἄλλοι ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τὰ πόδια τοῦ λαγοῦ πού τὰ πῆρε μαζί του ὁ Μαθίος γιὰ νὰ τὸ πῇ και νὰ τὸχουν ὅπ' ὅψει τοὺς ἂν τὸν βρῇ κανεὶς ζωντανὸ ἢ ψοφισμένο.

Τώρα ἀρχινᾶνε οἱ σύντροφοι νὰ γελοῦν και νὰ γιουχαῖζουν τὸ Δημητρώ, μὰ ἐκεῖνος δὲν τὰ χάνει.

—Τὸ λαγὸ τὸν σκότωσα ἐγὼ σήμερα, νὰ και οἱ πληγές του, νοπές ἀκόμα.

Τότε ἀποφασίστηκε νὰ ἐκλεγῇ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς πῖο σεβάσιμους τῆς παρέας και νὰ κάμουν πραγματογνωμοσύνη. Πέρονουν τὸ λαγὸ ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Δημητρου πού εἶχε γίνεῖ ὀλοκόκκινος ἀπὸ τὴ στενοχώρια του, τὸν κυτᾷ καλά, καλὰ, και ἀποφαίνονται:

—Ὁ λαγός, κύριοι, χτυπηθεῖς τὴν περασμένη ἐβδομάδα και διασωθεῖς ὡς ἐκ θαύματος, μὴ διερχομένου ἐκεῖθεν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἄλλου κυνηγοῦ...

Οἱ σύντροφοι διέκοψαν τὸν πραγματογνωμόνα.

—Γεῖα σου λεβέντη Δημητρώ!

Ὁ Δημητρός φούσκωνε και ξεφούσκωνε σὰν κοῦβος. —Τὸ λαγὸ τὸν χτύπησα ἐγὼ και λέτε σεῖς ὅτι θέλετε...

—Εἴπαμε, λοιπόν, ἐξακολουθεῖ ἡ πραγματογνωμοσύνη, διασωθεῖς τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ὡς και σήμερα ἀπὸ τὸ τουφεκίδι τοῦ κύρ-Δημητρου, ἔπεσε θῦμα τῶν πληγωμένων ποδιῶν του πού δὲν εἶχαν ἀκόμα τελείως γιατρεφτῇ και τῶν...γρονθοκοπημάτων τοῦ ἰδίου! Διὰ ταῦτα: ἀποφασίζομεν ὅπως ὁ λαγὸς μοιραστῇ δικαίως μεταξὺ τῶν κ. κ. Δημητρου και Μ...

—Ὁ λαγὸς εἶναι δικός μου, φώναξε ἄγρια ὁ Δημητρός, ἀρπάζοντας τὸ λαγὸ και χώνοντάς τον στὴ βούργια του.

Οἱ ἄλλοι γέλασαν κι' ἀφήσαν ἀμοίραστο τὸ λαγὸ στὴ βούργια τοῦ Δημητρου. Στὸ κάτω, κάτω, ὕστερα ἀπὸ τὸσο κόπο πού ἔκανε, τοῦ ἄξιζε νὰ τὸν φάῃ ὀλόκληρο.

* Ἀργότερα σὰν γυρίζανε, τ' ἀστεῖα δίνανε και πέρνανε μέσα στ' αὐτοκίνητο γύρω ἀπὸ τὸ λαγὸ ποῦπιασε στ' ἀγλάκιο ὁ Δημητρός.

Και σήμερα ἀκόμα, ἂν κι' ἔχουν περάσει τόσοι μῆνες, τὸ θυμούνται και τὸ λένε σὰν θέλουνε νὰ πειράξουνε κανένα ἀτζαμὴ κυνηγὸ. Μὰ ὁ Δημητρός, εἶναι καλὸς ἀνθρωπος και δὲν θυμώνει.

Ἡ γυναῖκα του μιὰ φορὰ δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀλήθεια, ἐκτὸς ἂν τὴν μάθῃ σήμερα ἀπὸ τὸ φύλο τοῦτο.

Ἡράκλειο

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ

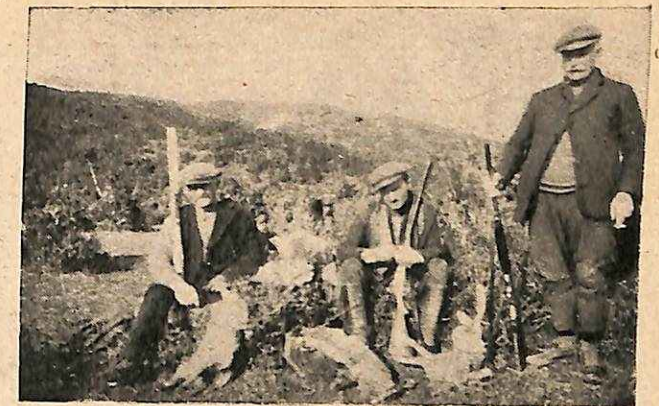
Με τοὺς φετεινοὺς νοτιάδες, ἐλάχιστες ἀγριόπαπιες κρατήθηκαν στὰ ἑλληνικὰ Βαλτοτόπια

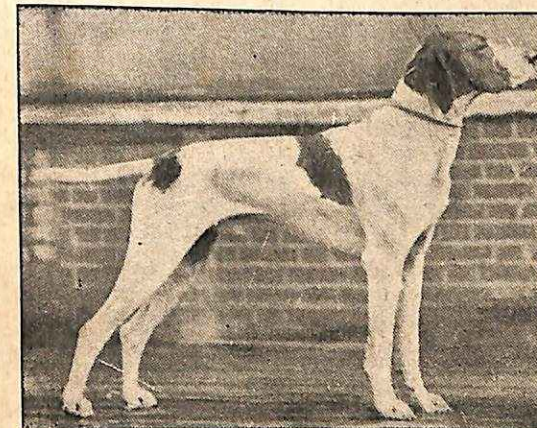
Μία παρέλασις τῆς φημισμένης ἀγέλης σκύλων διώξεως, τοῦ ἀποθανόντος Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὴν περισυνήν ἐκθεσιν κυνῶν πλησίον τοῦ Μπάλμοραλ

Ξεκούρασμα κυνηγῶν Βερροίας.
Ἐξ ἀριστερῶν: Μην. Σταμούλης, Ν. Δασκαλόπου-
λος καὶ Γ. Χαριζόπουλος

Μεσημβρινὸς ἀπολογισμὸς κυνηγῶν Βερροίας.
Ἐκ δεξιῶν: Ἑμμ. Σιουσίουνης, Ε. Γαλανόπουλος,
καὶ Εὐάγγ. Μισιρλῆς

Εἰς τὴν ἐκθεσιν κυνῶν εἰς τὸ Κρυστάλ Πάλλ-
λας ἐβραβεύθη πρὸ ἡμερῶν ὁ θαυμάσιος
πόϊντερ Νέλσον Λάνκ

ΑΛΜΥΡΟΣ. Οἱ κυνηγοὶ κ.κ. Ν. Δρόλιας, Γ. Κοσμάς, Ἀπ.
Γλιάτης, Γεώρ. Σαρρῆς καὶ Ἀθαν. Φάσσας, οἱ ὅποιοι πρὸ
ἡμερῶν ἐφένευσαν δύο πελωρίους λύκους

Ὁ πρόεδρος τοῦ Κυν. Συλλόγου Διδυμοτεῖχου
κ. Τσαγκίδης, κατόπιν ἐπιτυχοῦς κυνηγίου του

Ὁ μηχανικὸς κ. Gill καὶ ὁ ἀρχιτέκτων κ. I. Δημητριάδης,
εἰς τὸ δάσος τῆς Μουσῆς τῆς Θεσσαλονίκης

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΠΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΩΘΟΥΝ ΤΑ ΥΔΡΟΒΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Υπό τον ανωτέρω τίτλον ο κ. Έδουάρδος Πρέβλ έδημοσίευσε προσφάτως ενδιαφέρον άρθρον εις την περιοδικήν έκδοσιν του «Μονίτωρος της Χριστιανικής Έπιστήμης» της Βοστώνης, της πλέον σοβαράς εφημερίδος της Αμερικής, και του οποίου περίληψιν παραθέτομεν:

Έκ των 44 εκατομμυρίων πτηνών που πιδανολογείται ότι απέτελετο ο πληθυσμός των άγριων πτηνών της Βορείου Αμερικής, κατά το τέλος της εποχής της επώσεως του 1934, μόνον 27 εκατομμύρια διεσώθησαν από τους κινδύνους της κυνηγετικής περιόδου. Με άλλους λόγους 40ο) έπεσαν θύματα των κυνηγών και των φυσικών των έχθρων.

Πόσο άκόμη είνε δυνατόν να ανθέξουν τα υδροβία εις ένα τέτοιον αποδεκατισμό;

Γιά φέτος δέν γνωρίζουμε βεβαίως πόσες πάπιες περάσανε γιά να διαχειμάσουν, έχουμε όμως την θετικήν προειδοποίησιν του Γραφείου Βιολογικής Χωρογραφήσεως των Ένωμ. Πολιτειών, ότι κατά τον 20όν αιώνα κάθε χρόνο φονεύονται περισσότερα πουλιά, άφ' ότι γεννιούνται.

Οι άνωτέρω άριθμοι δίδονται κατόπιν προσεκτικών έρευνών και κατόπιν μεγάλων ταξιδιών, των πεπειραμένων παρατηρητών του Βιολογικού Γραφείου.

Με τον νέον θηρευτικόν Νόμον φέτος και μάλιστα με την απαγόρευσιν της χρησιμοποίησεως κραγιών με ζωντανόν πλάνον, του περιορισμού των πτηνών που επιτρέπεται να φονευθούν από κάθε κυνηγό σε μιά ημέρα 10 μόνον και την συντόμευσιν της περιόδου εις ένα μόνον μήνα δι' εκάστην εκ των δύο ζωνών, ελπίζεται ότι τα πράγματα θα βελτιωθούν κάπως.

Εις τας βορείους Πολιτείας ή περίοδος ήνοιξε στις 21 Οκτωβρίου, εις δε τας νοτίους την 21 Νοεμβρίου. Τώρα απαγορεύεται απολύτως, όπως απαγορεύεται και το κυνήγιον της ανοίξεως.

Ο νέος Όμοσπονδιακός Νόμος απαιτεί δι' εκείνους οι οποίοι θα κυνηγήσουν υδροβία να προσκολλώσιν εις τας τοπικάς κυνηγετικάς των άδείας και ειδικόν «χαρτόσημον πάπιας» ενός δολλαρίου. Πέρυσι, 600 χιλιάδες κυνηγοί άγόρασαν «χαρτόσημα πάπιας».

Τόν παλαιότερον καιρό ο άριθμός των υδροβίων ήτο πραγματικώς αφάνταστος. Ακόμη κατά το 1870 υπάρχουν τα εξής ρεκόρ: Ένας κυνηγός εφόρεισε 187 πρασινοκέφαλες σε μιά ημέρα και 7 χιλιάδες το χρόνο.

Κάπου βαρέθηκαν 118 με μιά ντουφεκιά και δυο κυνηγοί βάρεσαν σε μιά ημέρα 1500 κομμάτια. Μιά εκπυρσοκρότησις μεξικανικής άρμάδας (πολλές κάννες ήνωμένες που ρίχνουν ταυτόχρονα) απέδωσε σχεδόν 4700 παπιά σε μιά όμορποντία!

Από τα αναρίθμητα κοπάδια, μόνον ελάχιστες πάπιες απέμειναν.

Κατέστη πλέον νόμος ότι το ένδημικόν θήρμα ανήκει εις τας διαφόρους Πολιτείας, ένφ τα άποδημητικά ανήκουν στο Έθνος. Διά τουτο και το ύπουργείον Γεωργίας άνέθεσεν εις το Γραφείον Βιολογικής Χωρογραφήσεως να λάβη τα άναγκαία μέτρα διά την προστασίαν των πουλιών.

Πρό τριακονταετίας χάριν της ύπηρεσίας του άνω Γραφείου, έταξείδεψα με μονόξυλο (κανό) σχεδόν δέκα πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα στα ποτάμια του Καναδά. Απ' αυτά και από άλλα ταξείδια άργότερα, καθώς και με την παρακολούθησιν των άναφορών άλλων παρατηρητών, γνωρίζω καλά ένα έκατομμύριο τετραγωνικά μίλλια της χώρας που γεννούν τα υδροβία.

Είμαι λοιπόν εις θέσιν να διαβεβαιώσω ότι εις τον Καναδάν και εις την Αλάσκαν ύφίστανται άκόμη έκατομμύρια μικρών λιμνών και τελμάτων με τας άπαραιτήτους τροφάς διά την ένδοκήν άναπαργαγωγήν των υδροβίων.

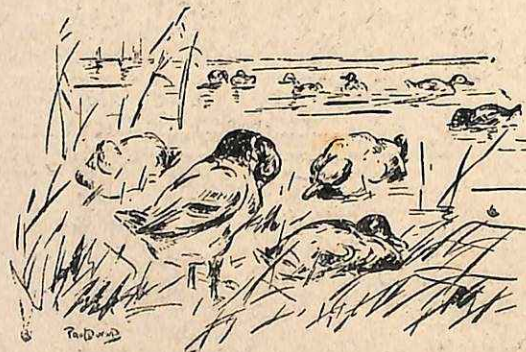
Αναμφιβόλως, δέκα φορές περισσότερα πουλιά δύνανται να βρούν χώρο και κάλυμμα διά τους νεοσσούς των.

Είνε προφανές λοιπόν ότι μόνον όπλο μεγάλου διαμετρήματος έλαττώνει συστηματικά τον άριθμόν των υδροβίων και ότι κάτι το ριζικόν πρέπει να γίνη, δηλ. απαγόρευσις του τοιούτου κυνηγιού τελείως γιά ένα ή περισσότερα χρόνια.

Ο Νόμος του «χαρτόσημου της πάπιας» προβλέπει ότι όλα τα εισπραχθέντα ποσά να δαπανηθούν δι' ύδρυσιν όμοσπονδιακών καταφυγίων εις όλόκληρον την Αμερικήν, όπου τα πουλιά να περνούν άνερόχλητα τον χειμώνα.

Πάντως κάθε ύπερ των υδροβίων προστατευτική προσπάθεια καταπολεμείται συστηματικά και ύπουλα από ισχυρά συμφέροντα, άλλ' είνε άνήθικον να μη δύναται το Έθνος να προστατεύση άποτελεσματικώς τον φυσικόν πλούτον του μόνον και μόνον, διότι πρόκειται να ζημιωθούν μερικοί.

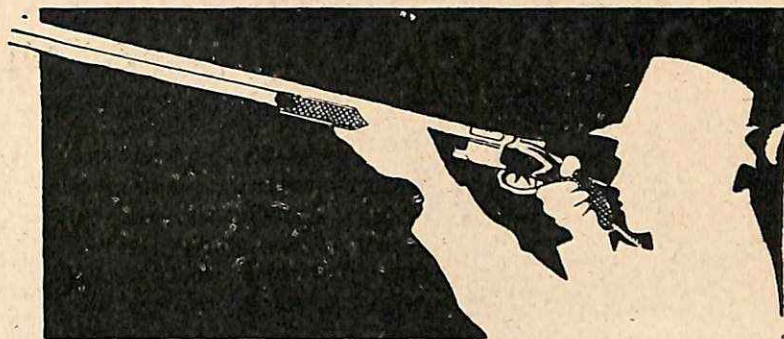
Ιωάννινα Μετάφρασις κ. Γ. Α. ΧΡΗΣΤΙΑΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΔΙΚΑΝΝΑ

ΚΑΝΝΑΙ

ΥΠΕΡΤΕΘΕΙΜΕΝΑΙ

Τα όπλα με τις κάννες τη μιά πάνω στην άλλη δέν είναι νέα εφεύρεσις, άλλ' ύφίσταται τόσον καιρόν, όσον και τα άλλα δίκαννα. Έν τούτοις άλλοτε έχρησιμοποιούντο μόνον εις όπλα έμπροσθογεμής και τουτο διότι δέν είχαν εύρεθί ή κατάλληλος τρόπος να στερεωθούν αι κάνναι εις το κοντάκι εις τα όπισθογεμής τοιαύτα. Ως εκ τούτου είχαν παραμεληθί επί μίαν εκατονταετηρίδα και πλέον, μέχρι της στιγμής που ή σημερινή πρόοδος της όπλουργικής κατάρθωσε να έξεύρη τρόπον ώστε να είναι και ταύτα άρκετά στερεά.

Οι διάφοροι κατασκευασταί, προκειμένου να αύξήσουν την κατανάλωσιν των προσφέροντες έν τη άγορά νέον τι, έμελέτησαν εκ νέου το ζήτημα αυτό διότι λόγω της ελαχίστης φθοράς ήν ύφίσταται ένα καλώς κατασκευασμένον όπλον, είχε μειωθή σημαντικώς ή κατανάλωσις των. Ήδη μετά την έπινοήσιν του αυτόματου έξωλκώς, των όπλων της άκάπνου πυρίτιδος και της μιάς σκανδάλης, έπρεπε να μελετηθί και κάτι νέον. Ούτω εισήλθον έν τη άγορά τα δίκαννα με τας κάννας επ' άλλήλους ή ύπερτεθειμένας (superposés).

Τα «Superposés», έχουν έπιβληθί από εικασαείας και πλέον, είναι δε πρόδηλον ότι έχουν ώρισμένα πλεονεκτήματα, άλλως δέν θα είχαν έπιζήσει μετά την περίοδον του παγκοσμίου πολέμου.

Τα πλεονεκτήματα άτινα τους αποδίδονται είναι τα εξής:

1) Μεγαλύτερα εύκολία και ταχύτης εις την σκόπευσιν και 2) Καλλίτερον ζύγισμα.

Αμφότερα, ιδίως δε το πρώτον πλεονέκτημα, είναι πολύ σπουδαίον ώστε να έξετασθί το ζήτημα.

Ένα μονόκαννον όπλον παρουσιάζει μίαν στενήν γραμμήν εις το μάτι όταν σημαδέυη κανείς και συνεπώς εύρίσκει κανείς εύκολώτερον τον στόχον, παρά με το σύνθηδες δίκαννον. Το superposé συνδύαζει την ύπεροχήν εις το σημάδευμα του μονοκάννου όπλου, με την ταχείαν δεύτερη βολή. Ούτω εις

την Αμερικήν όπου τα μονόκαννα όπλα ήσαν πολύ έν χρήση, διεδόθησαν πολύ τα superposés.

Το ζήτημα του καλού ζυγίσματος είναι και τουτο ένα σημείον που πρέπει να το έξετάσωμεν. Εις τα superposés ο μηχανισμός είναι βαρύτερος από ότι εις τα άλλα όπλα, δεδομένου ότι τα μέταλλα έχουν μεγαλύτεραν έπιφάνειαν, να τηρηθί δε άναλογία του βάρους έχει έλαττωθί το βάρος του όπλου εις τα δύο άκρα αυτού, εις τε το κοντάκι και εις τας κάννας. Συμφώνως δε προς τον νόμον της άδρανείας, έπειδή το βάρος εύρίσκεται μεταξύ των δύο χειρών και ουχι εκτός, το ζύγισμα των όπλων αυτών έχει ύπεροχήν.

Π. χ. εάν λάβωμεν μίαν ράβδον ΒΓ και στερεώσωμεν δύο τεμάχια μολύβδου εις το σημείον Κ, έκαστον βάρους 1 κιλού, και κρατήσωμεν την ράβδον ταύτην από τα σημεία Α και Δ (βλ. σχήμα α) θα ίδωμεν ότι δυνάμεθα να περιστρέψωμεν εύκόλως την ράβδον ταύτην περι τον άξονα Κ. Εάν τώρα απομακρύνωμεν τα δύο τεμάχια μολύβδου και στερεώσωμεν ταύτα εκτός των σημείων Α και Δ (βλέπε σχήμα β) θα ίδωμεν ότι δέν δυνάμεθα να περιστρέψωμεν την ράβδον ταύτην μετά της αυτής εύκολίας ως πρότερον. Η αυτή περίπτωση ισχύει και εις τα όπλα.

Τα όπλα αυτά τα όποια τόσας έγέννησαν συζητήσεις και σχόλια εις τον κυνηγετικόν κόσμον, έχουν και τα μειονεκτήματά των. Το σοβαρώτερον μειονέκτημά των είναι ή ύπερβολική αυτών τιμή, προερχομένη κυρίως εκ του ότι απαιτείται μεγαλύτερα έξοσία κατά την κατασκευήν αυτών από της απαιτούμενης εις τα άλλα δίκαννα.

Δεύτερον μειονέκτημα είναι ότι τα όπλα αυτά πέρονουν «κούνημα» εις πολύ όλιγώτερον χρονικόν διάστημα των άλλων. Επίσης μειονεκτούν όταν φυσά δυνα-

Ο νέος τύπος των όπλων με ύπερτεθειμένας κάννας.

ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΘΕΜΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Ο ΑΝΑΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΓΩΝ ΜΑΣ

Επιστώμεν τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν καλῶν συναδέλφων καὶ ἰδιαίτερώς ἐν εὐρισκομένων ἐπὶ κεφαλῇ τῶν Κυνηγετικῶν μας Ὁργανώσεων, ἐπὶ τοῦ κατωτέρω ἄρθρου, ὅπερ παραλαμβάνομεν ἀπὸ τοῦ τελευταίου φύλλον τοῦ «Chasseur Français».

Ὁ συγγραφεὺς του, A. J. Freidt, εἶναι ἀνεγνωρισμένη ἐν Γαλλίᾳ κορυφή ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων καὶ αἱ γνώμαι του, προὐδὼν μακροχρονίου πείρας καὶ μελέτης, βαρύνουν ἰδιαίτερώς.

Εἰς τὰ φύλλα μας Αὐγούστου — Ὀκτωβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐδημοσιεύσαμεν σειρὰν ἄρθρων ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἡ ἐπανάληψις, ἐπικυρουμένη μάλιστα ἀπὸ ἐξέχοντα ξένον εἰδικόν, πιστεύομεν ὅτι εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ περιττὴ διὰ τὸν τόπον μας, εὐρισκόμενον φεῦ εἰς τὰ σπάργανα ἀπὸ θηραματολογικῆς ἀπόψεως.

«Τὸ ζήτημα τοῦ ἀναπολλαπλασιασμοῦ τῶν λαγῶν, ζήτημα ἐκ τῶν μάλλον ἀπασχολούντων εἰς τὴν ἐποχὴν μας πάντα κάτοχον κυνηγοτόπου καί πως σημαντικοῦ, εἶναι φυσικὸν ὅτι ἀποτελῇ ἀντικείμενον τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν κυνηγετικῶν ὁργανώσεων.

Αἱ τελευταῖαι αὐταί, αἱ κυνηγετικαὶ ὁργανώσεις, διαθέτουσι κατὰ κανόνα ἀφθονώτερα μέσα ἢ εἰς ἀπλοῦς ἰδιοκτῆτης, δι' ὃ καὶ αὐταὶ ἰδίως ἐνεργοῦν ἀναπολλαπλασιασμούς. Ἐν ἄρθρῳ τῶν περὶ θήρας διατάξεών μας προβλέπει βεβαίως μέτροι τινὰ σχετικῆς προστασίας, πλὴν ταῦτα πόρρω ἄπασχον ἀπὸ τοῦ νὰ δύνανται νὰ ὀνομασθῶν μέτρα ἀναπολλαπλασιασμοῦ.

Ὅτι, τὰ κυνηγετικὰ σωματεῖα, συχνὰ δὲ καὶ οἱ ἰδιοκτῆται κυνηγοτόπων καταφεύγουν εἰς τὸν τεχνικὸν ἀναπολλαπλασιασμόν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐξάπολυσιν ἀναπαραγωγῶν. Καλῶς ἐνεργοῦμεναι αἱ

ἐξαπολύσεις αὐταὶ δίδουν ἀποτελέσματα ἀξιοσημάντα. Ἡ δυσκολία ἐν τούτοις ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν καλὴν ἐνέργειαν τῶν ἐξαπολύσεων, πρᾶγμα ὃχι πάντοτε ἐφικτόν, ἰδίως προκειμένου περὶ κυνηγετικῶν σωματείων, ὅπου ὁ καθείς συχνότατα ἐπαφίεται εἰς τὸν ἄλλον καὶ ὅπου «διατάξω ἐγὼ τὸ σκύλο μου καὶ ὁ σκύλος τὴν οὐρά του».

Ἔτσι, συχνὰ, τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶνε ἐκεῖνα πὺν ἀνεμένοντο. Ὅπως δὲ ἐξαπολύσεις ἀκριβοπληρωμένων πάντοτε ἀναπαραγωγῶν στοιχίζουν πολὺ, ἢ προσπάθεια ἀπολήγει κάποτε εἰς ἀπογοήτευσιν. Εὐτυχῶς ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι τεχνητοῦ ἀναπολλαπλασιασμοῦ δὲν εἶνε σπάνιαι, εἰδεμὴ ὁ τρόπος αὐτὸς ἤθελεν ἔχει χρεοκοπήσει.

Ἀς ἐπανέλθωμεν ὁμῶς ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ φυσικοῦ ἀναπολλαπλασιασμοῦ, παρημελημένου μὲν λίαν, ὁ ὁποῖος ὁμῶς, ἐφαρμοζόμενος μὲ ὅλας τὰς ἐπιβαλλομένας προφυλάξεις, δίδει μὲ ἐλάχιστα ἐξοδα, ἀποτελέσματα αἰσθητότατα.

Εἰς τὴν σύγκειται ὁ ἀναπολλαπλασιασμός αὐτός, τὸν ὁποῖον καλοῦμεν φυσικόν; Ἀπλούστατα εἰς μίαν λίαν ἐπιμεμελημένην καὶ λίαν μελετημένην ἐν ὁρισμένη περιοχῇ προστασίαν τοῦ ὑπάρχοντος θηράματος. Προκειμένου περὶ τοῦ λαγοῦ, ἡ μέθοδος αὕτη δίδει ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τοῦ γραφείου μου πὺν γράφω, ἀκούω τὰ ἐπιφωνήματα πολλῶν καὶ πολλῶν κυνηγῶν, πὺν λέγουσι: «Μὰ πῶς! ὁ λαγὸς προστατεύεται εἰς τὸν κυνηγοτόπον μου! Ἀπαγόρευσις νὰ σκοτώνονται οἱ γαστρομένες θηλυκῆς. Ἀπαγόρευσις πλήρης ἐπιτάμηνος. Ἀγὼν ἐξοντώσεως τῶν ἀρπακτικῶν ζώων καὶ πουλιῶν».

Ἀν πράγματι συμβαίνουν ὅλα αὐτά, τὸ πρᾶγμα ἔχει ἤδη ἀρκετὰ καλὰ! Ὅχι ὁμῶς ἐντελῶς καλὰ, κάθε ἄλλο, ἰδίως μάλιστα ὅταν, ὅπως τὸ πλεῖστον συμβαίνει, τὰ ὀλίγα αὐτὰ προστατευτικὰ μέτρα ἐφαρμόζονται κακῶς, εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε ἐξ ἀγνοίας.

Καὶ τονίζω: ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν ἀρπακτικῶν πρέπει νὰ εἶνε ἐντονος καὶ ἐκτεταμένος καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ χωνεύουν καλὰ στὸ μυαλό τους ὅτι ἀγὼν κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν δὲν εἶνε τὸ νὰ πιᾶσουμε στὶς παγίδες μὲς μερικῆς νυφίτσας καὶ νὰ σκοτώσουμε μερικῆς ντουζίνες κοράκια καὶ καρακάζες κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους.

Πολλοὶ εἶνε πὺν φαντάζονται ὅτι κάνοντας αὐτὸ, ἔκαμαν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν καὶ προστάτευσαν τὰ θηράματά τους. Ἀντίληψις γελοία, πλὴν συχνὴ φεῦ! Δύσκολα μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἐπιβλαβῶν ἀρπακτικῶν, πὺν κυριολεκτικὰ **θερίζουν** ὅλους ἀνεξαρτέτως τοὺς κυνηγοτόπους καὶ τοὺς ἐρημόνουν. Καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγνοία ἀκριβῶς προέρχεται ὅλο τὸ κακὸν.

Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων ἀπὸ τοὺς ἐπιβλαβεστάτους αὐτοὺς ἐχθρῶν, διὰ νὰ ἀνοίξουν τα μάτια οἱ τυφλοὶ. Ἀλεποῦδες, ἄσβοι, βρωμοκούναβα, νυφίτσες, ἐρμίνες, δενδρο-

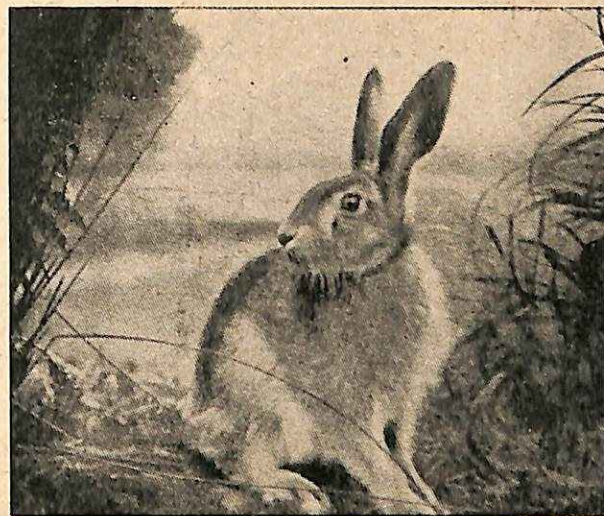
κούναβα, πετροκούναβα, ἄγριογατοί, σκαν. τζόχοιροι, βίδρες, ποντίκια, γεράκια, κάργιες, καρακίξες, κοράκια κλπ. κλπ. εἶνε καθένα καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς πὺν πρέπει νὰ καταδιωχθῇ μὲ κάθε μέσο: δόκανα, φάκες, κοφινοπαγίδες, καταρράκτες, δηλητηριασμένα δολώματα, τουφέκια.

Εἰς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ὅτι τὸ καλόν, ἐπ' αὐτοῦ, ἀποτέλεσμα, ἐξαρτᾶται περισσότερον ἀπὸ τὸ πολυάριθμον τῶν σιτηνομένων παγίδων κλπ.

παρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ παγηδευτοῦ. Ὅθεν, **παγίδες, καὶ πάλιν παγίδες, καὶ πάντοτε παγίδες**. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ προστατευθῶν ἀποτελεσματικῶς τὰ θηράματά σας καὶ ἰδιαίτατα οἱ λαγοί.

Συνεγνωμένοι λοιπόν. Ἀρθρον πρῶτον: **πόλεμος ἀπηνῆς κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν.**

Ἴδου καὶ ἐν ἄλλῳ ἄρθρῳ: Νοικοκύρεμα τοῦ κυνηγοτόπου καὶ τῶν πέριξ. Ὁ λαγὸς κατὰ τὰ ἀγῶνά του κλωθογυρίσματα καὶ περιπάτους, ἀγαπᾷ νὰ παίρνῃ μονοπάτια ἐντελῶς καθαρὰ, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ χόρτα πὺν θὰ τοῦ ὑγραῖνε τὴ γούνα του μὲ πάχνη, τὴν ὁποία φοβερὰ ἀποστρέφεται.

Τρελλαίνεται ἐπίσης νὰ τρέχῃ καὶ νὰ περιφέρεται στοὺς πλατιοὺς στεγνοὺς δρόμους, στοὺς καρρόδρομους πὺν διασχίζουν τοὺς λόγγους καὶ τὰ δασερά. Τέτια μονοπάτια καὶ δρόμοι εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ συγκαταθῇ καὶ νὰ ζῇ σὲ ἕνα μέρος ὁ λαγὸς καὶ πρέπει νὰ καθαρίζονται ἂν τυχὸν χορταρίζουν.

Ἐνα τρίτο πρᾶγμα εἶνε ὁ καθορισμὸς ἐνὸς καταφυγίου στὴν ὅλη περιοχή τοῦ κυνηγοτόπου. Τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε ἐπίσης σπουδαῖο, ἐν τούτοις ἐλάχιστα ἐ-

φαρμόζεται. Διαλέγετε γιὰ καταφύγιο ἕναν εὐνοϊκὸν τόπον, δασερὸ κατὰ τὸ ἥμισυ, καλλιεργούμενο κατὰ τὸ ὑπόλοιπο, μὲ ἔδαφος τελείως στεγνόν.

Τὸ κυνήγι νὰ ἀπαγορεύεται παντελῶς καὶ διαρκῶς αὐτοῦ καὶ νὰ λαμβάνεται μέριμνα νὰ μὴν εἰσχωροῦν οὔτε σκυλιὰ πὺν κυνηγοῦν στὰ τρίγυρα. Ἡ παγίδευσις τῶν ἐπιβλαβῶν νὰ εἶνε ἰδιαίτερώς ἐντονη καὶ ἐπιμεμελημένη στὸ καταφύγιο τοῦτο.

Αὐτὸς εἶνε ὁ φυσικὸς ἀναπολλαπλασιασμός, μέθοδος πολὺ ἐνδιαφέρουσα, γιὰ μὲ πολὺ μικρὰ ὁικονομικὰ μέσα, δίδει ἄριστα ἀποτελέσματα».

A. J. FREIDT

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΘΗΡΕΥΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τοῦ Ἀντιματάρχου κ. IBAN ΣΟΚΑΤΣΕΦ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ θήρα τῆς πεδινῆς καὶ ὁρεινῆς Πέρδικας. — Ὁ κ. Σοκάτσεφ προτείνει ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἢ 1ης Ὀκτωβρίου, καὶ νὰ λήγῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Καὶ ἐπεξηγεῖ τοὺς λόγους, προσθέτων ὅτι ἂμφ ὡς χιονίστη, πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ θήρα τῆς πέρδικας, ἥτις ἔχει ἀνάγκην μεγάλῃς προστασίας.

Ἐναρξίς τῆς θήρας τοῦ Λαγοῦ, πρέπει νὰ ὀρισθῇ ἡ 1η Ὀκτωβρίου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λήξιν τῆς θήρας του, δυνάμει νὰ καταλήξωμεν μεταξὺ 31ης Ἰανουαρίου καὶ 28ης Φεβρουαρίου, ἥτοι τὴν 15ην Φεβρουαρίου. Τούτο ὁμῶς εἶνε ζήτημα τοῦ μέλλοντος ἡμεῖς φρονούμεν ὅτι ὁ χρόνος λήξεως 15 Φεβρουαρίου ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς τὴν ἔξιν τῶν δερμάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐξηγεῖ διατὶ ἡ ἑναρξίς τῆς θήρας τοῦ λαγοῦ πρέπει νὰ εἶνε ἡ 1η Ὀκτωβρίου. Ἀναφέρει δὲ τὸν πρωτοδικὸν περὶ θήρας Νόμον ὁ ὁποῖος ἐπίσης ὀρίζει τὴν θήραν τοῦ Λαγοῦ 1η Ὀκτωβρίου μὲ λήξιν 15 Ἰανουαρίου. Τῆς πέρδικας 15 Σεπτεμβρίου μὲ λήξιν τὴν 30 Νοεμβρίου.

**

Ἀκολουθῶς ὁ κ. Σοκάτσεφ κάμνει διαφορὰς ἀριθμητικὸς ὑπολογισμούς, πόσοι λαγοὶ ἀναλογοῦν εἰς ἕνα

στον κυνηγὸν καὶ πόσοι πρέπει νὰ κυνηγηθῶν, διὰ νὰ μὴ καταστραφῶν. Τονίζει δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς δέον νὰ κυμαίνεται εἰς τὰς διαφορὰς περιφερείας, ἀναλόγως τῆς ἀφθονίας ἢ ἐλλείψεως του.

Πέρδιξ. — Ἐπίσης καὶ διὰ τὴν πέρδικα καταφεύγει ὁ κ. Σοκάτσεφ εἰς ἀριθμητικὸς ὑπολογισμούς, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυνηγούς τῶν πόλεων, οἵτινες πρὸ παντὸς θηρεύουν τὴν πέρδικα, παραβάλλον αὐτοὺς πρὸς τοὺς χωρικοὺς συναδέλφους των, βάσει διαφορῶν στατιστικῶν καὶ διεξέρχεται λεπτομερῶς τὸ θέμα ὑποδεικνύων σειρὰν μέτρων πρὸς λήξιν ἐναντίον τῶν λαθροθηρῶν καὶ τῶν ἀσυνειδήτων κυνηγῶν.

Καθορισμὸς θήρας μεγάλων θηραμάτων. — Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἔχει ἀρκούντως μελετηθῇ ἐλλείψει στοιχείων, πάντως ὁμῶς ἡ θήρα τῶν μεγάλων θηραμάτων πρέπει νὰ καθορισθῇ ἀριθμητικῶς δι' ἐκάστην κυνηγετικὴν περιφέρειαν, πρὸς ἀποφυγὴν καταστρατηγήσεως τοῦ Νόμου κλπ.

Καθορισμὸς θήρας διαβατικῶν θηραμάτων

Τὸ Ὁρτύμι. — Ἡ ἐπιμονή μας ὅπως τὸ ὁρτύμι περιέλθῃ ὑπὸ τὴν διεθνή προστασίαν ὡς ἐκ τῆς διαρκούς ἐλαττώσεως του ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, δὲν θὰ πείσῃ τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Θήρας, ἐὰν ἡμεῖς μόνον δώσωμε

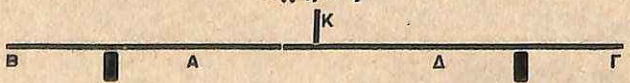
τὸς ἀνεμος, λόγῳ τῆς μεγαλυτέρας ἐπιφανείας ἣν παρουσιάζουν ἐκ τῶν πλαγίων.

Προσωπικῶς νομίζω ὅτι τὰ ὅπλα αὐτὰ εἶναι

Σχῆμα α'

Σχῆμα β'

πλεονεκτικὰ μόνον εἰς τὴν βολὴν κατὰ πηλίνων δίσκων, ὅπου εἶναι ὠφέλιμον τὸ ὅπλον νὰ ἀνεβάξῃ τὴν τουφεκία λόγῳ τῆς πρὸς τὰ ἄνω πτήσεως τοῦ δίσκου. Πάντως ἡ ἐκλογή μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν ὀπλων, εἶναι ζήτημα γούστου καὶ ἰδιοσυγκρασίας τοῦ κάθε κυνηγοῦ.

ΙΩΑΝ. Χ. ΚΟΥΤΣΗΣ

δείγματα ότι αντιλαμβανόμεθα την ανάγκη της προστασίας του και ότι εμπράκτως το αποδεικνύουμε.

Μ' όλον ότι το Όρτύκι είναι αποδημητικόν πτηνόν, ημείς πρέπει να δώσουμε μόνον μας φραγμόν και αριθμόν θήρας, διά να δώσωμε να έννοήσουν ότι ημείς δεν άναμένουμεν από άλλου περιορισμούς, αλλά τους επιβάλλομεν μόνον εις τους έαυτούς μας.

Μετά ταύτα διεξοδικώς αναλύει το θέμα, εκφέρων

Τα επιβλαβή διώκονται άπηνώς στη Βουλγαρία καθ' όλον το έτος

την γνώμην του περί του αριθμού όστις πρέπει να καθορισθί δι' έακτον κυνηγόν εις διαφόρους περιστάσεις, ως εις περάσματα μεγάλα ή μικρά.

Πάπες, Χήνες, Μπεκάτσες, Μπεκατσίνια κλπ. 'Επί του παρόντος διά τα θηράματα ταύτα δεν όρίζεται αριθμός θήρας.

Η ΛΑΘΡΟΘΗΡΙΑ

Όσαδήποτε μέτρα και άν ληφθώσι, τονίζει ο κ. Σοκάτσεφ, ή λαθροθηρία θα μάς άπασχολή άκόμη έπ' άρκτον καιρόν. Τά αίτια δέ τά προκαλούντα την λαθροθηρίαν είναι τά εξής:

α'. Άγνοια Νόμου και διατάξεων περί Κυν. Οικονομίας. Πολλοί γίνονται κυνηγοί χωρίς να έχουν ιδέαν περί των διατάξεων του Νόμου.

β'. 'Η άμάθεια των κυνηγών όσον άφορά τάς βάσεις επί των όποιων οικοδομείται και στηρίζεται ή κυνηγετική οικονομία, εξ ής προκύπτει μία άκρως άνόητος συμπεριφορά πρὸς τους Νόμους και διατάξεις περί θήρας.

γ'. 'Η φτώχεια μιᾶς μεγάλης μερίδος κυνηγών ήτις δέν τους επιτρέπει να άντεπεξέλθουν πρὸς τά βάρη του Νόμου και τάς λοιπάς φορολογίας.

δ'. 'Η κυνηγετική μαγία, ήτοι τό άναπτυχθέν ένστικτον εις τινας μαγνώδεις κυνηγούς.

ε'. 'Η επιθυμία του να μνημονευθῶν τά όνόματά των ότι εφόνευσαν πολλά θηράματα και ιδίως όταν αυτά εύρίσκονται εις σιγάλας περιορισμού.

Γνωρίζοντες ήδη ότι τά αίτια αυτά θα εξακολουθήσουν να επηρεάζουν άκόμη επί πολὺ την άνάπτυξιν της κυνηγετικής μας οικονομίας και να επιδρῶν κακῶς επί της καταστάσεως του κυνηγετικού μας πλούτου, εύελπιστοῦμεν ότι ή προσοχή του Κράτους και των Κυνηγ. Συλλόγων εν τῷ μέλλοντι θα είνε έτι έντονωτέρα επί του ζητήματος τούτου. Καί εν εκ των μεγαλειτέρων προβλημάτων του μελλοντικού μας σχεδίου πρέπει να είνε ο σχηματισμός μετώπου έναντι όλων των λαθροθηρῶν.

Μέτρα καταπολεμήσεως της λαθροθηρίας

1) 'Εξήφωσις της οργανωμένης κυνηγετ. συνειδήσεως. 'Η πείρα μάς έδίδαξε ότι εις τάς πόλεις όπου έδρεύουν Κυνηγ. Σύλλογοι, τά άποτελέσματα εκ της εξυψώσεως τη κυνηγετικής συνειδήσεως είνε λαμπρά. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιον και εις τά χωριά, όπου δέν έχει σχηματισθί άκόμη κυνηγετική συνείδησις.

Τούτο όμως ημείς τό άνεμέναμε από τους διαφόρους

Κυνηγετικούς Συλλόγους—εις την περιφέρειάν του έλαστος—όπου έπρεπε να δράση.

'Η άνεπαρκεία αυτή, διά πρώτην φοράν παρετηρήθη υπό του Κυνηγετικού Συλλόγου Βράτσης τό 1911, έτος ότε ο Σύλλογος αυτός ίδρυσε τά πρώτα Κυνηγετικά Τάγματα, σκοπός των όποιων ήτο όπως καλλιεργηθί, συστηματοποιηθί και οργανωθί ή κυνηγετική συνείδησις. Οί πόλεμοι όμως ήμπόδισαν τό έργον τούτο, τό όποιον και άνεβλήθη. Μετά τό 1934 οργανώθησαν παντού και εις τό χωρία άκόμη τά Τάγματα Κυνηγών, πράγμα πολὺ σπουδαίον διά την κυνηγετικήν μας οικονομίαν.

Τά Τάγματα κυνηγών πρέπει να άποτελοῦν τό πρώτον μέλημα και πρόβλημα του τριετούς μας σχεδίου. Εις τά προσεχί τρία έτη έακτος σύλλογος πρέπει να σκεφθί πολὺ καλά κατά ποίον τρόπον να οργανώση εις κάθε κατοικημένον σημείον, ιδιόν του Τάγμα κυνηγών, έφιστών ιδιαιτέραν προσοχήν επί της εκλογής του άρχηγού του.

'Η εκλογή των άρχηγών των ταγμάτων τούτων πρέπει να είνε προσεκτική. Εις την διοίκησιν των ταγμάτων πρέπει να προσελκυσθῶν πάντες οί μορφωμένοι και άφοσιωμένοι κυνηγοί, να στραφή δέ ή προσοχή εις τόν διδασκαλικόν κλάδον, μεταξύ του όποιου δυνάμεθα να εύρωμεν τους καταλληλοτέρους φορείς της κυνηγετικής μας συνειδήσεως. Τό πρώτον μέλημα τό όποιον πρέπει να άνατεθί εις τά κυνηγετικά τάγματα είνε:

'Η εκμηδένισις της λαθροθηρίας

'Επιτυγχάνεται δέ τούτο διά των εξής μέτρων:

- 1) Διαλέξεις μεταξύ των κυνηγών του τάγματος.
- 2) Συζητήσεις μετά των άρχηγών των ταγμάτων.
- 3) Συζητήσεις μεταξύ των προέδρων των Κυν. Συλλόγων.

4) Μαθήματα και διδασκαλία των επιθεωρητῶν θήρας.

5) 'Εσπερίδες κυνηγετικάι, διαλέξεις, κινηματογραφικά παραστάσεις πρὸς προπαγανδισμόν καταπολεμήσεως του κακού τούτου εις την κυνηγετικήν μας οικονομίαν.

Εν δέ εκ των επίσης σπουδαίων μέσων καταπολεμήσεως της λαθροθηρίας ή είναι εν τῷ μέλλοντι επιβολή αυστηρῶν ποινῶν

'Εξετάσεων εις τους νεοεγγεγραμένους κυνηγούς

Αί εξετάσεις αυτές σκοπῶν θα έχουν, πλην του να εξετασθί ο μέλλον κυνηγός εάν και κατά πόσον έχη στοιχειώδεις γνώσεις διά τό όπλον και την ακίνδυνον χρῆσιν του, άλλ' άκόμη και εάν ο κυνηγός ούτος έχη βασικάς γνώσεις επί:

α'. Των διατάξεων του περί θήρας Νόμου και την εϋσυνειδητον εφαρμογήν των.

β'. Διακρίσιν των θηραμάτων, άφου ιδίως στραφή ή προσοχή εις την διάκρισιν των ωφελίμων από τά επιβλαβή τοιαῦτα. Διότι πολλῶς ή άγνοια του είδους των θηραμάτων, προκαλεί την άκουσίαν λαθροθηρίαν, ήτις δέν προέρχεται βέβαια από σκοπού, όσον από άμάθειαν.

γ'. Ο τρόπος της έμπορίας των άγριοδερμάτων, όστις θα δώση να έννοήσουν ότι ή λαθροθηρία των με-

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΕΠΑΘΛΑ

Κυνηγετικοί Σύλλογοι,

Διά τους κυνηγετικούς σκοπευτικούς αγῶνας σας, προμηθευθίτε διά τους νικητάς, ωραία, χρήσιμα και καταλληλότατα έπαθλα, εκ των γραφείων του περιοδικού.

Εις τιμὰς άπιστεύτως εύθηνὰς.

γάλων θηραμάτων εκτός του ότι προκαλεί ζημίαν εις την κυνηγεσίαν, άλλά προσέτι και εις την εθνικὴν οικονομίαν.

'Ακολουθῶς διά μακρῶν επεξηγεί και αναλύει ο κ. Σοκάτσεφ τό σύστημα της έμπορίας των άγριοδερμάτων υποδεικνύων σειράν μέτρων.

'Ενίσχυσις πρὸς καταπολέμησιν της λαθροθηρίας

Ο περί θήρας Νόμος προβλέπει διά τόν καταγγέλλοντα λαθροθηρίαν, οίονδήποτε θηράματος, 5000 άμοιβήν εκ του προστίμου. Τούτο είνε πολὺ καλόν μέτρον, πλην όμως ή διαδικασία και ή γραφειοκρατία καταντῶν την άμοιβήν ταύτην δῶρον άδωρον. 'Ως εκ τούτου προτείνω όπως έλαττωθί αυτή εις 2500 με την διαφοράν όμως, όπως καταβάλλεται άμέσως και άνεν ούδεμιᾶς διατυπώσεως.

'Αναλύει τόν τρόπον της διαδικασίας λεπτομερῶς και της καταβολής της άμοιβής.

Ως συμπληρωματικά δέ μέτρα καταπολεμήσεως της λαθροθηρίας υποδεικνύει:

α'. 'Επισήμανσις των άπηγορευμένων θηρευτικῶν εκτάσεων, με έπιγραφάς, διά να επιδρῶ τρόπον τινα ήθικῶς επί των λαθροθηρῶν, και να προφυλάσῃ τους εξ άγνοίας λαθροθήρας κυνηγούς.

β'. 'Ενίσχυσιν, εις τόν κατά των λαθροθηρῶν αγῶνα, παρά των δασοφυλάκων, των προέδρων Κοινοτήτων, άγροφυλάκων, άστυνομίας και χωροφυλακής. Διά τούτο εις τό εξής αί διάφορα διατάξεις περί θήρας δέον να κοινοποιούνται εις αυτούς ύπηρεσιακῶς και άρμοδίως. Αί σιδηροδρομικαί και τελωνειακαί αρχαί επίσης δέον να ειδοποιώνται παρά του επιθεωρητοῦ της θήρας να παρακολουθῶν την λαθροθηρίαν και ιδίως την μεταφοράν θηραμάτων και άγριοδερμάτων λάθρα.

γ'. Σύστασις ειδικῆς άστυνομίας, ήτις πλην των άλλων να παρακολουθί και εις τά μεγάλα ιδίως κέντρα (πόλεις) την πώλησιν θηραμάτων ή άγριοδερμάτων.

δ'. Να γίνηται έλεγχος επί του ταχυδρομείου της άεροπορικῆς συγκοινωνίας, άπ' όπου πολὺ εύκόλως δύνανται να εξαχθῶν τά ακριβώτερα άγριοδέματα, ως τό του κουναβίου κλπ.

ΩΦΕΛΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΒΛΑΒΗ ΖΩΑ

Εις τό σημείον τούτο, έλλείψει στοιχείων ο κ. Σοκάτσεφ άναφέρει μιάν μελέτην του Ρώσου ειδικού κ.Σ.Α. Μποτουρλιν γνώστου της κυνηγεσίας, ο όποιος διά μακρῶν περιγράφει περί ωφελίμων και μη θηραμάτων, ως και περί επιβλαβῶν και καταστρεπτικῶν. Βάσει των παρατηρήσεων τούτων, ο κ. Σοκάτσεφ εκφέρει την γνώμην του, καθορίζων τά διάφορα θηράματα εις κατηγορίας και άναφέρον διαφόρους στατιστικάς επί των ζημιῶν ως προκαλούν ή των ωφελιμῶν. (*)

Προχωρῶν ο κ. Σοκάτσεφ, άναφέρει περί της οργανώσεως της κυνηγ. οικονομίας εν Βουλγαρία λεπτομερῶς, υπενθυμίζων τά άρθρα του περί θήρας Νόμου εν έακτον και υποδεικνύων σειράν μέτρων.

Κατόπιν άναφέρει τό σύστημα του έλέγχου και της προστασίας των θηραμάτων. Την οργανῶσιν των κυνηγετικῶν έκτροφείων με σχεδιαγράμματα κλπ.

Καταμέτρῳσιν των θηραμάτων και στατιστικήν.

Μελέτην των διαφόρων θηραμάτων.

'Εγκλιμάτισιν και εγκατάστασιν θηραμάτων.

Διατροφήν θηραμάτων ιδίως τόν χειμῶνα.

(*) Σημ. Μεταφραστού.— "Ομοιον ένδεικτικόν πίνακα μεγάλου σχήματος, των ζημιῶν και ωφελιῶν ως προκαλοῦν διάφορα πτερωτά θηράματα, έχω πρὸ ετών εκπονήσῃ και δωρήσῃ εις τόν Σύνδεσμον Κυνηγῶν Θεσσαλονίκης. Ούτος κοσμεῖ τά γραφεῖα της 'Ενώσεως Κυνηγῶν και Σκοπευτῶν Θεσσαλονίκης, και εμφανίζει ποῖα εκ των πτηνῶν τούτων προκαλοῦν ζημίας, πόσο τοῖς εκατόν, και εις ποῖα συγκεκριμένως σπαράτᾷ, δάση, άμπέλους, λαχανοκήπους κλπ. ή και τ' άνάπαλιν διά τά ωφέλιμα τοιαῦτα. Καλὸν θα ήτο εάν ο πίναξ ούτος δημοσιεύετο εις τό περιοδικόν μας, διότι πολλοί εκ των συναδέλφων, πολλὰ θα είχαν να ωφεληθῶσι.

Μνημεῖα της φύσεως: 'Εννοεῖ ο κ. Σοκάτσεφ τά σπανίζοντα πλέον και τείνοντα να εκλείψωσι θηράματα. Πῶς να προστατευθῶσι και άναπαρχθῶσιν».

'Εμπορείαν άγριοδερμάτων.

'Υπόδειγμα προϋπολογισμοῦ Συλλόγων.

Γενικόν σχεδιάγραμμα της κυν. περιφ. Συλλόγου.

Κυνηγετικήν οικονομίαν φασιανῶν εν Βουλγαρία.

Εἶδη φασιανῶν διά τάς διαφόρους περιφερείας.

'Οργάνωσιν έκτροφείων φασιανῶν.

Μελέτην των διαφόρων καταλλήλων μερῶν της χώρας πρὸς εγκατάστασιν φασιανῶν.

Τό έξώφυλλον του βιβλιαρίου της 'Αδείας κυνηγίου, των Βουλγάρων κυνηγῶν, τό όποῖον προσέτι περιλαμβάνει τάς σπουδαιότερας των διατάξεων του θηρευτικού Νόμου των και τάς ισχυούσας άπαγορεύσεις

'Οργάνωσιν κυνηγετικῶν περιφερειῶν Συλλόγων.

Γενικά μέτρα κυνηγεσίας ανά τό Κράτος.

Κυνηγετικόν τουρισμόν διεθνῶς.

Καθορισμόν δυνατότητος κυνηγεσίας των ξένων επισκεπτῶν (τουριστῶν).

'Ιδέας τινὰς διά την οργανῶσιν του κυνηγ. τουρισμοῦ εν Βουλγαρία, και σύνδεσιν μετά των ξένων κυνηγ. τουρισμῶν.

Καί τέλος χάρτην του κυνηγ. έκτροφείου του κυνηγ. Συλλόγου Βελ. Τύρνοβο.

Μετάφρασις ΧΡ. ΠΛΟΥΤΣΗ

Μὰς ἔχετε στείλει
τὴν συνδρομὴν σας;

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΗΜΕΡΩΜΑ ΤΣΑΚΑΛΙΟΥ

Μου έρχονται στο νου δυο ιστοριούλες που μου είπαν δυο φίλοι μου και τις όποιες, αν θελήσουν τα «Κυνηγετικά Νέα», θα διηγηθώ σε ευρύτερο κύκλο, γιατί τις βρίσκω πικάντικες.

Πώς θα τις βρούνε οι αναγνώστες δεν ξέρω. Όπωςδήποτε όμως η πρώτη θα δείξει κάποια νοητική και αισθηματική εκδήλωση ενός τσακαλιού, ή δε άλλη, ως που φτάνει το... ελληνικό δαιμόνιο.

Πολλοί από τους παλιότερους Αθηναίους κυνηγούς θα θυμούνται το Στέφανο Διαλετή, μακαρίτη τώρα. Έγώ τον πρωτογνώρισα στο 1907 ή 1908. Είμεθα μαθηταί στο Α. Γυμνάσιο της Μητροπόλεως, και μάλιστα μαζί με δυο τρεις άλλους άκόμα, συνδεθήκαμε κάπως πιο φιλικά εξ αιτίας ενός καυγά για κάτι μάτια. 'Αλλ' άς τ' αφήσουμε αυτά.

Το Στέφανο λοιπόν από τότε τον θυμάμαι με κάτι «μούργους» που τους έφερνε μάλιστα κάποτε κάποτε και στο Γυμνάσιο, για να τους έχη πρόχειρους εκεί και να μη αναγκάζεται να ξαναγυρίσει στο σπίτι να τους πάρει, όταν μετά τα «Ελληνικά» θα τραβούσε κατά τον Ύμητό για άλεπούδες, άντι να κάτση να άκούη γεροντιακές έλξεις, ή τη συνέχεια Καρόλων και Λουδοβίκων.

Περάσανε χρόνια, ο Στέφανος έγινε άξιωματικός και

βρέθηκε και αυτός στη Μικρά Άσία, άπ' όπου, όταν ξαναγύρισε μαζί με όσους γλυτώσαμε εκεί, κουβάλησε και ένα μικρό τσακάλι.

Αυτό μέσα στη συντροφιά με τα σκυλιά του, συνήθισε μιά χαρά και ήμερώσε τόσο, ώστε έβγαине έξω από το σπίτι έλεύθερα. Μάλιστα έπειδή έμοιαζε σά λυκόσκυλο, δεν μπήκε κανενός γείτονα ή άλλου στο μυαλό, ότι αυτό το λυκόσκυλο του Στέφανου δεν ήταν σκυλί άλλ' ήταν τσακάλι.

Έτσι την έπαθε και ένας κροεπόλης γείτονας, που κάποτε θέλησε να του τις βρέξει γιατί του είχε βουτήξει ένα κομμάτι κρέας. Άπλούστατα έφαγε μιά δαγκανιά που παρ' όλγιο να του στοιχίση το χέρι. Και ή μόν δαγκανιά δεν έφτασε στα δικαστήρια, άλλ' έκαμε το Στέφανο να σκεφθί το κίνδυνο της ύδως της οικογένειάς του. Γι' αυτό την άλλη μέρα το πρωί πήρε τον τσάκαλο, τον πήγε στον Ύμητό και τον αφήκε εκεί. Κάθε ένας καταλαβαίνει με τι πόνο τον άφηγε, γιατί το είχε αγαπήσει το ζουλαπάκι αυτό, χωριστά ότι έπειδή ο μακαρίτης ήταν καλής καρδιάς, δεν μπορούσε παρά όπωσδήποτε να λυπηθί.

Φαίνεται όμως ότι το αίσθημα αυτό ήταν άμοιβαίο και γι' αυτό τη νύχτα όταν έπαψε ή μεγάλη κίνησις στους δρόμους, νάτος ο καλός μας και κουβαλιέται στο σπίτι, και κάπου κατά το τέρμα 'Ιπποκράτους.

Η χαρά του γυρισμού δεν μπορούσε βέβαια να αλλάξει τη πρώτη άπόφασι και γι' αυτό την άλλη μέρα οδηγήθηκε πάλι στον Ύμητό, όπου και έμεινε πειά. Θά κα-

τάλαβε ο κακομοίρης ότι δεν μπορούσε να ζή, ένα άγρόμι αυτό, μέσα στους πολιτισμένους ανθρώπους. Αυτοί διαφέρουν τόσο πολύ από τα άγρόμια!

Ύστερα από καμιά βδομάδα ο Στέφανος πήγε στον Ύμητό για άλεπούδες. Τότε άκόμη επιτρεπόταν και το κυνήγι. Τα σκυλιά του, πρώτης γραμμής άλεπόσκυλα, δεν άρχισαν να άρχίσουν τη συνηθισμένη συναυλία του γόβ γούβ. Άλλά σε λίγο, χωρίς κανένα λόγο, γιατί δεν ήταν σε καίνη τη περιφέρεια ούτε άλεπότρυνες ούτε και δηλητήρια ρίχνανε οι δασικοί, πάλιν τα κλαφουνίσματα. Αναγκάστηκε λοιπόν να τρέξει να διηγήσεται. Φοβήθηκε τίποτε σίδερα. Φαντάζεσθε όμως τη συγκίνησή του να ιδί το τσάκαλο να παίξει με τα σκυλιά του. Μετά τις πρώτες... διαχύσεις, κράτησε βέβαια πάλι ή άπόφασιν να μείνι ο τσάκαλος εκεί επάνω και γι' αυτό άφου του πέρασε και ένα λουρί με ένα κουδουνάκι που έβγαλε από το ένα σκυλί του, ίσως για porte bonheur, τον άφησε.

Στον Ύμητό όμως ο τσάκαλος δεν εύρισκε τροφή. Τώκασε λοιπόν για τη Ραπεντώσα. Εκεί το βρήκε καλά με πρόβατα και γίδια. Είχε εξοικειωθί βλέπετε με τους ανθρώπους και με τα σκυλιά τους, ήξερε όλες τις μπερμπαντιές τους και τα κατάφεραν μιά χαρά κάμποσο καιρό. Άλλάστε το κουδουνάκι του αν και τον έπρόδινε στους τσοπάνηδες, δεν τρώμαζε το γιδοπρόβατα.

Οι τσοπάνηδες όμως δεν μπορούσαν να τρέφουν με τη περιουσία τους το τσάκαλο του Στέφανου και γι' αυτό ύστερα από κάμποσες παγάνες, κάπου τον πέτυχαν και τον ξετομάρισαν.

Έτσι συμβαίνει με ό,τι δεν άρέσει στον άνθρωπο. Το αίσθημα όσοδήποτε ευγενές και αν είναι, ύποχωρεί δυστυχώς μπροστά στο συμφέρο.

ΟΜΠΡΕΛΛΑ & ΜΠΕΚΑΤΣΑ

Η μπεκάτσα και για το φαγητό της και για το κυνήγι της είναι ένα από τα καλλίτερα κυνήγια και γι' αυτό πολλοί άφοσιώνονται σ' αυτό με πάθος.

Συμβαίνει όμως πολλές φορές στη περίοδο του κυνηγιού της να βρέξει και έτσι να μη μπορεί κανείς να τις κυνηγήσει, μάλιστα κείνοι οι κυνηγοί, που δεν διαθέτουν παρά τις Κυριακάδες ή καμιά γιορτή.

Θά μου πείτε όμως, μά καλά και τα αδιόβροχα γιατί τα έχετε; Καλά είναι τα αδιόβροχα, άλλα όπως ξέρομε, μάς δυσκολεύουν στις ντουφεκιές και για σκεφθήτε να έχη ο κυνηγός άποτυχίες στις μπεκάτσες. Τι κακό και τι ρεζίλι.

Αυτά λοιπόν όλα κάνανε τον αγαπητό Ελ. στη Πάτρα να βρη ένα άλλο μέσο, ώστε και να προφυλάσσεται από τη βροχή και να μη δυσκολεύεται στις ντουφεκιές. Εύρηκε λοιπόν σάν τι νομίζετε; Άπλούστατα... την όμπρελλα.

Μά πώς δηλαδή τη βρήκε; Άκούστε. Με το δεξί χέρι κρατεί το ντουφέκι και το άκουμπάει στο άριστερό, με το άριστερό δε κρατάει άνοιχτή την όμπρελλα. Έτσι... έξοπλισμένος παρακολουθεί το σκυλί και μόλις το ιδί να μπαίνει στη φέρμα ή να φερμάει, πετάει την όμπρελλα, άπόρτ και... μπόι.

Έπειδή όμως ή όμπρελλα κουράζει όταν κρατιέται τόσες ώρες που κρατάει το κυνήγι, ή εφεύρεσι... τελειοποιήθηκε. Άντι ή όμπρελλα να κρατιέται στο χέρι, μπαίνει τώρα σε μιά θήκη που έχει στερεωθί στη πλάτη και έτσι του αγαπητού μας είναι έλ εύτερο τώρα και τα τα δύο χέρια.

Η επιτυχίς όμως που σημειώνει, ίσως να όφείλονται και στη λαχτάρα που προξενεί ή όμπρελλα στις μπεκάτσες και τις αναγκάζει να δέχονται γερές φέριμες.

Μά ο Νόμος, μπορεί να ρωτήση κανείς; Ο Νόμος έδωδέν έφαρμόζεται, γιατί ή όμπρελλα βλέπετε δεν είναι μέσα στη διάταξη περί χρήσεως μη επιτρεπομένων μέσων.

Είπε λοιπόν να μη θαυμάζει κανείς το ελληνικό δαιμόνιο; Έπειτα κάθονται οι κουτόφραγκοι και σου λένε, ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι και εύθιαν άπόγονοι του Όδυσσέα!

Z.

Η ΗΧΩ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Αί δακτυλιδώσεις στη Γαλλία

Είς το «Δελτίον του Έθνικού Συμβουλίου Θήρας της Γαλλίας», δημοσιεύεται ένας πολύ ενδιαφέρων πίναξ: Μερίμνη της Διευθύνσεως Δασών και Ύδάτων του Ύπουργείου Γεωργίας έδακτυλιδώθησαν έφέτος και άφείθησαν έλεύθερα εν Γαλλία, κατά τα τέλη του παρελθόντος Μαΐου 2000 όρντύκια, συλληφθέντα εν Αιγύπτω.

Μέχρι του Οκτωβρίου είχαν άναγγελθί ο φόνος 31 εν όλω όρντυκίων εκ των δύο αυτών χιλιάδων, και ειδικώς 19 εντός της Γαλλίας, 15 δε είς το έξωτερικόν.

Τα 15 του έξωτερικού κατανέμονται ως εξής: Ιταλία 6, Γερμανία 2, Αυστρία 2, Νορβηγία 2, Ρωσία 4, Πολωνία και Σουηδία άνά έν. Η διασπορά των όρντυκίων αυτών εντός του ίδιου θέρους, εντός έλαχίστων μηνών, προξενεί έντύπωσιν.

Άτυχώς το Δελτίον δεν δημοσιεύει και τός αντίστοιχους ήμερομηνίας εκάστου φόνου, όποτε θα έφαινετο σαφέστερον ή περίοδος της κινήσεως των πουλιών αυτών μέσα είς το διαρρευσαν από της άπολύσεώς των τετράμηνον.

Τά εύθυμα των δακτυλιδώσεων

Ποίος θα το πίστευε ότι σήμερα, όπου οι πολυάριθμοι πτηνολογικοί σταθμοί έφτασαν να δακτυλιδώνουν 50.000 και πλέον πουλιά το χρόνο για να διαφωτισθί το ζήτημα των μεταναστεύσεων και έχει δημιουργηθί πάνω στο άντικείμενον αυτό όλόκληρη επιστήμη, ποίος θα το πίστευε λέμε, ότι υπάρχουν άνθρωποι που να άγνοούν έντελώς το πράγμα;

Και προκειμένου μόν για άπομακρυσμένα όρεινά χωριά μας, όπου και άγριασμαί έφτασαν να γενούν με το φόνο κάποιου δακτυλιδωμένου πουλιού ή όπου ό φονεύσας έπίστευε ότι έκαμε την τύχη του, αναμένει δε άκόμη το τσάκ με τις στερλίνας, —δεν θα είχε λόγους να παραξενευθί πολύ κανείς.

Φαίνεται όμως ότι το άγνοούν όλοι—πλήν των κυνηγών—μορφωμένοι ή άμόρφωτοι. Προ όλίγων ήμερών μιά κάποιον πάπια με το δακτυλίδι του πτηνολογικού σταθμού της Μόσχας, που έφονευσθί είς τα περίχωρα της Καβάλλας, είδε τός τιμής έπειγούσης τηλεγραφικής δημο-

σιεύσεως είς τός Άθηναϊκός έφημερίδας, ίσως μάλιστα ο οικείος σταθμάρχης της χωροφυλακής να υπέβαλε και έμπιστευτικήν άναφοράν είς την Ασφάλειαν περί του μυστηριώδους αυτού έπισκέπτου από την χώραν των Σοβιετ και ίσως να υπάρχη αυτήν την στιγμήν φάκελλος όλόκληρος «περί υπέπτου νήσεως» είς το άρμόδιον γραφείον.

Ένα δακτυλιδωμένο πάλι τρυγόνι, έδωσε άφορμήν είς τον πνευματώδη χρονογράφον του «Έθνους» κ. Μωραϊτίνην να γράψη ένο χαριτωμένον και έξυπνον κατά τα άλλα χρονογράφημα περί ταχυδρομικών!! τρυγόνων...

Μπορούμε όμως οι Έλληνες να παρηγορούμεθα ότι δεν είμεθα οι μόνοι εν Εύρώπη που ύστερούμεν από άπόψεως πτηνολογικής άνημερότητος. Το «Βήμα του Σαίντ-Έτιέν», —της πόλεως που γεμίζει με κυνηγετικά όπλα και είδη τον κόσμον και υποτίθεται ότι θα έπρεπε αυτή τουλάχιστον να είναι εν πλήρει γνώσει των τεκταινομένων— άναγγέλλον διά σημειώματός του τον φόνον ενός φουκαρά κόσσουρα με το δακτυλίδι Germania του πτηνολογικού σταθμού του Ροσσίτς, συμπεραίνει ότι προφανώς οι Γερμανοί ήρχισαν—δι' άγνώστους και μυστηριώδεις βεβαίως λόγους—και χρησιμοποιούν ταχυδρομικούς κόσσους!!! άντι περιστέρων.

Τί σου είναι τέλος πάντων αυτοί οι Γερμανοί! Τί σου είναι κι αυτοί οι Ρούσοι της Μόσχας!...

Εύχόμεθα παρομοίως

Αί Έλβετικοί έφημερίδες άναγράφουν την είδησιν ότι έφέτος κατά το μικρόν διάστημα που επιτρέπεται αυτόθι

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

"ΡΑΠΙΝΤ,"

Ο τίτλος της το δηλοί. Άποτελεί το θαύμα της έξελισσομένης πυριτιδοποιίας, ή νεωτάτη άκονος πυρίτις «RAPID» την όποιαν εισάγομεν χάριν των Έλλήνων κυνηγών.

Ύπερτέρα πάσης άλλης: Ιταλικής, Βελγικής, Γερμανικής και Άγγλικής. Άνεπηρέαστος είς τās καιρικάς μεταβολάς, με όμοιομορφίαν κόκκων. Δεν άναπτύσσει άέρια έπιφέροντα όξείδωσεις. Έλαττώνει το λάκτισμα. Δεν άφίνει κατάλοιπα.

Με έν κυτίον μεγάλου όγκου πυριτίδος «RAPID» δύνασθε να γεμίσετε 143 φυσίγγια μικράς γομώσεως και 117 της μεγαλύτερας τοιαύτης.

Κυνηγοί. Δοκιμάσατε άπλως διά να πεισθίτε.

Αποκλειστικοί αντιπρόσωποι διά την Ελλάδα

ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΣ — ΑΘ. ΦΙΤΣΟΥΡΙΚΑΣ

Λυκούργου 11 — ΑΘΗΝΑΙ

—Τὸ σαλόνι τῶν κυνηγῶν καὶ τὸ ἰδιαίτερο Γραφεῖο κάθε κυνηγοῦ, στολίζεται κυρίως μὲ εἰκόνες καὶ βάζα κυνηγετικῶν παραστάσεων.

—Κάθε γραφεῖο Κυνηγετικοῦ Συλλόγου εἶναι ἀπαραίτητο νὰ στολισθῇ μὲ ὡραῖες κυνηγετικὲς εἰκόνες.

—Οἱ κυνηγοὶ στὰ δῶρα τῶν πρὸς συναδέλφους τῶν, καλὸν εἶναι νὰ προτιμοῦν ἓνα καλλιτέχνημα κυνηγετικό.

ΣΤΑ "ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ,"

θὰ εὑρῃτε
πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΕΙΚΟΝΩΝ - ΒΑΖΩΝ

ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ - ΜΠΙΜΠΕΛΩ

ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ

—Εἰς τιμὰς προσιτὰς—

Ἐπισκεφθῆτε τὰ Γραφεῖα μας

52 Μενάνδρου—ΑΘΗΝΑΙ

τὸ χοντρὸ κυνήγι, ὁ Φρανσουά "Οὐγκστερ, ἀπὸ τὸ Βάλ Μαλά, παλαίμαχος κυνηγὸς, ἡλικίας σήμερα 77 ἐτῶν, ἔκαμε κυνηγόντας μονάχος του, τὸ ἀξιοζήλυτον καὶ διὰ νέους ταμπλώ τριῶν ζαρκαδιῶν, δυὸ ἀγριόγιδων καὶ ἐνὸς ἐλαφιού.

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» εὐχονται παρομοίαν ἀνθηρότητα σὲ ὅλους τοὺς φίλους ἀναγνώστας τῶν καὶ συναδέλφους.

© Κόνδωρ

Καταπληκτικὴ ἐλάττωσις παρατηρεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ εἶδος ἀρπακτικού, πού εἶνε ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ζώωντων πτηνῶν τῆς γῆς.

Ὡς γνωστόν, γύψ ὁ Κόνδωρ ζῇ εἰς τὰς "Ἀνδεις εἰς ὕψη μεταξὺ τριῶν καὶ πέντε χιλιάδων μέτρων, ἐπίσης δὲ μεταξὺ Παταγονίας καὶ πορθμοῦ τοῦ Μαγελλάνου, ὅπου κατέχεται καὶ μέχρι τῆς παραλίας.

Τὸ ἀνοιγμὰ τῶν φτερῶν του φθάνει μέχρις ἑξέμετρων, τρέφεται δὲ, ὅπως ὅλοι οἱ γῦπες, ἀπὸ πτώματα γουανάκων (πρόβατοκαμήλων) καὶ ἄλλων πτηνῶν.

Ἡ παρούσα ἐλάττωσις του ὀφείλεται εἰς τὰ δηλητηριασμένα δολώματα τὰ ὁποῖα διασπείρουν οἱ πεινιμένες πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν λυοπαρθάλων κλπ.

Σκυλιὰ ψαράδες

Βεβαίως δὲν θὰ εἶνε εἰς πολλοὺς μας γνωστὸν ὅτι τὰ σκυλιὰ τῶν Ἰνδιάνων τῆς φυλῆς Χόνο εἶνε εἰδικὰ διὰ τὸ ψάρεμα, ὅπως οἱ ἄλλες γνωστὲς ράτσες, εἶνε διὰ τὸ κυνήγι.

Ἀσχημότητα τὴν ὄψιν, πλὴν ὀξυτάτης ἀντιλήψεως καὶ ἐξυπνάδας, εὐκολώτατα σχετικῶς ἀσκούνται σ' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν.

Δυὸ Ἰνδιάνοι, κρατώντας τεταρτισμένο τὸ δίχτυ μπαίνουν στὸ νερὸ καὶ τὸ κρατοῦν. Τότε οἱ σκύλοι τοὺς διαγράφοντες ἓνα μεγάλο κύκλο, γάνουν μακροβούτια καὶ κυνηγοῦν τὰ ψάρια διώχνοντάς τα πρὸς τὸ δίχτυ.

Ἡ ἀσχολία τοὺς αὐτὴ τοὺς εἶνε ἀπεριγράπτως εὐχάριςτος, ὅσον καὶ τῶν εἰς τὰ βουναὶ ἀδελφῶν τοὺς, καὶ ἐκ-

φράζουν τὴν χαρὰν τοὺς καὶ τὸν ζῆλον πού τοὺς καταλαμβάνει μὲ γαυγίσματα, κάθε φορά πού διὰ νὰ ἀναπνεύσουν ξεπροβάλλουν τὸ μουσοῦδι τοὺς ἀπὸ τὸ νερὸ.

Ὁ Μπόμπ καὶ ἡ κόττα

Ἐφημερίς τοῦ Βερολίνου ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περιστατικόν, χαριτωμένον δείγμα τῆς νοημοσύνης τῶν πιστῶν φίλων μας.

Ἐνα ὡραῖο σκυλί, δυὸ χρονῶν, Μπόμπ ὀνόματι, πού ἐφιγουράρει μάλιστα καὶ στὴν κυνολογικὴ ἔκθεσιν τῆς Λόντρας, ἐπίασε μιὰ μέρα στὸ στόμα του μιὰ κόττα καὶ τὴν κουβάλησε μέσα στὸ σπιτάκι του, ὅπου τὴν ἀπόθεσε χωρὶς νὰ τὴν πειρῇ διόλου μὲ τὰ δόντια. Ἀλλὰ ἐξοδὸ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ὄχι! Στάθηκε φρουρὸς στὸ πορτάκι καὶ τὴν φύλαγε. Ὡσπου ἡ κόττα ἔκαμε τὸ αὐτὸ τῆς. Τότε ὁ Μπόμπ μπῆκε μέσα καὶ τὸ κατέβασε φρέσκο φρέσκο καὶ ζεστό ζεστό.

Ὁ Μπόμπ καὶ ἡ κόττα ἔχουν γίνε φίλοι πρώτης τάξεως. Αὐτὴ τοῦ κάνει τὸ αὐτὸ κάθε πρωτὶ καὶ ὁ Μπόμπ, ἔχοντας ἐξασφαλισμένον ἓνα τεράστιον αὐτὸ καθημερινὰ πολὺ τὴν περιποιεῖται. Ἀπαγορεύει σὲ κανένα νὰ τὴν πειράξῃ καὶ μοιράζεται εὐσυνειδήτητα μαζί της τὸ φαί πού τοῦ φέρνουν στὸ τσανάκι του.

Ἐπίλογος εἰδυλλίου κυνηγῶν

Τὰ ἀγγλικά φύλλα ἀναγράφουν ἐκτενῶς τὴν κάτωθι εἰδησιν:

Εἰς τὸ Ναϊρόμπι τῆς Κένυας, στὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα, ἀπεβίωσεν ἡ Ἀρβιλ Ράτρεϋ, ὁ θάνατός της δὲ ἀποτελεῖ τὸν μελαγχολικὸν ἐπίλογον ἐνὸς ρομαντικοῦ εἰδυλλίου τὸ ὁποῖον πρὸ πανταστίας ἀπρησχόλησε τὴν Ἀγγλικὴν κοινωνίαν.

Ἡ Ἀρβιλ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λόρδου Φάρνες, πλουσιωτάτου ἐφοπλιστοῦ καὶ βιομηχάνου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπίσης μαριώδης κυνηγὸς καὶ εἶχε ἀγοράσει μυγάλας ἐκτάσεις εἰς τὴν Κένυαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ κυνήγι τῶν ἀγρίων θηρίων.

Ὡς ἀρχικυνηγὸν του εἶχε διορίσει κάποιον Ἀνδρέαν Ράτρεϋ, ὁ ὁποῖος τῷ 1931 ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Ράτρεϋ ἦτο τότε 50 ἐτῶν, ἡ δὲ Ἀρβιλ μόνον 23. Ἡ νέα ὁμως ἦκουε μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰς περιπετείας του εἰς τὰ παρθένα δάση.

Ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀφηγήσεων αὐτῶν ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε ὀλίγους μῆνας κατόπιν, ὅταν ὁ Λόρδος Φάρνες ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κένυαν διὰ νὰ κυνήγῃ, ἡ Ἀρβιλ ἐξήγησε ἐπιμόνως νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἡ ἐπιθυμία της ἱκανοποιήθη, ὅταν δὲ ἐφθασεν ἐκεῖ, ἀποφασίσθη μιὰς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς της καὶ ἐνυμφεῖται ἡ κυρία τὸν Ράτρεϋ. Ταυτοχρόνως διέκοψε τὰς σχέσεις της μὲ τὴν οἰκονομειάν της καὶ τὸν κόσμον.

Τὸ ζῆλος ἔζησε μέσα εἰς ἓνα δάσος καὶ κατὰ τρόπον ἐντελῶς πρωτόγονον. Τὸ εἰδυλλιον δὲν τοῦτοίς δὲν διήρξε πολὺ διότι ὁ κυνηγὸς ἀπέθανε τὸ 1933. Ἡ Ἀρβιλ ἐξηκολούθησε νὰ παραμένῃ εἰς τὴν ἀφρικανικὴν ἀποικίαν. Καταληφθεῖσα ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν διὰ τὸν θάνατον

Τὰ ἐκλεκτὰ βάζα

καὶ εἶδη ἀγγειοπλαστικῆς

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

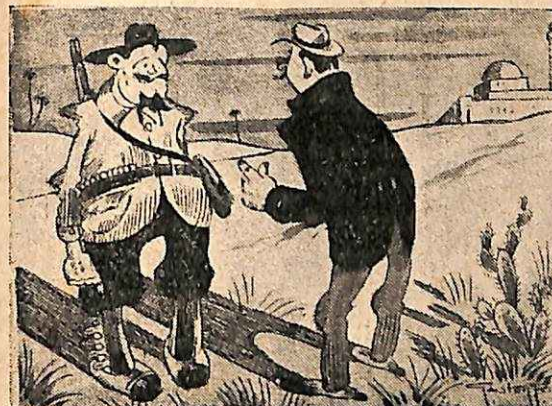
διὰ δῶρα καὶ στολισμοὺς σαλονιῶν, γραφείων καὶ οἰκῶν, μὲ ἀριστουργηματικὰς κυνηγετικὰς παρκατάσεις θὰ εὑρῇτε μόνον εἰς τὰ

"ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ,"

Μενάνδρου 52

καὶ εἰς τιμὰς χαμηλὰς

Ἡ ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

—Πάλι ἀδειανὸς γυρίζεις;
—Ἄς ὀψεται ὁ παληνοστιᾶς.
—Ἀμ' σὲ ἤξαιρα καὶ μὲ τὸ βορρᾶ...

—Ὁ ἀφέντης φεύγοντας
γιὰ τὸ κυνήγι.

—Μαρία, γιὰ καλοῦ
καὶ γιὰ κακοῦ, ἀγόρα-
σε κάνα ψάρι γιὰ τὸ
βράδυ....

—Ὁ Μανώλης προχ-
τὲς μοῦ' στείλε δυὸ μπε-
κάτσες. Φαίνεται θὰ
πέτυχε πέρασμα.

—Χμ... Ἀμα παίρνει
μισθὸ, πετυχαίνει ὅτι
θέλεις. Γίνεται ὁ μεγα-
λειώδεστος κυνηγὸς...

τοῦ γηραιοῦ μὲν ἀλλὰ περιποιητικοῦ καὶ γενναιοῦ συζύγου της, ἔσβυσε διαρκῶς καὶ ἀπέθανε τέλος τὴν περασμένην ἑβδομάδα.

Τὰ ζαρκαδία στὸ Βέλγιο

Ἀπὸ τινων ἐτῶν τὰ ζαρκαδία (Δάμα) ἐπροστατεύοντο αὐστηρῶς εἰς τὸ Βέλγιον καὶ ἀπηγορεύετο παντελῶς τὸ κυνήγιόν των.

Αἱ ζημίαι ὁμως τὰς ὁποίας διεπίστωσε τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας διὰ ἐπρόξενισαν ἐφέτος εἰς τὰ δάση καὶ τὰ νεαρά ἰδίως δενδρύλλια καὶ βλαστούς, ἦσαν σημαντικώταται, δι' ὅ καὶ διὰ νέου διατάγματος ἐπαρτάη τὸ κυνήγιόν των ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου μέχρι 31 Δεβρίου.

Νομίζομεν ὅτι εἰς ἀρκατὰς ἰδικὰς μας περιφερείας συντρέχουν ὅροι ἀνάλογοι καὶ θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ ἐπιτρέπεται ἐπὶ τινος ἡμέρας τοῦλάχιστον, ἂν μὴ ἑβδομάδες τὸ κυνήγι τῶν ζαρκαδιῶν, διὰ νὰ μὴ τὰ νέμονται οἱ λαθροθηραὶ καὶ μόνον καὶ διὰ νὰ μὴ ζημιώνεται ὑπερβολικὰ ἡ ἀνανέωσις τῶν δασῶν μας, δασῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἰμεθα πλούσιοι.

Σκύλος ἐρανιστής

Σ' ἓνα φιλανθρωπικὸ σχολεῖο ἀπόρων παιδιῶν στὴς Βρυξέλλες, τὸ διευθύνον προσωπικὸν εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ ἀσκήσῃ ἓνα ἐξυπνότατο σκυλί του, Κικὴ ὀνόματι, εἰς τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ ἰδρύματος.

Καὶ ὁ Κικὴ ἀνεδείχθη ὑπέροχος εἰς τὸ λειτουργημα τοῦτο. Μὲ ἓναν κουμπάρᾳ στὸ λαιμὸ καὶ μιὰ μικρὴ ἐπιγραφὴ, δηλωτικὴν τοῦ σκοποῦ, σταματᾷ στὸ δρόμῳ τοὺς διαβάτες, μπαίνει στὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ ἄλλα κέντρα καὶ δὲν φεύγει ἂν δὲν τοῦ ρίξτε τὴν εἰσφορά σας στὸν κουμπάρᾳ.

Τὸ ποσὸν πού συνέλεξε ἕως τώρα συνεπασώθη εἰς 10.000 φράγκα καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ διευθύνσις τοῦ ἰδρύματος, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, ἀπένευεν εἰς τὸν Κικὴ τιμητικὸν μεταλλιον καθὼς καὶ ἔγγραφον ὑπόσχεσιν ἀξιοπρεποῦς συντάξεως διὰ τὰς ἡμέρας τῶν γηραιῶν του.

Εὐτυχῆς ὁ Κικὴ δρῶν εἰς τὸ Βέλγιον. Διότι ἐδῶ παραδείγματος χάριν, πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῆς πρώτης ἑβδομάδος, μαζί μὲ τὸν κουμπάρᾳ του.

Τὰ μοσχοπόντικα

Ἡ Ἑλβετία ἀγνοοῦσε εἰς τὴν χώραν της τὸ ἀγαθὸν αὐτό, τὸ μοσχοπόντικο, πού ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ζουλάπια.

Στὰ 1929, ὁμως, πέντε τέτια μοσχοπόντικα πιάστηκαν σὲ κοφινέλα ψαράδων στὴ λίμνη τῶν Τεσσάρων Καντονίων.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ ἐμφάνισις δὲν εὗρε ἄλλην ἐξηγήσιν παρ' ὅτι θὰ ἐπρόκειτο περὶ δραπέτων ἀπὸ κανένα ἐκτροφείου διὰ γουναρικά. Τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον, κατόπιν τούτου, ἐξέδωκεν ἀπαγορεύσιν εἰσαγωγῆς τῶν τρωκτικῶν αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλβετίαν.

Ἀλλὰ οἱ συλληφθέντες ἐκεῖνοι πέντε φίλοι, δὲν ἦσαν προφανῶς οἱ μόνοι δραπέται, διότι τελευταίως εἰς τὸ Καντόνιον τῆς Βέρνης ἐνεφανίσθησαν μοσχοπόντικα εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν καὶ συνελήφθησαν πολλὰ δεκάδες τῶν εἰς τινος κοινότητος.

Δεδομένης τῆς καταπληκτικῆς γονιμότητος τῶν ζουλαπιῶν αὐτῶν ἡ ἀπειλή, διὰ τόπον προνοητικόν, εἶνε σοβαρά. Δι' ὅ καὶ ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις ἐσπευσε νὰ τὰ ἐπικηρύξῃ, ὀρίσασα σημαντικὰς ἀμοιβὰς κατὰ κεφαλὴν διὰ τὴν ἐξόντωσιν των.

Μία περίεργος ἐκατόμβη

Τραγικὸ τέλος βρῆκε ἓνα τεράστιον κοπάδι ἀγριόχηνες, ὑπολογιζόμενες σὲ 10.000 περίπου, πού κατεβαίνοντες ἀπὸ τὰ βόρεια τῆς Ἀμερικῆς σταμάτησε νὰ ξεκουραστῇ στὸ Νιαγάρα, λίγο πρὶν πᾶν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς καταρράχτες.

Τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τὶς παρέσυρε γοργὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀρκετὲς τὶς κατάπνευσε ὁ καταρράχτης στὶς δίνες του ἐνῶ οἱ ἄλλες, οἱ περισσότερες, κατάφεραν μὲ πολὺ κόπον νὰ πάρουν φτερό, νὰ σηκωθοῦν ψηλά... γιὰ νὰ πᾶνε ὁμως νὰ ξανακαθίσουν πάλι λίγο ψηλότερα ἀπὸ πρὶν στὸ ρεῦμα.

Κουρασμένες τῇ δευτέρῃ αὐτῇ φορᾷ δὲν ἀρνήσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν μέσα στὸ τρομακτικὸ ὑδάτινον βάραθρον. Χιλιάδες ἀπ' αὐτές, πνιγμένες, ψαρεύτηκαν μὲ ἀπόχες καὶ δίχτυα.

Σαλμί μπεκάτσες

Τις κοκκινίζετε 12 λεπτά και τις ξεματίζετε. Εάν το κυνήγι είναι άρκετο, κρατάτε το στήθος και τα φτερά. Περνάτε εις το βούτυρο τους σκελετούς και τα πόδια λίγο κοπανισμένα με λίγες φέτες καρότο, ένα κρεμμύδι, λίγα σκόρδα, δάφνη και ρίγανι, άρκετο κονιάκ και κρασί κόκκινο και 1-2 κουταλάκια άλευρι, άλάτι και πιπέρι. Αφού βράσουν έως μισή ώρα, τὰ περνάτε από ένα φίλο τρυπητό.

Παραγεμίζετε τὰ κρουτόν με ένα πολύ καμωμένο από έντόσθια και με φρονιά γκρά. Τοποθετείστε τὰ κομμάτια τής μπεκάτσας επί των κρουτόν τὰ στολίζετε με μανιτάρια και τὰ περιχύνετε με τή σάλτσα.

Σιβέ λαγοῦ 'Αγ. 'Αννης

Πάρτε ένα λαγό χωρίς νά είναι πολύ χαλασμένος από τήν τουφεκιά. Αφού τόν ξεγδάρετε τόν τεμαχίζετε, κρατώντας ιδιαίτερος τὸ αἷμα και τὸ σικότι.

Χωρίστε τον σε μέτρια κομμάτια και κοκκινίστε τα σὰ μιὰ κατσαρόλα με βραστό βούτυρο και κονιάστε τα με μιὰ κουταλιά άλευρι. Μετά, μὴ ξεχάστε τὰ καρυκεύματα, σέλινο, σκόρδο, ρίγανι, κρεμμύδια, δάφνη, άλάτι, μισό μπουκάλι μαύρο κρασί και ένα ποτηράκι κονιάκ.

Αφήστε τα νά βράσουν έως μισή ώρα.

Κόψτε πολύ λεπτό τὸ σικότι και ανακατέψτε το με τὸ αἷμα. Με αὐτὸ τὸ ζωμό θὰ περιχύσετε τὸ φαγητό όταν θὰ ἔχη ψηθῇ.

Αφήστε νά σιγοβράση χωρίς δυνατό βράσιμο έως 20 λεπτά. Αφού ψηθῇ, τὸ περιχύνετε με τήν σάλτσα και τὸ σεβρίζετε.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Εκπληροῦντες ἐπιθυμίαν πλείστων ἀναγνωστῶν μας, ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύοντες συνταγὰς μαγειρικῆς τῶν διαφόρων θηραμάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ ξένων περιοδικῶν.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι αὐτὸ δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ, διότι θὰ προτιμούσαμε νὰ φιλοξενήσωμεν συνταγὰς ἐλληνικῆς καθαρῶς μαγειρικῆς τοῦ κυνηγίου, ἀποστελλομένας παρ' ἀναγνωστῶν μας καλοφραδῶν.

Καὶ θὰ εὐχαριστηθῶμεν ἐξαιρετικὰ νὰ λάβωμεν τοιαύτας συνταγὰς, δεδομένου μάλιστα ὅτι οἱ τρόποι μαγειρικῆς παραλλάσσουν κατὰ ἐπαρχίας και ἐκάστη ἐπαρχία μας ἔχει και τήν προτίμησίν της εἰς ὁρισμένον εἶδος παρασκευῆς κυνηγίου.

Πατέ λαγοῦ με ἑλῆς.

Πάρτε ένα μόνον φιλέτο τοῦ λαγοῦ. Χωρίστε τὸ κρέας και κόψτε τὸ φίλὰ και ἀνακατέψτε το με τὸ σικότι και τὰ νεφρὰ τοῦ λαγοῦ, προσθέτοντας ὅσο τὸ 1/3 τοῦ μίγματος αὐτοῦ, βούτυρο.

Εἰς ἀποκολληθῆτε νὰ ἀναμιγνύετε έως ὅτου νὰ γίνῃ ἕνας πολτός και προσθέστε τὰ κίτρινα δύο αὐγῶν και άλάτι.

Αφού ἀφίστε τὸ μίγμα ὀλίγα λεπτά, προσθέσατε και 2 κουταλάκια ἀπὸ ζαμπὸν ψημένο και κομμένο φίλὰ.

Χωρίζετε τὸ σύνολον σε κομμάτια ὅσο τὸ μέγεθος τοῦ αὐγοῦ και τὰ τυλίγετε στὸ άλευρι δίνοντας στρογγυλὸ σχῆμα και ἔπειτα πλατύνετε τα με τήν λεπίδα ἑνὸς μαχαιριοῦ γιὰ νὰ γίνουν ὠσειδῆ. Βουτίζετε τα σε ἄλμυρό νερό, στραγγίζετε τα και κυλίστε σε αὐγὰ χτυπητὰ με γαλέτα και τηγανίστε σε μιὰ κατσαρόλα πλατειά.

Τακτοποιήστε τα σε κύκλο σε μιὰ πιατέλλα και χύστε εἰς τὸ μέσον μιὰ σάλτσα με ἑλῆς.

GRAND ELEVAGE

Cockers Spaniels

Sang des plus grands champions
origines, exposition et field-trials

Κουτάβια και γυμνασμένα

ΚΟΚΕΡ ΣΠΑΝΙΕΛ

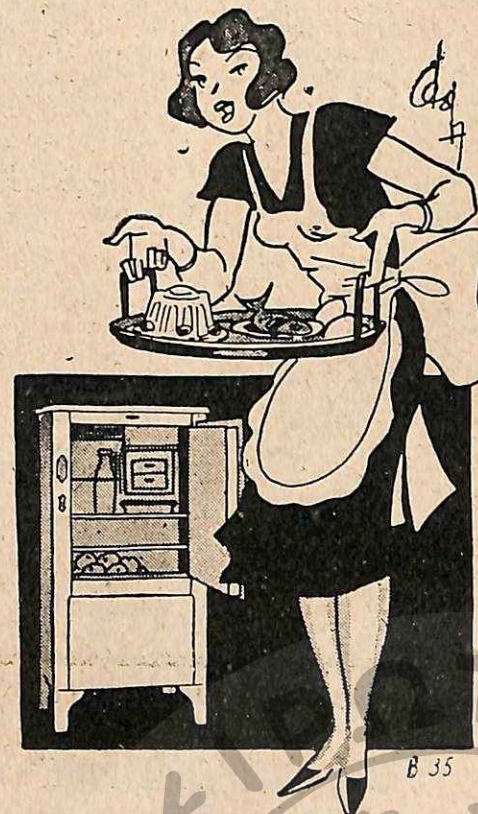
Τὰ θαυμάσια και ἀντοχής σκυλιὰ διὰ τοὺς
κυνηγετοὺς τῆς Ἑλλάδος

Παράδοσις στὸ Παρίσι ἢ οἰονδήποτε Γαλικ. λιμένα

Διὰ καταλόγους και πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε :
Mme LEON PÉREYROL
Yoo Hoo's Cottage -- HOUDAN (S. & O.) France

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ Τ 3

Με τὸ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ
δεν πετιέται τίποτε φα-
γητοῦ. Ὅλα διατηροῦν-
ται πάντα φρέσια.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΕΚΘΕΣΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ: Σταδίου 4

Τηλέφωνον 24-521

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωκράτους 11

Τηλέφωνον 42-612

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

Τρυγόνια. — Κατά τους μήνες Αύγουστον και Σεπτέμβριον 1935 εσημειώθησαν άρκετά και καλά περάσματα προερχόμενα εκ Βουλγαρίας και Ρουμανίας, ίσως δὲ και εκ Ρωσίας.

— Έκτος όμως τῶν περασμάτων τούτων εἶχονεν και ἐντοπίαν ἀναπαγωγὴν πολὺ καλὴν λόγω τῶν εὐνοϊκῶν καιρικῶν συνθηκῶν.

— Έκ τούτων κατ' ἔτος φρονεύεται μικρὸς ἀριθμὸς, διότι ἐλάχιστοι κυνηγοὶ τῆς περιφερείας μας ἐπιδίδονται εἰς τὴν θήραν τούτων και τοῦτο διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

— α) Διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν περασμάτων αὐτῶν συμπιπτοι και τὰ περάσματα τῶν ὀρνυκίων, ἅτινα και προτιμῶσι ὡς πλησιέστερον τῆς πόλεως διερχόμενα και β) διότι ἡ θήρα τῶν τρυγόνων εἶναι παρνηροτέρα και εἰς πυρομαχικά και εἰς ἀγῶγια αὐτοκινήτων.

— **Ορνύκια.** Τὰ περάσματα τούτων κατὰ τὸ 1935 ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν περίοδον (1934) ἦσαν ὀλιγώτερα εἰς πλῆθος, διήρκεσαν όμως ταῦτα ἐπὶ δύο περίπου μήνας λόγω τῆς καλοκαιρίας.

— Εσημειώθησαν ἐν ὄλῳ κατὰ τὴν λήγονσαν περίοδον δύο ὀπωσθήποτε καλὰ περάσματα κατὰ τὰ ὁποία ἐφρονεύθησαν ἄρκετά. Ὁ πλέον ἀρχαίος ἐφθασε τὸν ἀ-

ριθμὸν 20, οἱ δὲ ἐξησκημένοι μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 100, ἐν μὲν ἡμέρᾳ.

— Κατὰ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας ἀπὸ 5 μέχρι 30, μερικὰς δὲ ἡμέρας οὔτε φτερό.

— **Μπεκάτσες.** Κατὰ τὸ 1934—35 εσημειώθησαν ὀλίγα περάσματα, κατὰ 1935—36 σχεδὸν διόλου, λόγω τῆς συνεχιζομένης καλοκαιρίας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου π. ἐ. ἐφρονεύθησαν ἐλάχιστοι ὑπὸ ὀλιγίστων κυνηγῶν κατὰ τὴν θήραν περδικῶν.

— **Πέρδικες.** Ἐπὶ οἰοῦν ἐτῶν τινῶν και ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930 παρατηρεῖται ἔλλειψις αὐτῶν. Τὰ αἷτια δὲ ταύτης ἀποδίδονται α) εἰς δηλητηριασμὸν αὐτῶν ἐπελθόντα κατὰ τὴν καταπολέμειον τῶν ἀρουραίων και βον) εἰς τὴν μεγάλην ἀνομβρίαν τοῦ 1934 και ἰδίως τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπαγωγῆς, ὁπότε δλόκληραι οἰκογένεια ὑπέκυψαν εἰς τὸν θάνατον λόγω ἔλλειψως ὑδάτων.

— Κατὰ τὴν λήγουσαν περίοδον καίτοι ὁ κυνηγετικὸς ἐνταῦθα κόσμος ἠλπιζεν δεῖ θὰ ὑπῆρχεν ὀπωσθήποτε ἄρκετὸς ἀριθμὸς αὐτοῦ λόγω τῶν εὐνοϊκῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ἐν τούτοις και πάλιν παρετηρήθη ἔλλειψις. — Κατὰ συνέπειαν ὀλίγα ἐφρονεύθησαν και ἐκ τούτων.

— **Δαγῶσι.** Έκ τούτων ὑπῆρχεν ἀρκετὴ ἀναπαγωγὴ και ἐφρονεύθησαν πολλοί, οἱ χωρικοὶ εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς Ἀλεξανδρουπόλεως

— Ὁρσειάδος τοὺς ἐπώλουν 25—30 δοχ. ἕκαστον, βάρους 2 1/2 και πλέον ὀκάδων.

— Ἐὰν δὲν ἀπαγορευθῇ ἡ ἀγοραπωλησία τούτων, συντόμως θὰ παρατηρηθῇ ἔλλειψις και τοῦ θηράματος τούτου.

— Τὸ ἐνταῦθα ταμεῖον θήρας ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ ἐνδημικοῦ θηράματος προσέκηρυξε διαφόρους ἀμοιβὰς διὰ τοὺς φρονέοντας τοιαῦτα.

— Οὕτω κατόπιν τούτων ἐφρονεύθησαν
2 λύκοι πρὸς δραχ. 300 ἕκαστος,
84 τσάκαλοι » 200 »
19 ἀλώπεκες » 100 » και
41 κόρακες.

— Διὰ τὰς ἀλώπεκας ὅμως δὲν δίδεται πλέον ἀμοιβὴ διότι τὸ δέγμα αὐτῆς πωλεῖται εἰς καλὴν τιμὴν και ὡς ἐκ τούτου οἱ κυνηγοὶ και ἀνευ ἀμοιβῆς τινος τὴν καταδιώκονσι.

— Χῆνες, πάπιες, ἐλάχιστοι ἐφρονεύθησαν λόγω τῆς καλοκαιρίας.

I. Φ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

— Ὅλον τὸν Νοέμβριον και Δεκέμβριον συνεχῶς ἔβρεχε: — Ἡ Μακεδονικὴ ὑπαίθριος μετεβλήθη σὲ ἓνα ἀπέραντον ἔλος, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖον φτερούγιζαν μὲ εἰρωνίαν ἡ ἀγριοπάπιες, χωρὶς κανεὶς νὰ εἰσπορῇ νὰ τίς τουφεκίσῃ.

— Χαιροῦνται ἐλεύθερα, τῇ δυστυχίᾳ τοῦ τόπου και κοροϊδεύουν τοὺς κυνηγοὺς πού ἄλλα χροῖνα τέτοια ἐποχὴ τίς ἐδεκάτιζαν ἀλύπητα... Ἐχεὶ βλέπετε ὁ καιρὸς γυρίσματα...

— Ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμεθα. Ὅταν τὸ θερμομέτρο καταβῇ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, τότε θὰ λογαριασθῶμε μὲ τίς πάπιες, καθῶς και μὲ τίς χῆνες, πού κατέπλευσαν και αὐτὲς κατὰ στίφη ἀναγίδμητα.

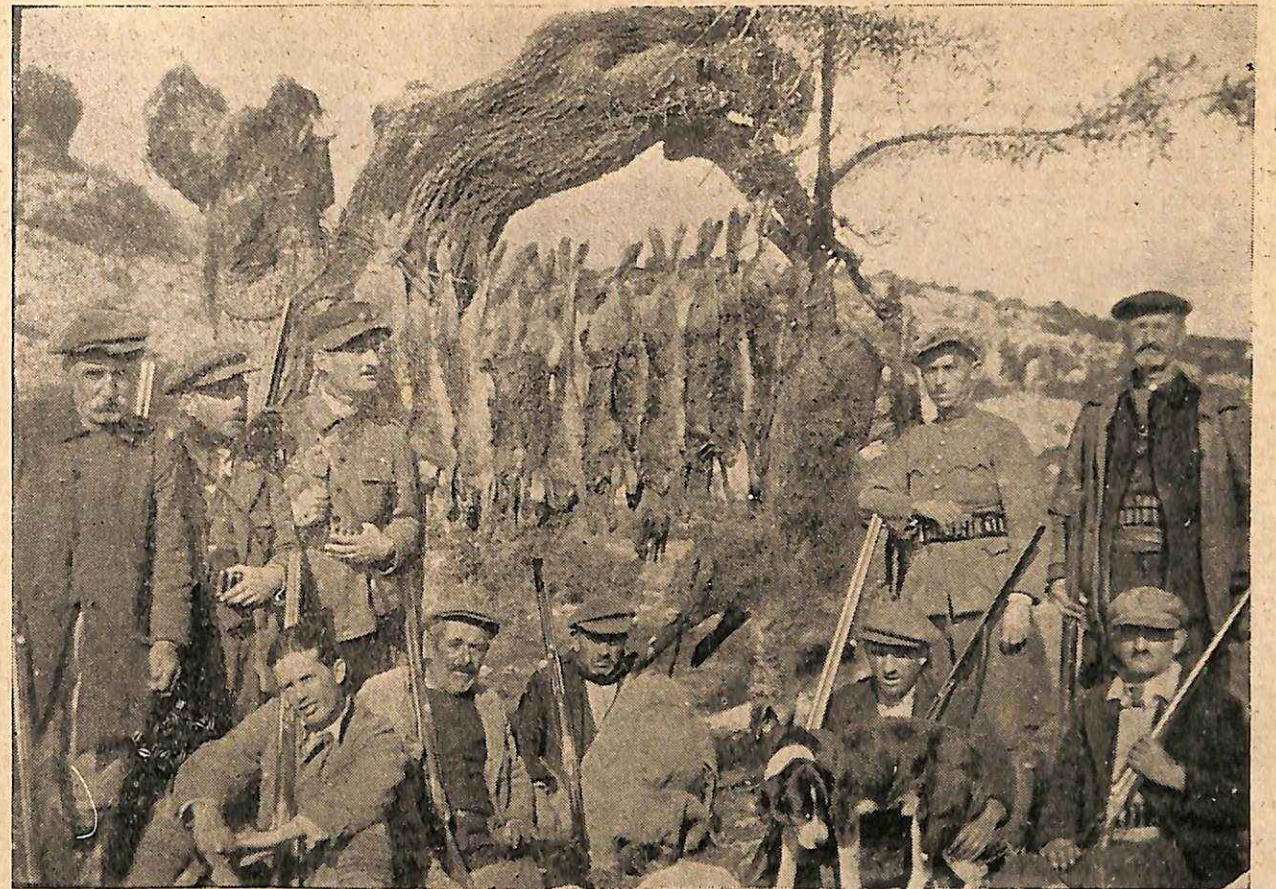
— Ἡ μπεκάτσες ὅπως συνήθως δὲν εἶχαν τόση τύχη. Ἐπέρασαν μεγάλα περάσματα και ὅσοι ἐπρόλαβαν ἐτὸν Κόριον (ἢ μᾶλλον τὴν κυρίαν μπεκάτσαν) εἶδον. Οἱ ἄλλοι ἐσπευσαν κατόπιν ἐορτῆς και τίποτε δὲν ἤσαν....

— Ἡ πλέον τυχερὴ παρέα ἦτο, τῶν κ. κ. Μαγγανιώτη, Σαοιδάκη, Γ. Δουκίδη και Νέρη ἡ ὁποία ἐσοκτώσας 41 μπεκάτσες και 1 λαγόν. Ὅσοι τὸ ἔμαθαν ἔτρεξαν σὸ ἴδιο μέρος ἀλλὰ δὲν ἤσαν τίποτε, διότι τὰ ὥρατα πουλιὰ ἔφυγαν ἀμέσως.

— Οἱ λύκοι ἐπλάκωσαν πάλι ὅπως κάθε χρόνον και ἔκαμαν φοβερὸς καταστροφές, κατεσπάρξαν πολλὰ πρόβατα και ὅσα γαϊδουράκια ἤσαν.

— Πρὸ ἡμερῶν ἐπέπεσε τῇ νύχτᾳ, μιὰ ἀγέλη δλόκληρη, μὲ τὴν μεγάλην βορρῇ, εἰς ἓνα ποίμνιον πλησίον τῆς Θεοφάνειας, και παρ' ὅλες τίς φωνὲς και τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν βοσκῶν και τὴν δηρικήν ἀντίστασιν τῶν σκύλων, ἐπνίξαν 140 πρόβατα, συγχρόνως δὲ ἐπετέθησαν και ἐναντίον ἐνὸς ζωεμποροῦ γνωστοῦ, ὁ ὁποῖος μετέβαινεν ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸ ἴδιο ποιμνιστάσιον.

— Ὁ ζωεμπορος, βετεράνος κυνηγός, εἶχε τὸ τουφέκι του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν βορρῇν τὰ φυσίγγιά του εἶχαν βραχίλ και μαλακώσῃ. Ὅταν ἐτράβηξε, ἐπαθὲν ἀπλογιστίαν, τότε ἡμύνθη χτυπώντας τοὺς λύκους μὲ τὸ κοντάκι, ἔως ὅτου ἔσπασε καὶ αὐτὸ, ὅταν δὲ εἶδε δεῖ ἐκινδύνευσεν νὰ φαγωθῇ ζωντανός, τράβηξε τὸ μαγαῖρι του, ἐσοκτώσῃ μὲ αὐτὸ τρεῖς λύκους, παρακαλῶ, ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἀγέλην και ἐφθασε πλέον εἰς τὸ αἷμα του εἰς τὸ ποίμνιον.

Μέλη τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Κοζάνης εἰς Παληοχώριον Γρεβενῶν.
Ἀποτέλεσμα ἐκδρομῆς, εἰς ἀγριοχοίρους και 15 λαγοὶ

— Ἐφρονεν όμως πολλὰ φοβερὰ δαγκώματα, ἦτο αἰμόφυρτος και ἡ ζωὴ του ἐβρίσκειται εἰς κίνδυνον.

— Μιὰ εἰδησις ἐγέμισε τὴν κυνηγετικὴν οἰκογένειαν ἀπὸ μεγάλη λύπη. Τὸ χαϊδεμένο μας παιδί, ὁ Βαλεντίνος, πού σκορποῦσε παντοῦ τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰ, τὸ γέλιο, τὰ ἀστεῖα, πού μᾶς ἐνθουσιάζει μὲ τίς περιπέτειές του, ἐγκαταλείπει γιὰ πάντα τὴν Θεοφάνειαν διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸν καλοῦν ὑψηλότερα καθήκοντα.

μοῖρα ἂν και μερικὲς ἡμέρες τὰ περάσματα ἦσαν ἐξαιρετικὰ μεγάλα.

— Περιμέναμε πλέον μὲ μανία τίς πάπιες και μπεκάτσες.

— Τὶ καιρὸς φουῶ;

— Νοτιάς, ἀλλὰ θ' ἀλλάξῃ.

— Εἴχαμε πάντα τὴν ἐλπίδα πὼς κάποτε θὰ γύριζε ἡ δοτορία και θὰ ἐρχόταν ἓνας συνεχὴς βορρῆς μὲ ὅλα του τὰ ἐπακόλουθα. Ἀλλὰ φεῖ! ἐκτός ἀπὸ μερικὲς πνοὲς τοῦ βορρᾶ, πού μᾶς χάρισε λίγες μπεκάτσες, ἐφθασε αἰσίως τὸ 1936 μὲ συνεχῇ νοτιά!

— Τοιοῦτοτρόπως ὅλο τὸ κυνηγετικὸ μας μένος ἔξσπασε στὶς πέρδικες, τὰ γεράκια και τοὺς λαγούς.

— Ὁ ταμίας τοῦ κυνηγετικοῦ Συλλόγου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Κυριάκος Βογιατζῆς μᾶζυ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων» Λήμνου, εἶδον τὴν εὐκαιρίαν νὰ δρᾶσουν, βοηθούμενοι ἀπ' τὰ

σκυλιὰ τους τὴν Miss και τὴν Bianka.

— Ἐφέτος διεκοιθῆσαν ὡς περδικοκυνηγοὶ οἱ κ. κ. Παν. Περιοῦς, Γεωρ. Θεοφάνης, Ἰωάν. Πολυταγίδης μὲ 148 περδικέριδες, Παν. Καμουῦκος, Κωνσ. Καζόλης, Ἡλίας Ντόντος, Ὁδων Βαρέας και ἄλλοι.

— Ἡ προκήρυξις τοῦ συλλόγου μας περὶ ἐξοντώσεως τῶν ἀρπακτικῶν, εἶρε καλὴν ἀπήχησιν μὲ τὴν εἰκοσιπεντάδοξαμον ἀμοιβὴν του κατὰ κεφαλὴν, οὕτως ὥστε νὰ κινδυνεύῃ νὰ ἐξαντληθῇ τὸ ταμεῖον του.

— Ἡ λαθροθηρία δομημένα καταπνίγεται, χάριν εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ θηροφύλακος, ἀλλὰ ἰδίως ἐξ αἰτίας τοῦ νέως προέδρου τοῦ Κυνηγ. Συλλόγου μας κ. Ἰωάν. Κεραμυδᾶ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν ἴδιον τὸν θηροφύλακα, θηρεύοντα παρανόμως.

I. Π.

Στὸ ὀρκιότερο ἀπ' ὅλα Sport
τὸ Κυνηγι
πρέπει νὰ ἐνδύεται κανεὶς
ὅσο μπορεῖ ὀρκιότερα

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

ΕΠΙ ΜΕΤΡῶ

ἀπὸ τὰ καλλίτερα σκωτσέ-
ζικα ὑφάσματα

ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
στους κ. κ. Συναδέλφους

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

ΒΡΑΔΥΝΑ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

ΕΠΩΦΕΛΗΟΝΤΕ ΤΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΠΑΝΟΣ Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Α. Ε. Ρ. Τ. Α. Ε.

Ἐμποροπραπτικὸς Οἶκος

Ὁδὸς Παρνασσοῦ 1
Παρά τὸν Ἀγ. Γεώργιον Καρύτσην

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Στυὰ Ὁρφανίδου 12

Τηλ. 29-561

ΔΑΚΤΥΛΙΟΦΟΡΑ

Αναγγελάτε μας ή αποστείλάτε μας τα διακριτικά των φονευμένων δακτυλιοφόρων πτηνών, διὰ νὰ σὰς γνωρίσωμεν τὰς λεπτομερείας τῆς δακτυλιδώσεώς των.

— Ο κ. Παν. Μαρίνος κυνηγῶν εἰς Μουριές τῆς Ζακύνθου τὴν 20-9-35 ἐφόνευσε συκοφάγον δακτυλιοφόρον μετὰ τὰ διακριτικὰ Bologna Italy 6292.

— Ο Κυνηγετικὸς Σύλλογος Καβάλλας καὶ Περιχώρων ἡ «Αρτεμις» μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Γεώργιος Ἀρσενιάδης κυνηγῶν εἰς τοὺς Φιλίππους τῆς Καβάλλας τὴν 31-12-935 ἐφόνευσε δακτυλιοφόρον ἀγριόπατιαν φέρουσαν τὰ διακριτικὰ MOSKWA 2764.

— Τὸ Γερμανικὸν Πτηνοσκοπεῖον Rossiten μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Β. Ξένου κεφαλᾶς παρὰ τὴν Χιον τὴν 23-9-25 ἐδακτυλιώθη τὴν 1-9-935 εἰς Munsterberg τῆς Γερμανίας.

ΣΗΜΑΙΑΙ-ΛΑΒΑΡΑ
Ν. ΓΕΟΥΡΓΑ
Βύσσης 5

Κυνηγοί!

Μὴ γεμίζετε μόνοι σας

Ἡ «ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΓΟΡΑ»
σὰς προσφέρει:

ΦΥΣΙΓΓΙΑ

Hindenburg cal 12 65 Δρ. 5,50
Λιγνὸς » » 5.—
Σίτε » » 4,50
Ράδιο X ἐγγώρια » » 3,60

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου Μεσσηνίας ἐξελέγησαν Πρόεδρος Ἀνδρέας Κουλέτσος Δικηγόρος, Ἀντὶδρὸς Σταῦρος Γαλανάκης Ἐμπορος, Ταμίας Πάνος Κούσκουλας Γραμματεὺς Τάσος Μπούτος καὶ μέλη Τάσος Πετρόπουλος, Ἰωάν. Τσούσης, Γεώρ. Μητρόπουλος Γεώργιος Ἀποστολόπουλος καὶ Τάκης Παπαγιάννης.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δραχμὰς 5 κατὰ στίχον.

Κυνηγοί!

Μὴ γεμίζετε μετὰ πυρίτιδας ἀμβόλων ἀποτελεσμάτων. Ἡ μόνη πυρίτις ποὺ ἐπεκράτησεν εἶναι ἡ «ΣΙΠΕ». Βάλετέ τιν ἐν τῷ νερῷ περᾶστε τὴν κατόπιν ἀπὸ ἑνα σπουδῆκαρτο καὶ γεμίσατε. Θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΑΙ διὰ γουρουνότριχα χαίτης ἀγριοχοίρου. Προσφέρω τὰς καλυτέρας τιμὰς. Γράψατε προσφέροντες δείγμα καὶ τὴν εἰς Κατάστημα ΒΟΓΑ Ἀγίας Σοφίας 21 Θεσσαλονίκης.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ διὰ τοὺς σοβαροὺς κυνηγοὺς. Δίκανον Brancaert σημερινῆς ἀξίας 50 χιλιάδων καλ. 12, με ἀμφοτέρως τὰς κίνας Φούλτσον θαλάμης 70 m/m, σχεδὸν ἀτράβηχτον, θαῦμα ἐπεξεργασίας καὶ ἀποδόσεως, ἐντὸς πολυτελοῦς θήκης, λόγω ἀνάγκης πωλεῖται ἀντὶ 20.000, εἰς τὸν ἀγοραστὴν παραχωροῦνται δωρεάν ἑνα ζευγὸς μπότες ἀπὸ Γαλλικὸν δέρμα καὶ Ἀγγλικὴ εἰδικὴ βαλτισούλα δερμάτινη μεταφορὰς φυσίγγιων.

Ἐκτίθεται εἰς τὰ «Κυνηγετικὰ Νέα» Μενάνδρου 52.

— ΩΡΑΙΟΝ χάμπερλες c 12 Helicobloc Verney Carron, θαλαμ. 70 m/m ντεμὶ τσὸκ καὶ τσὸκ, πωλεῖται παρὰ συνταξιούχου κυνηγοῦ ἀντὶ δρχ. 5.000. Ἀποτανθῆτε εἰς τὰ «Κυνηγετικὰ Νέα».

ΗΓΟΡΑΖΑ ΠΕΝΤΕ ΔΑΡΑ PARKER ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΟΝΚΕΤΗΜΑ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ PARKER ΕΝΑ ΔΑΡΟΝ ΤΙΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙΟΥΣ ΤΑΙ

Ενας στυλογραφος PARKER εἶναι ἑνα δῶρον ποὺ προτιμοῦν ὅλοι. Ἐχουν ἀκούσει τόσα πολλά διὰ τὴν κομψότητα καὶ τελειότητά του ὅτι εἶναι ἀδρανῆς, ἐφωδιασμένοι μετὰ λειοτάτην πένναν, μετὰ τὸ εὐφύεστατον σύστημα γεμίσματος μετὰ τὸ κρυμμένο κουμπὶ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀποκλειστικὰς τελειοποιήσεις.

Ὅλοι οἱ στυλογράφοι PARKER — οἰανδήποτε τιμῆς καὶ ἂν πληρώσετε — προσφέρονται εἰς ἐξόχους χρωματισμούς, εἶναι ἀδρανῆς καὶ μετὰ πέννα κατὰλληλὴ διὰ κάθε γράψιμον.

Τὰ δῶρα σας ἐφέτος νὰ εἶναι στυλογράφοι καὶ μολύβια PARKER.

ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ & ΜΟΛΥΒΙΑ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα
Porto-plumes Duofold:
Senior, Special, Lady.
Fountain: Dr. 675. Moderne: Dr. 676
Porto-plumes assortis.

Parker
Γεν. Ἀρτιπρ. ἐν Ἑλλάδι
ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΛΗΣ
Σταδίου Ἀμερικῆς 1. Τηλ. 21,658.

Ἡ μελάνη
Parker "Quink"

ΚΥΝΗΓΟΙ! ΤΟ ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΟΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ & ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 10 — Τηλ. 28691

Σὰς παρουσιάζει τὸ νέον φυσίγγιον **IRIS** εἰδικῶς γεμισθὲν διὰ τὸ κλίμα μας, μετὰ τὴν παγκοσμίου φήμης Ἰταλικὴν πυρίτιδα Iris (Εὐλινίτις)

Ἀναφορικῶς μετὰ τὰ ἀποτελέσματα μόνον ὅσοι ἐκυνήγησαν εἰς βάλτους μετὰ φυσίγγια Iris δύνανται νὰ κάμουν σύγκρισιν τῶν ἀποτελεσμάτων ἐν παραβολῇ μετὰ ἄλλα φυσίγγια διαφημιζόμενα ὡς εἰδικὰ διὰ βάλτους.

Ὑπέροχα εἰς συγκέντρωσιν, διάτρησιν καὶ ταχύτητα, ἐλάχιστον λάκτισμα καὶ τὸ σπουδαιότερον δὲν δξυδώνει τὶς κάννες ἔστω καὶ ἂν παραμείνουν καὶ 15 ἡμέρας ἀκαθάριστα. Προσιτὰ εἰς κάθε βαλάντιον.

Iris ἀκάπνου 65^m/m Δρ. 4.— || Iris ἀκάπνου 70^m/m εἰδ. διὰ καραμπίνες Δρ. 5.—
Iris » 70^m/m » 4.50 || Iris » 65^m/m » 3.50

Ἀποκλειστικοὶ εἰσαγωγεῖς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα

Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται ὅπλα καὶ περίστροφα μεταχειρισμένα

Ἀναλαμβάνομεν τὸ γέμισμα φυσίγγιων μετὰ οἰανδήποτε πυρίτιδα καθ' ὑπόδειξιν τοῦ πελάτου

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Πυρίτις μαύρη ὑπονόμων.

Δυναμίτιδες, Φοροίτις, Στρήτ, Ἀμυνίτις, Ὑπερ-ἀμυνάλ.

Φυσίγγια περιστρώπων καὶ πολεμικῶν ὄπλων
Θρυαλλίδες, σκάγια, Καψύλια Δυναμίτιδος.
Μηχανουργικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως καὶ ἀκριβείας.

Ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων.

Ὅβιδες, Χειροβομβίδες, Πυροσωλήνες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΚΥΝΗΓΟΣ

— Θὰ τὸ εὑρετε στοὺς βιβλιοδετημένους τόμους τοῦ περιοδικοῦ.

— Ζητήσατε τὸν Α', Β', Γ' καὶ Δ' τόμους μας πρὸς δρχ. 100 ἑκαστον.

— Εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφός σας καὶ τὸ πρακτικότερον δῶρον.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Μετὰ
κάθε κυνήγι
τὸ δροσιστικώ-
τερο καὶ δυνα-
μωτικώτερο
ποτόν

ΖΥΘΟΣ
ΦΙΞ

ΤΥΠΩΝ
ΒΙΕΝΝΗΣ
ΠΙΛΣΕΝ
ΜΟΝΑΧΟΥ

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ μετὰ ἀντίτιμον.
Ἐμβάσατε τὰς συνδρομὰς σας μετὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἐπὶ ὀνόματι τοῦ κ.

ΑΛΕΞ. ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗ

Εὐπλοίας 5 — ΠΕΙΡΑΙΑ

Εἶναι τὸ εὐθηνότερον καὶ ταχύτερον μέσον.
Προσέτι δύνασθε ὀπισθεν τῆς ἐπιταγῆς νὰ σημειώσητε ὅτι θέλετε ἀνεῦ ἄλλης δαπάνης.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικὰ καὶ Ἀποθεματικὰ Δρχ. 1.205.000.000
Καταθέσεις (τῇ 28 Ἰουνίου 1935) » 9.864.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐν Ἀθήναις ΥΠΟΚ/ΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ΚΑΙ ΤΟΝ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ—ΖΑΓΑΖΙΚ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντος ὁρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ Ταμιευτηρίου) εἰς δραχμὰς καὶ ξένα νομίσματα μετὰ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 51, MADEN LANE

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μετὰ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ὁλοσχερῶς καταβεβλημένα \$ 1.350.000

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ

ΙΔΕΑΛ

ΤΥΠΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Με άκαπνον πυρίτιδα ΙΔΕΑΛ, είναι μοναδικά εις απόδοσιν από απόψεως κανονικής συγκεντρώσεως. Αί δοκιμαί τὰ ἀπέδειξαν ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων καὶ ἀκριβοτέρων Εὐρωπαϊκῶν φυσιγγίων. Κρατοῦν ἐπὶ τόπου νεκρὸν τὸ θήραμα. Τὰ μόνα κατάλληλα διὰ τὸ κλίμα μας καὶ εις τιμὰς προσιτὰς δι' ὅλους τοὺς κυνηγούς.

Ἀναλλοίωτα στὴ βροχὴ καὶ στὴν ὑγρασία.

Ζητήσατέ τα ἀπὸ τὸν ὀπλοπώλην σας

ΚΥΝΗΓΟΙ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΚΑΠΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

ΙΔΕΑΛ

Ἡ ἄκαπνος ΙΔΕΑΛ εἶναι ὑπερτέρα τῶν εἰσαγομένων εὐρωπαϊκῶν. Συγκέντρωσις ἀρίστη καὶ ταχύτης μεγίστη. Εἰς διάτρησιν εἶναι ἡ πλέον ἰδανικὴ πυρίτις.

Ἡ Μαύρη ΕΞΤΡΑ ἀπεδείχθη ἀπαράμιλλος διὰ τὰ χειμερινὰ περάσματα. Εὐθηνὴ καὶ μὲ ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ, χωρὶς νὰ κουράζη καὶ νὰ λερώνη τὴν κάννην.

